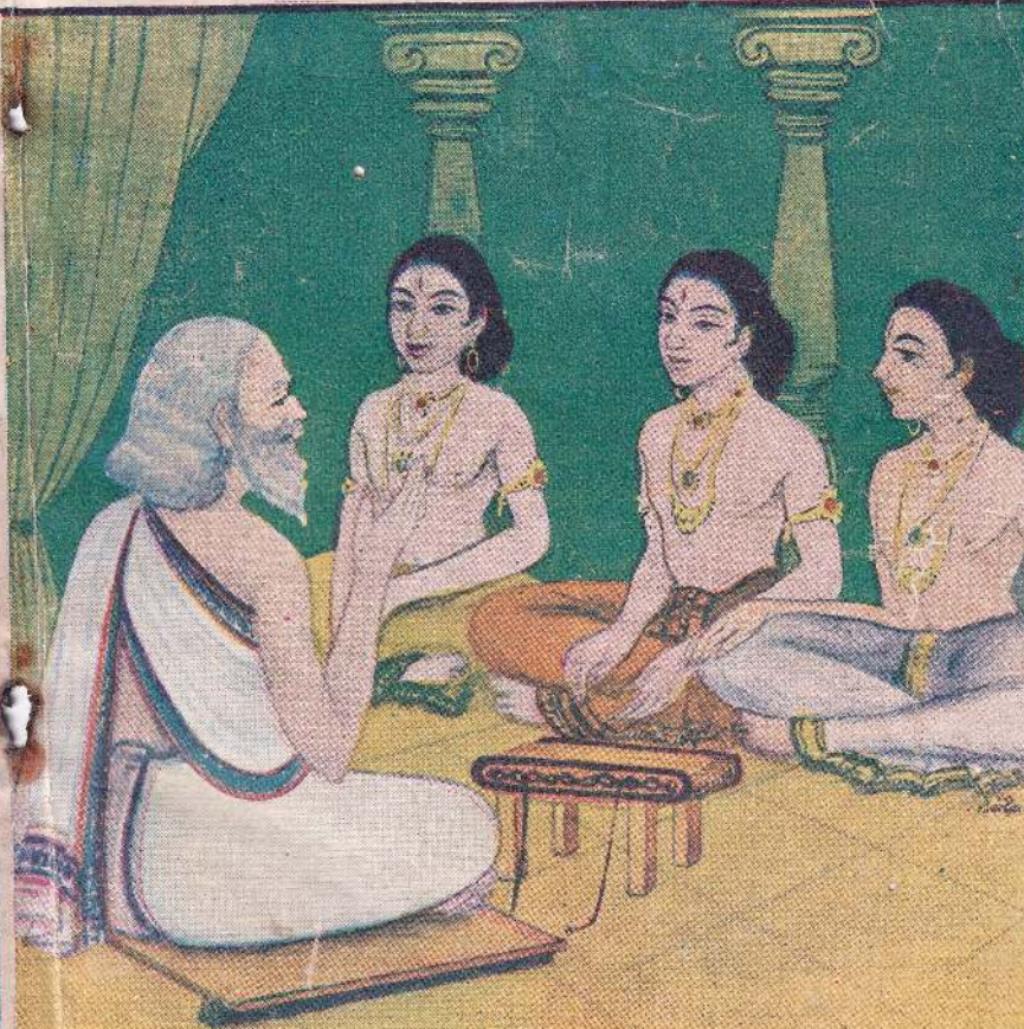

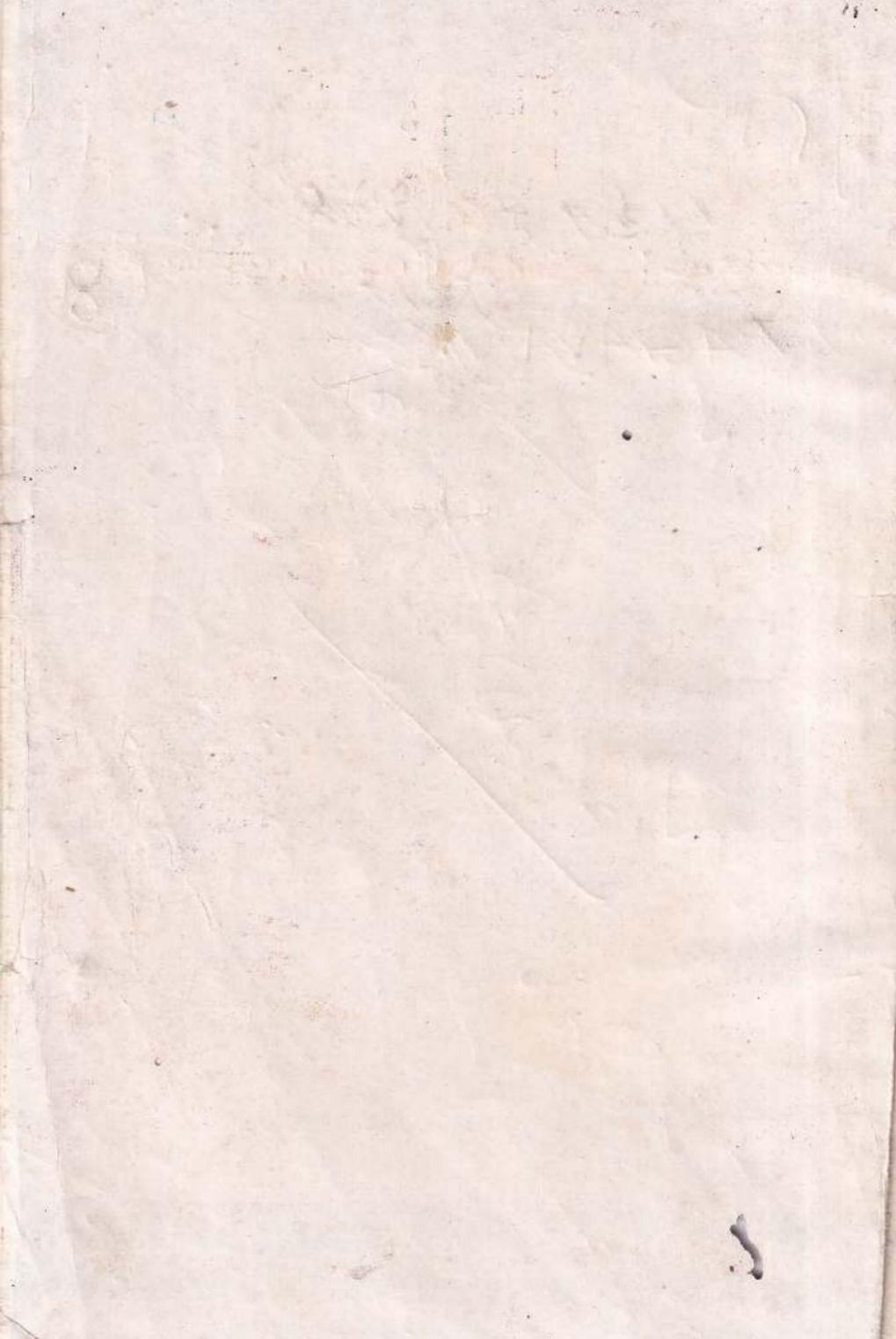
ஷ்ருஞ்சதந்திரம்

கலைவரணி

புத்தக

நிலையம்

~~விட்டு~~ விட்டு நூசன்மா செய்த

பஞ்சதந்திரம்

மித்திரபேதம்

தமிழக்கம்
நவாலியர், சோ. நடராசன்

கலைவாணி புத்தக நிலையம்

யாழ்ப்பாணம் — கன்னியாகுமரி

பதிப்புரிசை]

1962

[விளைவு]

25

முதற் பதிப்பு — சித்திரை, 1962

கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம் 193—62

J. Condon
BOSTON

பாயிரம்

சமர்ப்பணம்

வண்டறையக் குயில்பாட மயிலாடும்
 சோலைவளர் மணியில் வங்கை
 கண்டதனித் தமிழ்த்தலைவன் கலைக்குரிசில்
 சித்தாந்தக் கனகக் குன்றம்
 எண்டிசையும் புகழ்மணக்கும் பொன்னிராம
 நாதனுர்தம் மிதயம் பூத்த
 தண்டமிழ்நூற் கலைவிளக்காம் மருமகனுர்
 தகைமைமிகுஞ் சால்புப் பேழை

* * *

செய்யதொரு தாமரையிற் செழுந்தரள
 நிலவென்னச் சிரிப்புச் சேர்ந்த
 துய்யமுகம் மலர்ந்தினிய சொல்வழங்கி
 வரவேற்குந் தூய்மை யாளன்
 ஜயனருள் வண்டமிழி ஸாரியத்தில்
 ஆங்கிலத்தி லறிவுப் பெளவம்
 சைவநெறிப் பயிர்தழையச் சமயவுரை
 மழைபொழியுஞ் சைவக் கொண்டல்.

* * *

பொன்னனையாள் சகுந்தலையின் புகழ்ச்சரிதை
 வெண்பாவிற் புகன்ற தோன்றல்
 நன்னயஞ்சே ருளமுடையான் நற்புலவர்
 நயந்தேத்தும் நடேச பின்னை
 என்னுழயர் பெயராளன் தமிழ்ப்பணிக்கு
 நினைவாக வென்று யிந்துல்
 மன்னுக வென் றுரிமைமொழி வழங்குகின்றேன்
 மற்றவன்சீர் வாழி மாதோ.

* * *

மணிபல்லவம்.

பம்பலப்பிட்டி,

16. 5. 62.

நவாலியூர், சோ. நடராசன்.

முகவரை

பஞ்சதந்திரம் அரசநீதியைக் கதை வழியாகப் போதிப்பதற் கெழுந்த ஒருநூல். இங்கே கதை முக்கியமா அரச நீதி முக்கியமா என்று கூறு வது கடினம். அறைநெறிப் போதனைக்காக இந்நாலா சிரியர் கதைச் சுவையைக் குறைக்க விரும்பவில்லை. மனிதவியற்கையை அனுசரித்தே விட்டுணுச்சன்மா இவ் வாறு செய்துள்ளார். அதற்காகவே புனைந்து செய்யப் பட்ட கற்பனைக் கதைகள் பல புகுத்தப்பட்டுள்ளன. சமுத்திரமும் நீர்ப் பறவையும் என்ற கதையும், இரண்ணியகன் என்ற எலியின் கதையும், இத்தகையனவே. துட்டபுத்தி, சுபுத்தி என்பவர் கதை, நேர்மையே நன்னென்றியென்ற கருத்தை வலியுறுத்த எழுந்தது. ஆசிரியர் கதையெங்கும் நல்லொழுக்கத்தைப் போதிக்கிறார் என்று நினைக்கக்கூடாது. வாழ்க்கையில் நல்லதும், தீயதும் கலந்தே காணப்படுகிறது.

ஆசிரியர் உலகவாழ்க்கையைச் சுமுகமாக நடத்து வதற்கேற்ற அறைநெறிகளையும். ஆலோசனைகளையுமே கூறுகிறார். இலட்சியவாழ்க்கை அவருடைய நோக்கமன்று. மித்திரபேதம் என்ற கதைத்தொகுதியிலும், சிங்கத்தின் மந்திரிகளில் ஒன்றான கரடகன், தமனாகன் செய்த வஞ்சளையைக் கண்டிக்கிறது. பிராமணக் கலாசாரம் உச்ச நிலையிலிருந்த காலத்தைப் பஞ்சதந்திரக் கதைகளிற் காணலாம். அரசனுடைய மந்திரிகள் பெரும்பாலும் பிராமணரே. வேள்வி பிராமணர் வளர்த்த ஒரு கலையாகும். பிராமணப் பழக்க வழக்கங்களும், அநுபவ ஞானங்களும் காணப்படுகின்றன. அமாவாசை பூரணைக் காலங்களிற் பிராமணர்க்கு அன்னதானம் வழங்கப்படுகிறது. ஆங்காங்கே பிராமணரின் பேராசையை ஏனாஞ்சு செய்யும் முறையிற் கதைகள் அமைந்துள்ளன.

புத்த சாதகக் கதைகளிற் பல பஞ்சதந்திரத் திலிருந்தே பெறப்பட்டன என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. கௌடிலியரின் அருத்தசாத்திரத்திலுள்ள பல தந்திரங்களைப் பஞ்சதந்திரம் எடுத்துக் கூறுகிறது. அரசர் மந்திரி முதலியோரின் கடமை, இயல்பு என்பனவும், அரசியல் நிருவாக முறைகளும். அரசன் நண்பர்களை எவ்வாறு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும், பகையரசரை எவ்வாறு வளி தொலைக்க வேண்டும், போர் எவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்ற முறைகளும் பிறவும் அருத்த சாத்திரத்திற் கண்டபடியே இதில் அனுசரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், பஞ்சதந்திரமா, அருத்த சாத்திரமா காலத்தால் முந்திய தென்பதை அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. அதற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. பஞ்சதந்திரக் கருத்துக்கள் சாதாரணமாக அக்காலச் சமூகத்தில் நிலவிவந்தபடியாற் பஞ்சதந்திரமும் கௌடிலிய அருத்தசாத்திரமும் அந்தஒரே கருத்துக் களஞ்சியத்திலிருந்து, தான் எடுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்வதே பொருந்தும். மனுதரும் சாத்திரம், திருக்குறள் முதலியனவும் அத்தகைய நூல்களே.

அமரசத்தி யென்ற மனைனி புதல்வர் மூவரும் கல்வியின்றித் தீய நெறியிற் சென்றதாகவும், அவர்களுக்கு ஆறுமாதத்திற் கல்வி கற்பிக்க விட்டுணுசன்மா என்ற கல்விமானை நியமித்திருந்ததாகவும் அவர் கதை வழியாக நீதி சாத்திரங்களை உபதேசிக்க முற்பட்டதாகவும், நூலுக்கு முகவுரையாக ஒரு கதையமைந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். பின்னர் மித்திரபேதமென்ற முதற் கதைத்தொகுதி ஆரம்பமாகிறது.

சஞ்சீவகனென்ற ஏருது பிங்கலகனென்ற சிங்கத்தின் நட்பைப் பெற்றது. அந்நட்பு வளர்ந்து வருஞ்சமயத்திலே சிங்கத்தின் மந்திரிகளான கரடகளும்,

தமனகனும் அதைப் பிரிக்க முயன்று சூழ்ச்சி செய்து பிரித்து விட்டன. சிங்கம், தன் மந்திரிகள் கூறிய அபவாதங்கள் உண்மையென்னி ஏற்றுதொடர்க்கொன்றது. கொன்றபின் சிங்கம் தன் கைகள் இரத்தந்தோய்ந் திருப்பதை எண்ணிப் பச்சாத்தாபப்படுகிறது. இதைப் பார்த்த தமனகன் சிங்கத்தைத் தேற்றித் தான் முதன் மந்திரியாயிருந்து மகிழ்கிறது.

இக்கதைகளிடையே அரச நீதி ஆங்காங்கே கூறப்படுகிறது. பல சுவையிக்க சிறு கதைகளும் காணப்படுகின்றன. தனக்குத் தெரியாத தொழிலிலே தான் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்ற கொள்கையை ஆப்பிழுத்த குரங்கின் கதை வற்புறுத்துகிறது. சத்தத்தைக் கேட்டு ஏமாந்து போகக்கூடாது என்ற கருத்தை நரியும் பேரிகையும் என்ற கதை விளக்குகிறது. ஆசாடபூதியின் கதையும், ஆட்டுக்கூடாச் சண்டையில் அகப்பட்டு உயிர்துறந்த நரியின் கதையும், மூக்கிழுந்த குட்டினியின் கதையும், தாமே தமக்குத் தீமை தேடியவர்களின் கதியை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. புத்திப்பலத்தினால் பலமுள்ள எதிரியைக் கூட வென்று விடலாம் என்பதைக் காகமும் கனகமாலையும், என்ற கதை விளக்கும்.

வேறொரு குளத்துக்கு மீன்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் செல்வதாக நம்பிக்கையுண்டு பண்ணி, அதற்கிசைந்த மீன்களை வழியில் உண்டு கொழுத்த தும் பேராசை பிடித்ததுமாகிய ஒரு நாரை, ஈற்றில் ஒரு நண்டினாற் கொல்லப்படுகிறது. ஆருவது கதை யிலே கருவழும், மடமையும் கொண்டு, ஒரு முயலி னால் உயிர் நீத்த சிங்கத்தின் கதை கூறப்படுகிறது. சிங்கமொன்று நோயுற்று இரைதேட முடியாமற் கிடக்கிறது. அதனுடைய பரிவாரங்கள் தம்மைச் சேர்ந்த ஓட்டகத்தைக் கொன்று பசியாறுவதற்காக ஒர் உபாயஞ் செய்கின்றன. தாம் ஒவ்வொன்றும் தம்மையே

அர்ப்பணஞ் செய்வதாகக்கூறி ஒட்டகத்தையும் அவ்வாறு செய்யத் தூண்டியபின் அஃது ஒப்புக்கொள்ள உடனே அதைக் கொண்று பசியாறுகின்றன. இவ்வாறு பல சிறு கதைகள் சேர்ந்து ஐந்து தந்திரங்களாய் அமைகின்றன.

பஞ்சதந்திரம் சிறந்த கலைஞரின் படைப்பு என் பதில் ஜயமில்லை. கதையிலே கதையைப் பின்னித் தொகுக்கும் முறை ஒன்று; மற்றது, இதிகாச முறையில் இலேசாகக் கதை பின்னுந் தன்மை. உரையும் பாட்டும் ஆங்காங்கு விரவி வருகின்றன. உரை பெரும் பாலும் நிகழ்ச்சிகளை உரைப்பதற்கு உதவுகிறது. பாட்டுக் கதையில் வரும் நீதிகளைக் கூறும் முகமாக அற வுரைகளாயும், குணசித்திரங்களாயும், முகவுரைகளாயும் அமைகின்றன. உதாரணமாக, மின்மினியை நெருப்புத்தழுவென்று நினைத்த குரங்கின் கதையை முகஞ் செய்யும்பொழுது பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது. “வளையாத மரத்தை வளைக்க முடியாது; கல்லைக் கத்தியால் வெட்டலாமா? படிக்கத் தகுதியில்லாதவனைப் படிக்கச் செய்யமுடியாதென்பதை ஊசிமுகன் என்ற பறவைக்கு நடந்ததைக் கொண்டு அறியலாம்”.

முதலை பாசாங்கு செய்தாலும், அது தன் நண்பனை குரங்கைக் கொல்வதற்குத் திட்டமிட்டபொழுது, “என் ஒரே ஓர் இனிய நண்பனை, நற்குணம் நிறைந்தவனை, உபகாரியை, ஒருபெண்ணின் நிமித்தம் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆ! துன்பமே!”, என்று கூறுவது நட்பின் செவ்வியைக் காட்டும். மேலும், அற நெறிகளை அழகிய முறையிலே பஞ்சதந்திர ஆசிரியர் சூலோகமாக்குகிறார். இத்தகைய பாடல்களிற் சில இதிகாசங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கதைக்குக் கருவாக மகாபாரதக் கதைகளிற் சில பயன்

படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். அறவுரைகள் சில இடங்களில் அளவுக்கு மிஞ்சி யமைகின்றன.

உரைநடை இனிமையுடையதாயிருக்கிறது. பாடல் கள் சில சமயம் சிலேடைப் பொருள்களைக் கொடுக்கின்றன. அழகிய பாவகைகள் ஆளப்படுகின்றன. சில இடங்களில் எளிதான் காவிய நடைக்கு முரணை நீண்ட சமாசங்கள் காணப்படுகின்றன. பொருட்சிக்கல் அதிகம் கிடையாது. குழந்தைகட்டுக் கல்வி போதிக்கும் நோக்கமாய்ச் செய்யப்பட்ட காரணத்தால், நடை எளிதாய் இருக்கிறது. உயர்ந்த நடை நகைச்சுவையின் பொருட்டுச் சில விடங்களிற் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நீலம் பெய்து வைத்த பாண்டத்தில் விழுந்த நரியின் கதையில் வரும் அதனுடைய பேச்சு இதற்கு உதாரணம்: பேனும் மூட்டைப்பூச்சியுமென்ற கதையிலும் பேனுடைய பேச்சுக் கம்பீரமான உயர்நடையிலிருக்கிறது. செயப்பாட்டு விணகளினால் இறந்த காலம் குறிப்பிடப்படுகிறது. சல இடங்களிற் (Historic Present) சரித்திர நிகழ்காலம் ஆளப்படுகிறது. கதைக்குள்ளே துணைக் கதைகளை அடைக்கும் உத்தி, சில சமயம் முக்கிய கதையை மறக்கச் செய்கிறது. கதை கூறும்முறை சுவையுடைய தாயிருக்கிறது. ஆங்காங்கே நகைச்சுவை த து ம் பு கி ற து. நூல் முழுவதிலும் அழகிய அறவுரைகள் காணப்படுகின்றன. உயர்ந்தவர்களைப் பற்றிப் பின் வருமாறு கூறப்படுகிறது. “உயிருள்ளவரையும் அன்பு செய்வார்கள்; கோபம் ஒரு கணப்பொழுதிலழிந்து விடும். பயமின்றித் தியாகஞ் செய்வார்கள். இவையன்றே || உயர்ந்தவர்களியல்பு”.

அறிவாளிகளைப் பீடிக்கும் வறுமையைப்பற்றிப் பின் வருமாறு கூறப்படுகிறது:

“சந்திர சூரியர், இராகுகேதுக்களாற் பீடிக்கப்படுவதைக் காணும்போதும், யானையும் பாம்பும் கட்டப்படுவதைக் காணும்போதும், சிறந்த அறிவாளர் படும் வறுமையைக் காணும்போதும், ‘அந்தோ! விதி மிகப் பலம் வாய்ந்தது’, என்று எண்ணுகின்றேன்”.

இவ்வாறு அநேக நீதியுரைகள் நூல் முழுமையிலும் சிதறிக்கிடப்பது அறிவுக்கு விருந்தாகும்.

நூல்வரலாறு

மிரமா, உருத்திரன், முருகன், அரி, வருணன் இயமன், அக்கினி, இந்திரன், குபேரன், சந்திர சூரியர் சரசுவதி, சமுத்திரம், நான்கு யுகங்கள், எட்டு மலைகள், வாயு, பூமி, நாகங்கள், சித்தர்கள், நதிகள், அசுவினி தேவர்கள், இலக்குமி, திதி,* தேவர்கள், சண்டி முதலிய சத்த மாதர்கள், வேதங்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள், வேள்விகள், சிவகணங்கள், வசுக்கள், முனிவர்கள் கோள்கள் ஆகிய எல்லாம் என்றும் நம்மைக் காப்பதாக.

நீதிசாத்திரங்களின் ஆசிரியர்களான மனு, வாசர் பதி, சுக்கிராச்சாரியார், பராசரர், வியாசர், சாணக்கியர் ஆகிய அறிவாளிகள்க்கு வணக்கம்.

உலகிலுள்ள சகல அருத்த சாத்திரங்களினதுஞ் சாரமாய் அமையும்படி நன்றாக ஆராய்ந்து விட்டுவு சன்மா இந்த மனோகரமான நூலை ஐந்து தந்திரங்களாக யாத்தார். அது பின்வருமாறு கண்னபரம் பரையாய் வந்துள்ளது.

தென்றிசையில் மகிளாரோப்பிபம் என்ற பெயருடைய தேசமொன்றுண்டு. அங்கே பாணர்க்குக் கற்பகமரம் போன்றவனும், உயர்ந்த மன்னர்கள் தலையில் அணியும் முடியில் இழைத்த மனியொளியின் இணராகப் பதிந்த இரு பாதங்களையுடையவனும் சகலகலைகளிலும் துறைபோனவனும் அமரசத்தி என்ற பெயரை யுடையவனுமான வேந்தலென்றாலும் வாழுந்தான். அவனுக்கு அறிவிலிகளான வெசுஷத்தி, உக்கிரசத்தி, அனந்தசத்தி என்னும் மைந்தர் மூவர் இருந்தனர். சாத்திரங்களிற் கருத்தின்றியிருந்த அவர்களைப்

---

*காசிபருடைய மனைவி

பார்த்த அவ்வேந்தன் அமைச்சர்களையழைத்து, “ஓ! மேன்மை மிக்கவர்களே, என் னுடைய புத்திரர் சாத்திரங்களிலே கருத்தின்றி விவேகமற்றவராயிருக்கின்றார்கள். இவர்களைப் பார்க்கும்போது இப்புகழ்மிக்க அரசுகூட எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை. ஏனெனில்,

பிறவாதவர், இறந்தவர், மூர்க்கர் ஆகியவர்களில் இறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களும் சிறப்புடையவர். ஏனெனில், இவர்களால் அதிக துன்பமில்லை. ஆனால் மூடர் உயிருள்ளவரையுந் துன்பத்தையே கொடுப்பர்.

கன்று சனுததும் பால் கொடுக்காததுமாகிய பசு வினால் என்னபயன்? அதுபோல வித்துவானுகவோ புத்திமானுகவோ இல்லாத புத்திரர் பிறப்பதால் என்ன பயன்?

குணவான்களுடைய கூட்டத்தைக் கணக்கொடுக்க விரலை மடக்கி என்னும்போது, எவ்னுடைய பெயரைச் சொன்னதும் சிறு விரல் உடனே விழுவில்லையோ, அவனை ஒருத்தி பெற்று அதனுலேதாயென்ற பெயரை யுடையவளானால், மலடி எப்படிப்பட்டவள் என்பதைக் கூறு.

ஆகவே, இவர்கள் அறிவொளிபெற என்ன செய்ய வேண்டும்? இங்கே பண்டிதர்களுக்குக் கொடுக்க ஜந்தாறு வராகன் பொன் வைத்திருக்கிறேன். என் விருப்பத்தை முற்றுவிக்க ஆவன செய்யுங்கள்,” என்று மன்னன் கூறினான். அவையில் இருந்தவர்களில் ஒருவன். “தேவா, பன்னிரண்டு வட்டம் இலக்கணம்படிக்க வேண்டும்; பின்னர் மனு முதலானேரின் நீதிசாத்திரம். சாணக்கியர் முதலியோரது அருத்த சாத்திரம் ஆகியவற்றைக் கற்கவேண்டும். இவ்வாறு அறம் பொருளின்பமென்ற முப்பாலைப் பற்றியும் அறிந்த பின்பு அறிவுண்டாகும்,” என்றான்.

அவையிலிருந்த சுமதி என்ற மந்திரி எழுந்து, “வாழ்க்கை நிலையற்றது. இலக்கணம் பயிலப் பலகால மெடுக்கும். ஆனால், அவர்களுடைய அறிவு மலர்வதற்கு சாத்திரங்களின் சாரத்தை மட்டும் பயின்றும் பயனாகுமா என்று சிந்திக்கவேண்டும். ஏனெனிற சாத்திரங்களுக்கு முடிவில்லை; ஆயுளோ குறுகியது; தடைகளோ பல; ஆனபடியால் நீரோடு கலந்த பாலை அன்னம் பிரிப் பதுபோலச் சாரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு மற்றவற்றைக் விட்டுவிடவேண்டும். இங்கே பல சாத்திரங்களையுங் கரைகண்ட விட்டுஞுசன்மா என்ற அந்தனர் இருக்கிறார். மாணக்கரிடையே மிக்க புகழ் பெற்றவர்; அவரிடம் இவர்களை அனுப்பினால் அவர் விரைவாக இவர்களுக்கு அறிவு புகட்டுவார்,” என்றார்.

அதைக் கேட்டஅரசன் விட்டுனு சன்மாவை அழைப்பித்துப், “பெரியோப், இவர்களை நீதிசாத்திரத்தில் நிகரற்ற அறிவுடையவராக்கவேண்டும். அதற்கு நான் உங்களுக்கு நூறு கிராமங்களையானியஞ் செய்வேன்,” என்றார். விட்டுஞுசன்மா அரசனை நோக்கி, “வேந்தே. கேள், என்பேச்சு உண்மையானது; நூறு கிராமத்துக்குக் கல்வியை விற்கமாட்டேன். புத்திரர்களை ஆறுமாதத்தில் நான் நீதி சாத்திர விற்பன்னராக்காவிட்டால், என்பெயரையே நான் மாற்றிவிடுகிறேன். பொருளுக்காக நான் பேச வில்லை; எனக்கும் எண்பது வயதாகிறது. ஐந்து புலன் களையும் அடக்கியவன் நான். பொருளினால் எனக்குப் பயனில்லை. உமது வேண்டுகோள் நிறைவேறும்பொருட் டுச் சரசுவதியின் விளையாட்டைக் காட்டுவேன். தேவரீர், இன்று முதல் ஆறுமாதங்களுள் உம்முடைய புதல்வரை நீதி சாத்திரங்களில் நிகரற்றவராக்காது விடுவேனாலுல், நான் சுவர்க்கத்தையடைவதற்கு தகுதியற்றவனுவேன். இதை இன்றே எழுதி வைப்பிராக்,” என்றார். அரசன்

இக்கொடிய வாக்குறுதியை மந்திரிகளுடன் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

இவ்வாறு ஆச்சரியமடைந்த அரசன் தன் புதல் வரை விட்டுனுசன்மனிடம் ஒப்படைத்துப் பெருமகிழ் வெய்தினான். விட்டுனுசன்மா அவர்களையழைத்து அவர்கள் பொருட்டு, நன்பற்பித்தல், நன்பற அடைதல், அடுத்துக்கொடுத்தல், பெற்றதையிழுத்தல், ஆராயாதுசெய்தல் என்ற ஐந்து தந்திரங்களையுந் தொகுத்துக் கற்பித்தான். அவர்கள் அவற்றைப் படித்து முன்பு கூறியபடி ஆறுமாதத்திலே திறமை பெற்றவரானுர்கள். விட்டுனுசன்மாவின் வாக்குறுதியும் நிறைவேறிற்று. அன்றுதொட்டுப் பஞ்சந்திரம் என்ற இந்தீசிசாத்திரம் சிறுவருடைய அறிவு மலர்ச்சிக்கு உலகிலே பயன்பட்டு வருகின்றது. அதிகம் கூறியென்ன? இந்த நீதிசாத்திரத்தை எவ்வளருவன் தினமும் கேட்கிறுனே, அவன் இந்திரனிடமிருந்துதானும் எக்காலத்திலும் அவமானம் அடையமாட்டான்.

ନୂତଳ

பஞ்சதந்திரம்

மித்திரபேதம்

என்னும்

நண்பரைப் பிரித்தல்

இனி, மித்திரபேதமென்ற முதலாந் தந்திரம் இங்கே தொடங்குகிறது. அதனுடைய முதற் சுலோகம் இது: காட்டிலே சிங்கத்துக்கும், சிறந்த எருதுக்கும் வளர்ந்த சிறந்த நட்பைக் கயமையும் பேராசையுங் கொண்ட ஒரு நரி அழித்துவிட்டது. அது பின்வருமாறு கூறப்பட்டது.

தென்பால் மகிளாரோப்பிய மென்னும் நகரமொன் ருண்டு. அங்கே அறவழியிற் பொருளைத் தேடிய வர்த்த மானன் என்னும் வணிக குமாரனேருவன் இருந்தான். ஒரு சமயம் அவன் படுக்கையிலிருக்கும் பொழுது எண்ணாங்கனுண்டாயின. செல்வமதிகமிருந்தாலும் மேலும் அதனைச் சேர்ப்பதற்கு உபாயத்தை ஆலோ சித்து அதை நடைமுறையிற் காணவேண்டும். பொருளால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் திறமை யுடையவன் முயன்று பொருளையே தேடிக்கொள்வான்.

எவனிடம் பொருளுண்டோ அவனுக்கு நண்பருண்டு. எவனிடம் பொருளுண்டோ அவனுக்கே சுற்றத்தார் உண்டு. இந்த உலகில் எவன் பணக்காரரே அவனே மனிதன். எவனிடம் பணமுண்டோ அவனே பண்டிதன். தனவந்தரிடத்துக் காணப்படாததும், இரவலராற் புகழ்ந்து ஏத்தப்படாததுமான கல்வி கல்வியன்று; தானம் தானமன்று; சிற்பம் சிற்பமன்று; கலை கலையன்று; உறுதி உறுதியன்று; தனவந்தருக்குச் சுற்றத்தவர்கூட இவ்வுலகிலே துண்பத்தைக் கொடுப்பர். மலையிலிருந்து தோன்றிப் பலபடப் பாயும் நதிபோல அவ்வப்போது புதி து புதிதாகத் தோன்றி வளரும் கருமங்களும் பொருளினுலேயே உண்டாகின்றன. போற்றத்தகாதவன் போற்றப்படுகிறுன்; அடையத்தகாதவன் அடையப்படுகிறுன்; வணங்கத்தகாதவன் வணங்கப்படுகிறுன்; பணத்தின் பெருமை இதுதான். இந்திரயங்கள் உணவிலே தங்கியிருக்கின்றன; அவ்வாறே கருமங்களைல்லாம் செல்வத்திலே தங்கியிருக்கின்றன. இக்காரணத்தினால் செல்வமே எல்லாவற்றுக்கும் சாதனமாயுள்ளது. இவ்வுலகத்திற் பொருளாசை கொண்டவன் சுகாட்டிற்கூட வசிக்கிறுன். பணமில்லாதவன் தன் தந்தையைக் கூடக்கைவிட்டுத் தூரமகன்றுவிடுகிறுன். வயது சென்றவர்களானாலும் தனமுள்ளவர் இளையவராகக் கருதப்படுவர்.

ஆறுவழியில் மக்கள் பொருளைத் தேடுவர். இரத்தல், அரசசேவை, வேளாண்மை, ஓதல், வியாபாரம், வாணிகம் என்பன அவை. இவற்றுள் வாணிகமே சிறந்தது. ஏனெனில், அதைளவரும் குறை சொல்வதில்லை. அன்றியும், இரத்தல் நாசமாய்ப்போக, அது ஈனர்களாலும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது; அரசன் தகுதியறிந்து கொடுக்கவும் மாட்டான். வேளாண்மை ஆபத்து நிறைந்தது. கல்வி கற்பதறை குருவுக்குப் பணிவிடை செய்யும் சங்கடமும் முண்டு; வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்

பதனுல் மூலதனம் அந்நியன் கையிற் சேர்ந்துவிடுகிறது. ஆனபடியால் வாசனீபத்திலும் மேலான சீவ் னோபாயம் உண்டென நான் நினைக்கவில்லை. பொருளைச் சேகரிப்பதற்கான வழிகளிற் சிறந்தது பண்டங்களைச் சேர்த்து வியாபாரங் செய்வதே. பொருளின் காரணமாக ஒருவர் புகழுப்படுகிறார். மற்றவையெல்லாம் சந்தேகத்துக்கிடமானவை. பொருள் தேடற்கான இந்த வியாபாரம் ஏழுவகைப்படும். அவை, வாசனைத்திரவியங்களை விற்றல், அடைக்கலமாகப் பொருளை ஏற்று அதில் இலாபமடைதல், வியாபாரிகள் கூட்டத்தின் கருமங்களைப் பார்த்தல், நண்பர்களை வாடிக்கைக்காரராகப் பெற்றுக் கொடுத்தல், பொய் விலை கூறல், கள்ளத் தராசினால் நிறுத்தல் என்பன. அவை பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன.

பண்டங்களுள் வாசனைத்திரவியமே சிறப்புடைய வியாபாரப் பண்டம். மற்றைப் பொன் முதலிய உலோகங்களினால் என்ன பயன்? வாசனைத் திரவியங்களில் ஒன்றுக்கு வாங்கியதை நூற்று க்கு விற்கலாம். ஒரு செட்டியின் வீட்டிலே பண்டத்தை அடைக்கலமாக வைத்தால், அவன் தன்னுடைய குலதெய்வத்தைப், “பொருள் வைத்தவனிறந்தால் உனக்கு நான் ஓர் உபகாரங் செய்வேன்”, என்று வேண்டிக் கொள்வான். வியாபாரிகள் கூட்டத்தின் கருமங்களைப் பார்க்கும் ஒரு செட்டி மனமகிழ்ச்சியோடு, “இன்று நான் பொருள் நிறைந்த இந்த உலகத்தையே பெற்றுக் கொண்டேன்; எனக்கு வேறிறன்ன வேண்டும்”, என்று நினைப்பான். பழக்கமுள்ள ஒரு வாடிக்கைக்காரன் வந்துவிட்டால், அவனுடைய புத்தில் விருப்புற்ற வியாபாரி தனக்குப் புத்திரன் பிறந்தாற் போன்ற மகிழ்ச்சியை அடைவான். பழக்கமான வாடிக்கைக்காரருக்கு முழுநிறையுள்ளதாகவும் குறைநிறையுள்ளதாகவும் பொருள்களை அளந்து கொடுப்பார்.

போலி விலைகளைக் கூறுவர். இவைதாம் வியாபாரிகளின் இயற்கைக் குணம். தூர தேசங்களுக்குச் செல்லும் வியாபாரிகள், பொருள்களின் விலையை நிர்ணயிப்பதிலே திறமை யடையவராய் இருமடங்கு மும்மடங்கு இலாபத்தைத் தமதுமுயற்சியினால் பெறுகிறார்கள்”, என்று சிந்தித்தான்.

இவ்வாறு நிச்சயம் பண்ணி, முதியோரின் அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு, சுபதினத்திலே, பொருள்களைச் சேர்த்து நல்லதொரு வண்டியில் ஏறி, வடமதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். தன் இல்லத்தில் வளர்ந்த சஞ்சிவகன், நந்தகன் என்னும் இரண்டு மங்களமான எருதுகளை வண்டியிற் பூட்டியிருந்தான். அவற்றுட் சஞ்சிவகன் யழுனை நதிக்கரையில் இறங்கிய பொழுது சேற்றில் அகப்பட்டுக் காலுடைந்து நுகத்தை முறித்துக் கொண்டு கீழே விழுந்தது. இந்த நிலையைப் பார்த்த வர்த்தமானங்குப் பெருந்துயருண்டானது. கருணையால் உள்ளம் உருசிய அவன் மூன்றிரவு பிரயாணத்தை நிறுத்தினான். இவ்வாறு துக்கத்திலாழுந்திருந்த வர்த்தமானங்களை மற்றைச் சாத்தர்கள் பார்த்து, “ஓ! செட்டியாரே, இந்த எருதின் நிமித்தம், சிங்கம், புலி வாழும் அபாயம் நிறைந்த இக்காட்டிலே எல்லாச் சாத்தையும் ஏன் அபாயத்தில் விடவேண்டும்? ஏனெனில், அறிவுடையவன், சிறு பொருளுக்காகப் பெரும்பொருளைத் தியாகஞ்செய்யக்கூடாது. சொற்பத்தைக் கொண்டு பெரும்பொருளைக் காப்பாற்றுவதே அவன் செயலாகும்.”

இதை ஆலோசனை செய்து சஞ்சிவகனைப் பார்ப்பதற்குக் காவற்காரரை நியமித்து விட்டு, எஞ்சியசாத்தை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். அவர்கள் அந்தக் காடு அபாயம் நிறைந்ததென்பதை அறிந்து சஞ்சிவகனை அங்கே விட்டுச் சென்று மற்றை-

நாள் அச்சாத்தர் தலைவனையனுகிச், “ஸவாமி, சஞ்சீவ கன் இறந்துபோயிற்று; உங்களுடைய விருப்பமென் ஹண்ணி அதற்கு ஈமக்கடன் புரிந்துவிட்டோ,” மென்று பொய் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட சாத்தர்தலை வன், நன்றியினால், அங்கு உருகும் உள்ளத்தோடு அதற்குரிய பின்டம் தானம் முதலிய கிரியைகளையும் இடப்தானமென்ற ஞாபகார்த்தக் கிரியை முதலிய வற்றையுஞ் செய்து முடித்தான்.

சஞ்சீவகனும், ஆயுள் எஞ்சியிருந்த படியால் யமுனை நீரில் அளைந்து வந்த குளிர் மிக்க காற்றினால் கொழுமையான தேகமுடையதாய், மரகதம் போன்ற புற்றளிர்களை மேய்ந்து, சில தினங்களில், விவனுடைய ஏறுபோல விசாலமான ஏரியடையதாய்ப் பலம் பெற்றுத் தினமும் கறையான் புற்றைக் குத்துக் கொம்புக்கு மண்ணெண்டுத்துக் கொண்டு கர்ச்சனை செய்து திரிந்தது.

பாதுகாப்பற்றது, ஊழினால் நன்கு பாதுகாக்கப் படுகிறது. நன்கு பாதுகாக்கப் பட்டதானுலும், ஊழி னற் பாதிக்கப்பட்டால் அஃது ஆழியும். காட்டிலே துணையின்றி விடப்பட்டது உயிர்வாழ்கிறது; எத் துணை முயற்சி யெடுத்தாலும் வீட்டிலிருப்பது தானும் ஊழின் வலியால் நாசமாகிறது.

ஓருநாட் பிங்கலன் என்ற சிங்கம் தாகங்கொண்டதாய், எல்லா மிருகங்களும் புடைசூழ நீர் குடிக்கும் பொருட்டு யமுனைக் கரைக்கு வந்தது. அப்போது சஞ்சீவகனுடைய மிக்க கம்பீரமான சத்தத்தைத் தூரத்தி விருந்தே கேட்டது. கேட்டதும், மிக்க துன்பமடைந்து, தன் பயத்தை மறைத்துக்கொண்டு * நாலுமண்டலமாகப் பரிவாரங்கள் சூழ ஆலமரத்தின் கீழிருந்தது.

* நாலுமண்டலமென்பது மின்வருமாறு சில கம், மெய்காப்பாளர் இடைவகுப்பிலுள்ள மிரசைகள், இராச்சிய எல்லையிலுள்ளவை ஆகும்.

சிங்கத்துக்கு இரண்டு நரிகள் அனுக்கத் தொண் ட்ராயிருந்தன. அவைகள் மந்திரியின் மகவுகள். இப் பொழுது அதிகாரத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டிருந்தவை. அவைகளின் பெயர் கரடகன் தமனகன் என்பது. அவை தம்முள்ளே ஆலோசனை செய்தன, அப்பொழுது தமனகன், “கரடகனே! எங்கள் எசமானஞ்சிய பிங் கலகன் நீர்அருந்த யழுனைக்குச் சென்றது. தாகமு டையதாயிருந்தும் எக்காரணத்தினால் இருப்பிடந் திரும்பி. வியுகமமைத்து மனத்துயர் கொண்டதாய் ஆலமரத்தின் கீழிருக்கின்றது?”, என்றது. அதற்குக் கரடகன், “பிறரைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியினால் எங்க ஞக்கென்ன பயன்? எசமானன் உண்டு எஞ்சிய உணவு எமக்கிருக்கிறது. நமக்கேன் இந்த ஆராய்ச்சி? அவசிய மற்ற கருமத்திலே தலையிட விரும்புகிறவன் ஆப்பைப் பிடிங்கிய குரங்கைப் போலத் தன் நூயிரையே இழப்பான்” என்றது, “அஃதெப்படி”, யென்று தமனகன் கேட்கக் கரடகன் கூறும்.

ஆப்பிழுத்த குரங்கின் கதை

ஒரு நகருக்கு அண்மையில் வணிக குமாரன் ஒரு வன் ஒரு மரச்சோலையின் நடுவே ஒரு கோயில் கட்ட னன். வேலைக்காரரும், தபாகிக் நண்பகல் ஆன தும் உணவுக்காக நகரத்துக்குச் செல்வது வழக்கம். ஒருநாட் சோலையிலுள்ள குரங்குக் கூட்டமொன்று அங்குமிங்குமலைந்து திரியும்போது அங்கே வந்தது. அங்கே ஒரு தச்சன் அர்ச்சனமரமொன்றைப் பாதி பின்து அதனிடையில் வேலமரத்திற் செய்த ஆப் பொன்றை அறைந்திருந்தான். அப்பொழுது அக்குரங்கு கள் மரநுனிகளிலும், காட்டெல்லையிலுள்ள மாளிகை

யுச்சியிலும் விரும்பியபடி ஏறி விளையாடின. அவற்றுட் காலனால் அனுகப்பட்ட ஒரு கடுவன் முரட்டேத் தனத்தினாற் பாதி பிளந்த மரத்திலிருந்து கொண்டு கையினால் ஆப்பைப் பிடித்து மேலே இழுக்கத் தொடங்கியதும் மரத்தினிடையிற் புகுந்த சீழ்ப்பாகம் ஆப்பு விட்டதும் சிக்கிக்கொண்டது. மேலே நடந்ததை முன்னரே கூறிவிட்டோம். ஆதலினால், அறிவாளிகள் அவசியமற்ற கருமங்களிலே தலையிடலாகாது என்று சொன்னேன். எங்களுக்கு உண்டு மிஞ்சிய ஆகாரமிருக்கிறது. இந்த வியாபாரம் எங்களுக்கேன்”, என்றது. தமனகன், “நீங்கள் உணவில் மட்டுமே அக்கறையுள்ளோயிருக்கிறீர்கள். அது நன்றன்று. ஏனை னில்.

அறிவாளிகள் அரசனைச் சேவிப்பது நன்பர்க்கு நன்மையும் பகைவர்க்குத் தீமையும் உண்டாக்கவேயாம். கேவலம் யார்தாம் வயிற்றை வளர்க்கவில்லை. எவன் வாழ்வதாற் பலர் வாழ்கிறார்களோ. அவனே இவ்வுலகில் வாழ்வன்; காகங்கள் கூடச் சொண்டினாலே தமது வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு வாழவில்லையா? அறிவும், வீரமும், செல்வமும் உயர்நலன்களும் பொருந்திய வாழ்வே, உலகம் புகழ் ஒருகணம் நிலைபெற்றிருவும், வாழ்வென்று அதன் தத்துவத்தை அறிந்தவர் கூறுவர்.

தானாகவோ, மற்றவர் மூலமாகவோ, பந்துக்களுக்கும், வறியவர்க்கும் பணியாளர்க்கும் ஒருவன் அன்புகாட்டாவிடின் அவனுடைய வாழ்க்கையாலென்ன பயன்? காகங்கூடப் பலியுண்டு நெடுங்காலம் வாழ்கிறது. சிறுநதி விரைவில்நிரம்பும்; எலியின் டெங்கை விரைவில் நிரப்பிவிடும். சோம்பேறியும் இலகுவிலே திருப்தியடைவான். அற்பெபாருளைக் கொண்டு அவன் மகிழ்ச்சியடைவான். தன் பிறப்பினால் மாதாவின் இளமை

யைக் கவரும் புதல்வனுஸ் என்ன பயன்? தம்பத்தில் உயர்ப்பறக்கும் கொடிபோலக் குலத்திலே உயர்வு அடையாத புதல்வனுஸ் என்ன பயன்? மற்றவர்களிலும் குண நலங்களாற் சிறப்பில்லாத ஒருவன்பிறந்து என்ன பயன்? சுழன்றுவரும் இவ்வுலகத்திலே இறந்தவரில் எவன்தான் மறுபடியும் பிறக்கவில்லை. ஆற்றங்கரையில் வளரும் புல்லுக்குக் கூடப் பலனுண்டு. அது நீரில் மூழ்கித் தத்தளிப்போர்க்கு ஆதாரமாயாவது பயன்படுகின்றது.

நல்லவர்கள் மழையைத் தரும் மேகம் போன்றவர்கள். மழை மேகம் நீர் நிறைந்து ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கிறது. நல்லவர் தயவு நிறைந்தவர்களாய் உயர்ந்த நிலையில் நிற்பர்; மேகம் தாபத்தைத் தணிக்கிறது. அவ்வாறே உயர்ந்தவரும் மக்களுடைய துன்பத்தைத் தணிப்பர். பெரியவர்கள் கூடமதிக்கத் தகுந்த ஒருவனைத் தாயானவள் பெறுகிறபடியாலன்றே அவளை அறிவாளிகள் பெரிதாக மதிக்கிறார்கள். திறமையுள்ளவன் தானும் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தாதவரையும் மக்களால் வெறுக்கப்படுகிறார்கள். விறகில் மறைந்திருக்கும் தீ அடங்கியிருக்கும் வரையும் அதை எவரும் கடந்துவிடுவார்கள்”, என்றது. அதற்குக் கரடகன், “நாமிருவேழும் இப்பொழுது பிரதானமற்றவராகிவிட்டோம். எமக்கு இம்முயற்சியால் என்ன பயன்? அன்றியும், ஒரு மன்னனுக்கு மந்திரியாயில்லாத பொழுது, நுட்பமதியில்லாத ஒருவன், கேளாமலே ஆலோசனை கூறுவானுளை, மன்னனுல் அவமானமடைவதோடு மக்களின் ஏளனத்தையும் பெறுகிறார்கள்.

மேலும், வெள்ளைத் துணியில் வண்ணத்தைப் பூசினால் அவ்வண்ணம் அழியாது நிற்பதுபோலச் சொற்களையும், நிரந்தரமான பயனுண்டாக்கும் தரு

ணத்திலே பயன்படுத்த வேண்டும்”, என்றது. அதற் குத் தமனகன், “அவ்வாறு சொல்லாதே; அரசனுக்குச் சேவை செய்பவன் மந்திரிப்பதவியில்லாவிட்டாலும் அவன் மந்திரியே; அரசனுக்குத் தொண்டு செய்யாத வன், மந்திரிப்பதவியிலிருந்தாலும் அவன் உண்மையான மந்திரியாகான். அன்றியும், தன்னருகில் எப்பொழுதுமிருப்பவன் ஆகிய மந்திரி, பண்பில்லாதவனை கவும், தாழ்ந்த குலத்தவனுகவும், அறிவில்லாதவனுகவும் இருந்தாலும், அவனிடமே மன்னன் ஈடுபாடுடையவனுயிருப்பான். மன்னரும், இளம் பெண்களும், கொடிகளும், தம்மருகிலிருப்பவற்றையே சார்ந்து கொள்ளுதல் இயல்பு. அரசனுக்குக் கோபத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் எவை உண்டாக்குகின்றன என்று சேவகர் ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்டு, முன்னர்த் தமிழைக் கொடுமைப்படுத்திய அரசனுடைய தலையிலே நாளடைவில் ஏறிவிடுகிறார்கள். கல்வி நிரம்பிய அறிவாளிகட்டும், பேராசையுடையவர்கட்டும், சகல கலைகளில் வல்லவர்க்கும் வீரர்க்கும், சேவை செய்யுந் தன்மையை அறிந்தவர்க்கும் வேந்தனையன்றித் தஞ்சம் வேறில்லை. சாதிச் செருக்கினால், மன்னனைத் தஞ்சமடையாத வர்க்கு மரணபரியந்தம் பிச்சைதான் பிராயச்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டது.

மன்னரைச் சேவிப்பது முடியாத காரிய மென்று சொல்லும் கெட்டவர்கள் தங்களுடைய சுயமான சோம்பேறித்தனத்தையும், அவதானக்குறைவையும், தாங்களாகவே பறைசாற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். பாம்பு, புலி, சிங்கம் முதலியன் உபாயத்தினால் வசீகரிக்கப்படுகின்றன. அப்பொழுது அவதானமுள்ளவர்க்கும் அறிவுடையவர்க்கும் அரசன் எம்மாத்திரம்? மன்னனை அண்டி அறிவாளி சிறப்படைகிறுன். மலயும் என்ற மலையிலன்றி வேறெங்கே சந்தனம் வளரும்? வெண்குடை, அழகிய குதிரைகள், மதங்கொண்ட பெரிய

யானைகள் என்பன மன்னன் மகிழ்ச்சியடைந்தாலே தான் கிடைக்கும்”, என்றது.

கரடகன், “நீங்கள் இப்போது என்ன செய்ய எண்ணியிருக்கிறீர்கள்”, என்றது. அதற்குத் தமனகன், “இன்று எங்கள் சுவாமி பிங்கலகன் பயமடைந்தவராய், அச்சமடைந்த பரிவாரத்துடனிருக்கிறார். ஆகவே; அதையடைந்து, பயத்தின் காரணத்தையறிந்து சமாதானம், யுத்தம் ஆக்கிரமிப்பு, தஞ்சாடைதல், சத்துருசைனியத்தில்’ புரட்சி செய்தல் முதலியவற்றில் ஒருபாய்த்தைப் பின்பற்றிக் கருமமாற்றுவேன்”, என்றது. கரடகன், “சுவாமி பயமடைந்திருக்கிறார் என்பதை எவ்வாறு நீங்கள் அறிவீர்கள்”, எனத் தமனகன் “இதில் அறியவேண்டியதென்ன. இருக்கிறது? ஏனெனிற், சொல்லப்படுவதன் பொருளை மிருகங்கள் தாழும் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றன. குதிரைகளும், யானைகளும் தம்மை ஓட்டும் மனிதனின் நோக்கங்கண்டு அவன் ஏவலைச் செய்கின்றன. அறிவுடையவன் குறிப்பால் விடயங்களையறிகிறுன். மற்ற வர்களுடைய குறிப்பை அறிவதே புத்தியினாற் கிடைக்கக்கூடிய பலன்.

இருவனுடைய அந்தரங்க வெண்ணங்களை அவனுடைய வெளித் தோற்றத்தினாலும், அங்க வசைவுகளி னாலும், செய்கையாலும், பேச்சினாலும். வாய், கண் முதலான உறுப்புகளுடையும் மாற்றத்தினாலும் அறியலாம். எனவே, இப்பொழுதே பயத்தினாற் றுயரடைந்திருக்கும் எசமானையடைந்து என்னுடைய அறிவின் வலிமையால், அதனுடைய பயத்தைப் போக்கி. என் வசப்படுத்தி “அமைச்சர் பதவியுமடைவேன்”, என்றது. கரடகன், “நீங்கள் சேவையின் இயல்பை அறியாதவராயிருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது எவ்வாறு வசப்படுத்துவீர்கள்?”, என்றது.

நமனகன், “எனக்கா சேவயின் தன்மை தெரியாது? என் தந்தையின் மடியிற் சிறு குழந்தையா யிருந்து விளையாடும் பொழுதே எங்களில்லத்துக்கு வந்த நீதிசாத்திரமறிந்த பெரியோர், ஊழியருடைய தருமத்தின், சாராத்தையெல்லாம் சொல்லக்கேட்டு உள்ளத்திலே நன்கு பதித்துள்ளேன். கேள், பொன் கூடிக்கும் இப்பூமியின் பலனைப் பெறக்கூடியவர் வீர னும், அறிவாளியும், பணிவிடை செய்யத் தெரிந்தவ னும் என்னும் மூவருமே. எசமானனுக்கு உகந்தபணி எது என்று ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். அந்த வாயில் வழியாகவே புத்திமான் அரசுஜை அடையவேண்டு மேயன்றி வேறு வகையில்லை. எசமானனுடைய குணத்தை அறியாமல் அவனிடம் ஊழியருட்செய்யக் கூடாது. தரிசு நிலத்தை நன்றாக உழுதாலும் பயனில் லாததுபோல அவ்வகை ஊழியத்தினாலும் பலனில்லை.

எசமானனுக்குரிய நற்குணங்கள் நிறைந்தவனிடத் திலேதான் ஒருவன் சேவை செய்யவேண்டும். அவனிடம் செல்வமும் அமைச்சரு மில்லாவிட்டாலும் அவனே சேவிக்கப்படத் தக்கவன். அவனிடமிருந்து நெடுங்காலங்கென்றபின்னரும் பலன் கிடைக்கும். “பசியினுல் வாடி ஓரறிஞன் கொடித்தம்பம் போல அசையா திருந்தாலும், நன்மைதிமைகளைப் பகுத்தறியும் ஆற்ற வில்லாத எசமானனிடம் சேவை செய்யாதிருப்பானுக்கவன் னெஞ்சுங் கடுஞ்சொல்லும் உடையவனுகிய எசமானஜைச் சேவகன் வெறுப்பான். சேவிக்கத்தக்கவன் இவன், தகாதவன் இவன், என்று அறிந்து கொள்ளுந் திறமையற்றவன் ஏன் தன்னைத்தான் வெறுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

பசியினுலே பீடிக்கப்பட்ட சேவகர் எவ்வரசஜை யடைந்து தந்துன்பத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள மாட்டாரோ, அவர்கள், மலர்களையும் கணிகளையுழுடைய பயனற்ற அர்க்க மரம் போன்றவராவர். அவர்கள் எப்போ-

துங்கைவிடப்பட வேண்டியவரே. மன்னனிடம் ஒருவன் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறுனே அவ்வாறே அவன் அரசன்தாய், அரசி, அரசிளங்குமரன், முதலமைச்சன், புரோகிதன் என்போரிடமும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். சிரஞ்சீவியாய் வாழ்வாய் என்று சொல்லி ஒரு கருமத்தில் நியமிக்கப்பட்டவனும், கடமையிலே திறமை யடையவனும், அரசனுடைய கருமங்களை ஐயமின்றிச் செய்பவனும் அரசனுக்கு அன்புடையவராகின்றார். எவன் அந்தப்புரத்தவரோடும் அரசனுடைய மனைவிய ரோடும் தொடர்பு வைக்காது விடுவானே அவனே அரசனுக்குப் பிரியமானவன். எவன் சூதாட்டத்தை எமதாதுவர் போலவும், மதுபானத்தை ஆலகாலவிடம் போலவும், அதைக்கின்றானே அவனே வேந்தனுக்குப் பிரியமானவன்.

போர்க்காலத்திற் படைத்தலைவனுகச் சேஜைக்கு முன்னும், சமாதான காலத்தில் நகரத்திலே அரசனுக்குப் பின்னும், அவன் அரண்மனை வாயிலிலும் எவன் நிற்கிறுனே அவனே மன்னனுக்குப் பிரியமானவன். எப்பொழுதும் அரசனுடைய சம்மத்தைப் பெற்றவன் நானேயென்று எண்ணித் துன்பம் நேர்ந்தபோதும், மதிப்பைக் கைவிடாதவன் எவனே அவனே அரசனுடைய அன்புக்குரியவன். அரசனுடைய பகைவனுக்குத் தானும் பகைவனுயிருந்து அரசன் விரும்பிய கருமங்களை எவன் நிறைவேற்றுகின்றானே அவனே மன்னனுக்குப் பிரியமானவன். அரசன் கேட்டபொழுது அவனுக்கு விரோதமான பதிலைச் சொல்லாதவனும், அரசன் முன்னிலையில் உரக்கச் சிரியாதவனுமே அரசனுக்குப் பிரியமானவன். போர்க்காலத்தை எவன் பயமின்றித் தங்குமிடமாக மதிக்கிறுனே, எவன் பிரிந்து சென்ற ஊரைத் தன்தேசமாகப் பாவித்துக்கொள்ளுகிறுனே (அஃதாவது அரசகருமத்தில் வெளியூர் சென்றபோது துன்பமடையாதிருக்கிறுனே) அவனே அரசனுக்குப் பிரியமானவன். எவன் அரசனுடைய மனை

வியரோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள மாட்டானே, எவன் அவர்களோடு வாதமோ, நிந்தையோ செய்து கொள்ள மாட்டானே, அவனே அரசனுக்குப் பிரியமானவன்”, என்றது.

கரகடன், “இன்று நீர் அங்கே சென்று என்ன சொல்லப் போகிறீர்? அதைச் சொல்லீர்”, என்றது. அதற்குத் தமனகன், “மழை பெய்தால் ஒரு விதையிலிருந்து மற்றெருந்து விதையண்டாவது போல ஒரு பேச்சிலிருந்து மற்றெருந்து பேச்சு உண்டாகும். நீதி நெறியை நன்றாயறிந்த மேதாவிகள், தீய சாதனங்களால் உண்டாகும் தீமைகளைக் கண்முன்னே காட்டு வார்கள். நல்ல சாதனங்களால் உண்டாகும் நன்மையையுந் தெளிவாகக் காட்டுவார்கள். சிலருடைய பேச்சிலே கிளியைப் போல இனிமை தொனிக்கும்; வேறுசிலர்க்கு உள்ளத்திலினிமை இருக்கும்; ஆனால், ஊழைகள் போல அதை வெளிப்படுத்தச் சத்தியிலிருக்காது. மற்றுச் சிலருடைய பேச்சிலும் உள்ளத்திலும் இனிமை பயக்கும் பேச்சுக்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்கும். நான் சந்தர்ப்பமின்றிப் பேசமாட்டேன்; என் தந்தையின் மடியிலிருந்தே அறநெறியின் சாரத்தைக் கேட்டிருக்கிறேன். பிருகற்பதிதானும் சந்தர்ப்பமின்றிப் பேசினால் மிக்க அவமானத்தையும் மூடனென்ற பெயரையும் பெறுவான்”, என்றது. அதற்குக் கரடகன் சொல்லும்: “அரசர் மலைபோல அனுகுதற்கு அருமையுடையவர்கள்; மலை எவ்வாறு காட்டுயானகளையும் மேடும் பள்ளமு மான தரையையும், கடினத் தன்மையையும், துட்ட மிருகங்களையும் உடையதாயிலிருக்குமோ அவ்வாறே அரசன் ஒரே நிலையின்றிக் கடின சுபாவமும் கெட்டவர்கள்சுகவா சமுமுடையவனுயிருப்பான்.

அவன் பாம்புக்குச் சமம். பாம்பின் உடல் செட்டையால் மூடப்பட்டிருக்கும்; போகத்தை விரும்பும் அரசன் கருஞ்சுகிகளாற் சூழப்பட்டிருப்பான்; வளைந்து,

வளைந்து செல்லும் பாம்பு மிகக் கொடிய சேட்டைகளைச் செய்யும்; அரசனுடைய உள்ளமும் வஞ்சளை கலந்ததாய் வளைந்திருக்கும். அதனால் மிகவும் துட்டஞகிக் கொடிய செயல்களைச் செய்வான். பாம்புக்கு இரண்டு நாக்குண்டு; அதுபோல அரசனும் இரண்டு பேச்சுடைய வன். பாம்பு, தூரத்திலிருந்தாலும் தனது புற்றைத் தேடி ஊர்ந்து செல்லும்; அதுபோல உளவறிந்து செல்ல பவன் அரசன்; இட்டமற்ற கொடிய கருமங்களைப் பாம்பு போல ஆற்றுவான். அரசனுக்கு விருப்பமில்லாததைச் சிறிதேனும் செய்தால், அவர்கள் விளக்கிறபட்ட விட்டிற் பூச்சிகளைப்போலத் தகிக்கப்படுவர். எல்லாவுலகத் தவராலும் போற்றப்படும் அரசபதவி பெறுவதற்கரி யது; அந்தண்ணிடமுள்ள சிறு குற்றத்தால் அவன் அகத்தப்படுவதுபோல, அதுவும் சிறுகுற்றத்தாற் பங்கப்படும்.

அரசனுடைய கிடைத்தற்கரிய செல்வத்தைப் பெறுவதுங் காப்பாற்றுவதுங் கடினம். பிறர் கைப்பற்றுவதும் கடினம். ஒருமுறை அது கைவரப்பெற்றுல் தேக்கத் திலுள்ள நீர்ப்போல நிலைத்து நிற்கும்.” அதற்குத் தமனகன் சொல்லும்: “அஃது உண்மைதான். ஆனால், அறிவாளி தான் சேர்ந்தவனுடைய இயல்பையறிந்து, அவனை விரைவிலே தன்வசப் படுத்திவிடவேண்டும். பணியாளர் எசமான நுடைய சுபாவத்தையறிந்து அதற்கேற்றபடி நடக்கவேண்டும். அதுவே அவனுக்கு நல்லொழுக்கம். விருப்பத்தையறிந்து நடப்பவன் நாள்டைவில் இராக்கத்தையும் தன்வச மாக்கிவிடுவான். அரசன் கோபிக்கும்போது அவனைப் புகழ்பவரும், அவனுக்குப் பிரியமானவர்களிடத்துப் பிரியமும், அவனுக்கு விரோதமானவரிடத்து விரோதமும் காட்டுவை வரும் அவனுடைய வன்மையை எங்கும் புகழ்பவரும் மந்திர தந்திரங்களின்றியே அவனை வசீகரித்துவிடுவர்.”

அதுகேட்ட கரடகன், “இதுவே உன் கருத்தாயின் நீ செல்லும் மார்க்கம் மங்களமுடையதாகு. விருப்பப்படி செய்வாயாக”, என்று கூறத்தமனகன் அதனை வணங்கிவிட்டுப் பிங்கலகஜைத் தேடிப் புறப்பட்டது. தமனகன் வருவதைக் கண்ட பிங்கலகன் வாயில் காப்போனைப் பார்த்துப், “பிரம்பை எநி, இது எங்கனோடு நெடுங்காலமிருந்த மந்திரியின் மகவு. தமனகன் என்பது பெயர். தடையின்றி இதை உள்ளே விடு; இது இரண்டாம் மண்டலத்துக்குரியது”, என்றது. வாயில்காப்போன். “உங்கள், கட்டளைப்படியே”, என்று கூறிற்று. தமனகன் பிங்கலகஜை அனுசு வணங்கிக் குறித்த ஆசனத்திலே, அனுமதியோடும் இருந்தது. சிங்கமும், நகமாகிய ஆயுதத்தினால் அலங்கரிக்கப் பட்ட தன்வலக்கையை எடுத்து நரியின் மேல் வைத்து மரியாதையோடு, “சுகமாயிருக்கிறுயா? நெடுநாளாக உன்னைக் காணவில்லை”, என்றது. தமனகன், “எங்களாலே தேவரீருக்கு என்ன பயன்? இருந்தும், உரிய காலத்திலே கூறவேண்டியவற்றைக் கூறிவிடவேண்டும்; ஏனெனில் உத்தமர், மத்திமர், அதமர் என்ற எல்லாராலும் அரசனுக்குப் பயனுண்டு.

தனவந்தருக்கும் புல்லுப் பல்லுக்குத்தவும், காது குடையவும் உதவுகிறது. அப்படியானாலும், வாக்கும் கையுமூள் மனிதரின் பயன் எத்தகையது? நாங்கள் சுவாமிகளுக்குப் பரம்பரையாகத் தொண்டு செய்து வருகிறோம். ஆபத்துக் காலத்திலும் முன்னுக்கு நிற்போம். இப்பொழுது சுய அதிகாரத்தைப் பெறுது விடுதல் அடிகளுக்கு நன்றான்று. பணியாளரும் அணிகளும் அவற்றுக்குரிய தானங்களில் இருக்கவேண்டும். பெரிய பிரபு என்ற காரணத்தால் ஒருவன் தலையில ணியும் சூடாமணியைக் காலில் அணியக்கூடாது. செல்வம்மிக்கவனுகவோ, உயர்குடியிற் பிறந்தவனுகவோ, அரசமரபைச் சேர்ந்தவனுகவோ இருந்தாலும் சேவக

ரது குணநல்த்தை அறிந்துகொள்ள முடியாத அரசனை அவர்கள் கூல்ல மாட்டார்கள்.
(அடைய)

தனக்குச் சமமற்றவரோடு தன்னை வைப்பதாலும், சமமானவரிடந் தனக்குரிய மரியாதையைக் கொடுக்காது விடுவதாலும், தன்னை எல்லார்க்குந் தலைமையாக வையாது விடுவதாலும், ஒரு சேவகன் அரசனைக் கைவிடுவான்.

இயர்ந்த பதவியிலிருக்கத் தகுதியுடைய சேவகரை அரசன் தன் அறியாமையால் மிகத்தாழ்ந்த பதவியில் நியமிப்பானுயின், அவர்கள் அப்பதவியைக் கைவிட்டால், அஃது அவர்களுடைய குற்றமன்று அரசனுடைய குற்றமேயாம். பொன்னுபரணத்திலே வைத்து இழைக் கப்படத்தக்கதொரு மாணிக்கத்தைத் தகரத்திலே வைத்துப் பதித்தால் அது பிரகாசிப்பதில்லை. அவ்வாறு பதித்தவனுடைய குற்றமே அது. ஆனால், தேவரீர் நெடுங்காலத்தின்பின் வந்தாய் என்று கூறுகிறீர்கள்; கேளுங்கள்: வலத்துக்கும் இடத்துக்கும் வித்தியாசமில்லாத இடத்தில், அஃதாவது நேர்மைக்கும், நேர்மையின்மைக்கும் வேறுபாடறியாத இடத்தில், சுயமரியாதையுள்ளவன் ஒரு கணப்பொழுது தானும் தங்கமாட்டான். கண்ணேடியை மாணிக்கமாகவும், மாணிக்கத்தைக் கண்ணேடியாகவும் மதிக்கும் ஒருவனிடத்துச் சேவகன் ஒப்புக்குத்தான் பணியாளாக விருப்பான்.

இடையர் சேரியிற் சந்திரகாந்தக் கல்லை மூன்று சோகிக்கு விற்றுவிடுவர், அங்கே இரத்தினக் கற்களைப் பரீட்சிப்பவரில்லாதபடியால். சமுத்திரத்திற் பிறந்த மாணிக்கத்தைக் கூட எவரும் மதிப்பதில்லை. உலோகிதம், பதுமராகம் என்ற மாணிக்கங்களுக்குள்ள பேதம் எங்கே அறியப்படவில்லையோ அங்கே மாணிக்க வியா

பாரம் எவ்வாறு நடைபெறும்? தராதரம் நோக்காது வல்லுநரையும், விவேகமற்றவரையும், ஒரேமாதிரிக் கருதும் எச்மானன் எங்கிருக்கிறானே, அங்கே தொழி லில் நிபுணர்களாக உள்ளவர்கள் தமது உற்சாகத் தைக் கைவிட்டுவிடுவார்கள். மன்னனில்லாவிட்டாற் சேவகரில்லை; சேவகரில்லாவிட்டால் மன்னனில்லை. இவர்களுடைய விவகாரம் நீங்காத் தொடர்புடையது.

தூரியன் ஒளியுடையதாக இருந்தாலும் அதன் கிரணங்களின் உதவியினாலே தான் சோபிக்கிறது. மன்னர் உலகுக்கு அருள்செய்பவரா யிருந்தாலும் அரச்சேவகரின் உதவியின்றி அதைச் செய்யமுடியாது. சில்லின் அச்சுக்கு ஆதாரம் ஆகூடு சேவகரும் எச்மானரும் இவ்வாறே ஒருவர்க்கொருவர் ஆதாரமாயிருக்கிறார்கள். எப்பொழுதும் தலையிலே தாங்கப்படுகிறது; நெய்யினால் வளர்க்கப்படுகிறது; அத்தகைய மயிர்கூட நரைத்துவிடுகிறதென்றால் சேவகர் ஏன் மனச்சோர்வடையக் கூடாது?

மனமகிழ்ந்தால் அரசன் சேவகர்க்குப் பொருளை மாத்திரம் கொடுக்கிறான். ஆனால், அவர்களோ அந்தச் சன்மானத்துக்குப் பதிலாக உயிரையே கொடுக்கிறார்கள். இங்கே இவ்வாறு கூறப்பட்ட விடயங்களை உணர்ந்து விவேகிகளும், உயர்குலத்தவரும், தைரிய சாலிகளும், சத்தியுடையவரும் பத்தியுள்ளவரும் நல்ல பரம்பரையிற் பிறந்தவர்களுமான இத்தகைய இயல்புகளைக் கொண்ட சிறந்த சேவகர்களை மன்னன் நியமிக்க வேண்டும். சிறந்த இதமான உயர்ந்த போற்றுதற்காக தொண்டை எவன் சிறிதனவாவது செய்துவிட்டு அதைப் பற்றிப் பெரிதாக உலகறிய உளருமலிருக்கிறானே, அவனே வேந்தனுக்கு உண்மையான தொண்டன்.

எவனிடத்தில் ஒரு கருமத்தைப் பொறுப்பளித்து விட்டுப் பயமின்றி யிருக்கலாமோ, அவன் எசமான னுக்கு மற்றும் மனைவிபோன்றவ னவான். அழையாது செல் பவனும், வாயிலில் எப்பொழுதும் நிற்பவனும், கேட்ட தும் உண்மையை உள்ளபடி கூறுபவனும் எவனே அவனே வேந்தர்க்குச் சேவகனுகுந் தகுதியடையான். அரசனுக்கு வரும் தீமையைச் சொல்லாலே யுனர்ந்து, அதனை அகற்ற முயல்பவனே வேந்தர்க்கு உகந்த பணியாள்.

மன்னன் சினங்கொண்டு ஏசினுவும், தண்டித்தாலும் அவனுக்குத் தீமை செய்யக் கருதாதவனே ஏற்ற சேவகன். அரசனுற் சன்மானங்கு செய்யாதபொழுது துயரடையான்; ஒன்றும் நடவாதபடி தன்னுடைய இயல்பான தோற்றத்தைக் காட்டிக்கொள்பவனே மன்ன னுக்கு உகந்த சேவகன். பசி, நித்திரை என்பவற்றால் பீடிக்கப்படாமற், குளிர் வெப்பமென்பவற்றால் மாற்ற மடையாமல் இருப்பவனே மன்னனுக்கு உகந்த சேவ கன். யுத்தம் வருகின்றதென்ற செய்தியைக் கேள்விப் பட்டதும், மன்னவன் முன்னிலையில் மனமசிழ்ச்சியுடன் நிற்பவனே வேந்தர்க்குந்தசேவகன். சுக்கிலபட்சத் துச் சந்திரன்போல, இராச்சியத்தில் எல்லை எவனுடைய பதவிக்காலத்தில் வளர்ச்சியங்கின்றதோ அவனே மன்னன் விரும்பும் பணியாள். அக்கினியிலே தோலைப் போட்டால் அஃது எவ்வாறு சுருங்குகிறதோ, அவ்வாறே எவனுடைய பதவிக்காலத்தில் நாட்டின் எல்லை சுருங் கிறதோ, அவனை இராச்சியத்தை விரும்பும் அரசன் கைவிடக்கடவன். இது நரிதானே யென்று சுவாமி என்னைச் சாதாரணமாக நினைத்து அவமதிப்பது நன் றன்று, ஏனெனிற், பட்டுப், பட்டுப்பூச்சியால் உண்டாக் கப்படுகிறது; தங்கம் கல்லிற் கிடக்கிறது. தூர்வா என்ற புல்லுப் பசுவின் மயிரிலிருந்து பெறப்படுகிறது. சேற் றிலே செந்தாமரை மலர்கிறது. திங்கள் பாற்கடவிற்

விறந்தது, கோமயத்திலிருந்து இந்தீவர மென்ற தாமரை உண்டாகிறது. விறகிலிருந்து தீயும், பாம்பின் படத்திலிருந்து இரத்தினமுங் கிடைக்கின்றன. மாட்டின் பித்தமே கோரோசனை. குணமுடையவர் தமது குணத்தோற்றத்தினாற் புகழுடைகிறார்கள். அப்போது பிறப்பு எதற்கு கூவீட்டிலே பிறந்ததனாலும், தீமை-விளைப்பதானபடியாற் கொன்று விடுகிறார்கள். பூஜை எலியைப் பிடித்து மக்களுக்கு நன்மை செய்வதால் உணவு கொடுத்து அதை மக்கள் பரிந்து வீட்டில் வைத்துக் கொள்வார்.

ஆமணக்குப், பிண்டி, அர்க்கம், முதலிய மரங்களை ஏராளமாகச் சேர்த்து வைத்தாலும் அவை விறகுக்கும் உதவா; அப்படியே அறிவிலிகளாலும் பயனில்லை. பத்தியுள்ளவனென்றாலும் சத்தியற்றவனால் என்ன பயன்? சத்தியுடையவனானாலும் கள்வனாலே அவனுலென்ன பயன்? நான் பத்தன்; சத்தியுடையவன். என்னைநீங்கள் அவமதிக்கக்கூடாது”, என்றது. பிங்கலகன், “நீ சமர்த்தனானாலென்ன? அசமர்த்தனானாலென்ன? நீ எங்கள் மந்திரிகுமாரன்; நெடுங்காலம் எங்களோடு பழகியவன். சொல்லவேண்டியதைப் பயமின்றித் தாராளமாகச் சொல்லு,” என்றது. தமனாகன், “தேவரீர் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய சிலவுண்டு”, எனப் பிங்கலகன், “உன் அபிப்பிராயத்தைக் கூறு”, என, அது சொல்லும்:

“அரசனுக்கு ஒரு சிறு கருமத்தைத் தானும் கூற வேண்டியிருந்தால் அதைச் சபை நடவிற் கூறக்கூடாது என்று பிருகற்பதி கூறியிருக்கிறார்; ஆதலால், தனிமையில் நான் கூறுவதை அடிகள் கேட்டல் வேண்டும். ஏனெனில், ஓர் இரகசியத்தை ஆறுகாதுகள் கேட்டால், அஃதாவது மூவர் மத்தியிலே சொன்னால், அது பரகசியமாகிவிடும். நாலு காதுகள் கேட்டால் அது வெளியாகாது; ஆகவே, ஓர் இரகசியத்தை

மூவர் காதிற் போடாதிருக்க அறிவாளி முயலவேண்டும்”, என்றது. பின்னர்ப் பிங்கலகன் குறிப்பை அறிந்து, அதன் முன்னிலையி விருந்த புலி, ஓநாய் சிறுத்தை முதலிய மிருகங்கள் எல்லாம், அவ்வார்த்தை களைக் கேட்டுச் சபையை விட்டு வெளியேறித் தூரஞ் சென்றுவிட்டன. எஞ்சியிருந்தனவும் வெளியேற்றப்பட்டன. பின்னர்த்தமனகன், “தண்ணீர் குடிப்பதற்கு, வெளியே சென்ற சுவாமி என்ன காரணத்தாலே திரும்பி வந்துவிட்டார்?”, என்றது. பிங்கலகன் வெட்கத்தை மறைப்பதற்காகப் புன் முறை வலை வரவழைத்துக் கொண்டு, “அப்படி ஒன்றுமில்லை”, என்றது. தமன கன், “சொல்லத்தகாததாயிருந்தாற் சொல்லவேண்டாம்; சில விடயங்களை மனைவிக்குச் சொல்லக் கூடாது; சிலவற்றைச் சுற்றுத்தவர்க்குச் சொல்லக்கூடாது; சில நண்பரிடம் சொல்லக் கூடாது. சில தன் புத்திரரிடஞ் சொல்லக்கூடாது; அறிவாளி இஃது உசிதமா அன்று என்பதை நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்தபின்னரே கருமங்களை வெளிவிட வேண்டும்”, என்றது.

அதைக் கேட்ட பிங்கலகன், “இவன் நல்லவன் போலக் காணப்படுகிறான். எனது உள்ளக்கிடக்கையை இவனுக்குச் சொல்லுவோம்; ஏனெனில், ‘மாருதநிலை யுடைய உத்தம நண்பனிடத்தும், நற்குணம் நிறைந்த சேவகனிடத்தும், அடங்கி நடக்கும் மனையாளிடத்தும் சிநேகபான்மையுடைய எசமானனிடத்தும், ஒருவன் தனது துன்பத்தைக் கூறுவானுயின் அவன் சுகமடைவான்,’ என்று நினைக்கலாயிற்று. பின்னர் அதுஉரக்க, “ஓ! தமனகனே, தூரத்திலே ஒரு பெரிய சத்தத்தைக் கேட்டாயா?”, எனத்தமனகன் “சுவாமீ; கேட்டேன். அதனால் என்ன?”, என்றது. பிங்கலகன், “நண்பா, நான் இந்தக் காட்டை விட்டுப்போகவிரும்புகிறேன்;”, எனத்தமனகன், “ஏன்” என்றது. பிங்கலகன், “ஏனென்றால், இக்காட்டில் இன்று ஏதோ ஒர்-

அபூர்வமான பிராணி புகுந்து கொண்டது. அதனுடைய பெரிய சத்தந்தான் இது. அது பராக்கிரமமும், பெரிய உருவமுழுடைய தென்பது இச்சத்திலிருந்தே-தெரிகிறது”, என்றது. அதற்குத் தமனகன், “சத்தத்தைப் கேட்டுப் பயமடைவது அடிகளுக்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில், வெள்ளத்தினாற் பாலம் உடைந்து போகும்; அவ்வாறே மந்திர சூழ்ச்சியும் காப்பாற்றப் படாவிட்டால் வெளிப்பட்டுவிடும்; நட்புக்கயமையினால் அழியும்; அன்பு கலந்த சொல்லினால் வியாகுலம் நீங்கும். சுவாமீ! முதாதையரின் பிதுராச்சிதமாகப் பரம்-பறையாய் வந்த இந்நாட்டை ஒரேயடியாகக் கைவிடுதல் நன்றான்று. பேரிகை, குழல், வீணை, மிருதங்கம், தாளம், பறை, முரசு எனப் பலவிதமான சத்தங்களுண்டு; கேவலம் சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயப்பட ஸாமா? ஏனெனிற், கொடிய கோபாவேசமுள்ள எதிரி படையெடுத்து வந்தாலும், எவன் தைரியமுடையவனுயிருக்கிறுனே, அவன் தோல்வியடையமாட்டான். படைப்புக்கடவுள் பயங்காட்டினாலும் தீர்த் தமது தைரியத்தைக் கைவிடமாட்டார். கோடையில் ஏரிகள் முற்றுக வற்றினாலும், சமுத்திரம் பொங்கி எழுகிறது. மேலும், ஒருவன் வறுமையிலே துயரமும், செல்வத்திலே மகிழ்ச்சியும், போரிலே பயமுமின்றி நிற்கிறுனே அவன் மூவுலகங்களுக்கும் திலகம் போன்ற வன். இத்தகையதொரு மகனை ஒருதாய் அருமையாகவே பெறுவாள்.

பலமில்லாமையால் விநயங் காட்டுபவனும், அறிவில்லாமையால் எளிமையுடையவன் போலத் தோன்றுபவனும், மானமற்றவனும் புல்லுக்குச் சமம். மேலும், மாற்றுநுடைய பிரதாபத்தைக் கண்டு உறுதியடையாத ஒருவனுடைய அழகினாற் பயனென்ன? அவ்வழகு வெப்பத்தைக் கண்டால் இளகும் மெழுகாபரணம் போன்றதோயாம். தேவேர் இதனை உணர்ந்து

தைரியமடையவேண்டும். சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயம் டையக் கூடாது. கொழுப்பினால் நிறைந்திருக்கிறதென முதலில் நான் எண்ணினேன். பின்னர் உள்ளே நுழைந்து பார்த்தபொழுது அது தோலும் மரமும் என அறிந்து கொண்டேன்”, என்றது; “அஃதெவ்வா” ஹன்று, பிங்கலகன் கேட்க நரிகூறும்:

இரண்டாங்கதை கோமாடு துந்துபி கதை

ஓரு முறை பசியினால் வரண்ட கண்டத்துடன் ஒரு நரி இங்குமங்கும் அலைந்து திரியும்போது இரண்டு சேனைகள் கைகலந்த ஒரு போர்க்களத்தைக் கண்டது. கொடிகளின் கிளை நுனிகள் காற்றில்லைசுவதால் அங்கே விழுந்துகிடந்த தொரு பேரிகை அடிபட அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டது. உடனே நெஞ்சு துடிக்க “நான் செத்தேன், பெருஞ் சத்தம் வரும் இந்தத் திசையிற் போகாமல் வேறு திசையிற் போவேன் இருந்தும் திடீரென அவ்வாறு செய்வதும் பொருந்தாது

துன்பம் வந்தாலென்ன, இன்பம் வந்தாலென்ன நன்கு ஆராய்ந்து அவசர புத்தியின்றி எவன் கருமங்க செய்கிறானே அவனைத் துயர் அனுகாது. இந்தச் சத்தம் எதனுடையதென்று அறிவேன்”, என்று தைரியத்துடன் ஆலோசனை செய்தபின் மெல்ல மெல்லச் சென்றது. சென்றதும், பேரிகையின் சத்தத்தைக் கேட்டு அதை உணர்ந்து கொண்டு அருகிற். சென்று உற்சாகத்தினால் தானேபேரிகையை அடிக்கத் தொடங்கிற்று. பின்னர் மகிழ்ச்சியினால் மறுபடியும், “ஆகா! நெடுங்காலத்தின் பின்னர் எனக்கு இந்தப் பெரிய உணவு கிடைத்திருக்கிறது. இது உண்மையாகவே மாமிசமும் உதிரமும் நிறைந்திருக்க வேண்டும்”, என்று நினைத்தது. கடினமான தோலினால்

மூட்டப்பட்ட அந்தப் பேரிக்கையை ஓரிடத்திலே கிழித் துத் துளையுண்டாக்கி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே புகுந்தது. ஆனால், தோலைக் கிழித்த அதன் பற்கள் உடைந்து போயின. ஏமாற்றமடைந்த அந்நரி மரக் கட்டை மாத்திரம் மிஞ்சி யிருப்பதையுணர்ந்து இந்தச் சுலோகத்தைப் படித்தது.

“இந்தப் பெரிய சத்தத்தைக் கேட்டு இது கொழுப்புப் பிண்டமென்றெண்ணினேன். உள்ளேபுகுந்ததும் இது முழுவதும் தோலும் மரமும் என அறிந்தேன். பின்னர் வெளியே வந்து உள்ளே ஒன்றுமில் வாதிருப்பதைக் கண்டு சிரித்து இப்புறங்களிலே நான்தீர்கள் என்னினேன்”, என்பவற்றைக் கூறிற்று. எனவே, “சத்தத்தைக் கேட்டுப் பயப்படக்கூடாது”, என்று சொல்லுகிறேன்”, என நரி கூறிற்று. அதற்குச் சிங்கம், “பார், எனது பரிவாரங்களெல்லாம் பயங்கொண்ட மனத்தினவாய் ஒடுவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கின்றன. இந்நிலையில் நான் எவ்வாறு உறுதியுடனிருப்பேன்”, என்றது. அதற்கு நரி, “சுவாமீ அவைகளைக் குறைகூறவேண்டா. பணியாளரும் எசமானனைப் போலவே மிருப்பார்கள்.

தலைவன் எப்படியோ அப்படியே அவனுடைய பணியாளரும் நல்லவர்களாகவும் கெட்டவர்களாகவுமிருப்பார்கள். மனிதரும், குதிரை, ஆயுதம், கல்வி, வீஜைப் பேச்சு என்பனவும் சேர்ந்தவர்கள் தன்மையாற் சிறப்போயோ சிறப்பின்மையோ அடையும்.

தைரியத்தைக் கைவிடாமல் நீதிப்போது அங்கே நிற்பார்க; நான் அந்தச் சத்தத்தின் தன்மையை - அறிந்து கொண்டு வருகிறேன். பின்னர்ச் செய்யவேண்டியதைப் பார்ப்போம்”, என்றது. பிங்கலகள் “அங்கே நீங்கள் போவதற்கு முற்படுகிறீர்களா?” என, நரி, “எசமானன் சொல்வது நல்லதென்றாலும்

கெட்டதென்றாலும் அதைச் செய்வதே நல்ல சேவகனுடைய கடமை. ஏனெனில், எசமானன் கட்டளையிட்டாற் பணியாளுக்கு எவ்விடத்திலும் பயங்கிடையாது. பாம்பி னுடைய வாயிலும், கடக்க முடியாத கடலிலும் அவன் புகுவான். தலைவன் பணித்த பொழுது சேவகன் இது முடியும், இது முடியாதென்று சிந்திப்பானுயின். செல்வப் பெருக்கை விரும்பும் அரசன் அவனைச் சேவையில் வைத்திருக்கக்கூடாது”, என்றது. அதற்குச் சிங்கம் “நல்லோய்! அப்படியானாற் சென்று வா; உன் வழி மங்களம் நிறைந்ததாக”, எனக் கூறிற்று. தமனக னும் சிங்கத்தை வணங்கிக் கொண்டு சஞ்சிவகனுடைய சத்தம் வந்த திசையை நோக்கிச் சென்றது

தமனகன் சென்றதும், பயமும் வியாகுலமும் அடைந்த உள்ளத்ததாய்ப் பிங்கலகன் நினைக்கலாயிற்று: “அதனிடத்து நம்பிக்கை வைத்து என்னுடைய அபிப் பிராயத்தை அதுக்கு எடுத்துக்கூறியது நன்றன்று; அந்தோ! இந்தத் தமனகன் இரண்டு பக்கத்திலும் வேதனம் வாங்குவது; முன்னர்ப் பதவியிலிருந்து நீக் கப்பட்டபடியால் என்மீது கோபமுற்றிருக்கின்றது. அரசனுல் முன்னர்ச் சன்மானிக்கப்பட்டுப் பின் அவமானமடைந்தவன் நல்ல குடியிற் பிறந்தவனு யிருந்தாலும் அவ்வரசனுக்குக் கெடுதி விளைவிக்கவே முயல்வான். எனவே, இது என்ன செய்யப் போகின்றது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காக வேறேரிடத்தில் போய் நின்று பார்ப்பேன். ஒரு சமயம் தமனகன் அதை வசப்படுத்தி என்னைக் கொல்வதற்கு விரும்ப வுங்கூடும். பலவீனர்கூட நம்பிக்கை வையாதமட்டும் பலவான்களாற் கொல்லப்படமாட்டார்; பலமூளவர் பலமற்றவரிடத்து நம்பிக்கை வைத்த மட்டும் பலமற்றவராற் கொல்லப்படுவர். பிருகற்பதி போன்ற அறி வுடைய ஒருவன் தானும் தனது செல்வவிருத்தியிலும் ஆயுளி லும், சுகத்திலும், விசுவாசம் வைக்கக்

கூடாது; சபதத்தினால் விசவாசமுண்டாக்கிய சத்துரு விடத்திற்கூட விசவாசம் வைக்கக்கூடாது. அரசை விரும்பிய விருத்திரணை இந்திரன் சபதத்தினாற் கொன்றுன். விசவாசமில்லாவிட்டால் தேவர்களாலுஞ் சத்துருவை வசப்படுத்த முடியாது. இந்திரன் திதியின் கருப்பத்தை நம்பிக்கையினாற்றுன் கிழித்தான்”.

இவ்வாறு நிச்சயித்து வேறிடத்துக்குப் போய்த் தமனகன் சென்ற வழியைப் பார்த்துத் தனியாக நின்றது. தமனகனும் சஞ்சீவகன் முன் சென்று, “இது எருத்து மாடு”, என்றறிந்து மனமகிழ்ந்து சிந்திக்கலாயிற்று: “நல்ல காரியம்நடந்துவிட்டது. இவ்விரண்டையும் ஒற்றுமைப்படுத்திப் பின்னர்ப் பிரிந்து விடுவதற்கும் பிங்கலகனை என்வசப்படுத்துவேன்.

தன் மந்திரி நல்ல குலத்திலே பிறந்தவன், நல்ல நண்பன், என்ற காரணத்தால் அரசன் சொல்லைக் கேட்பதில்லை. தனக்குத் துன்பமும் துயரும் உண்டாவதாலேயே அவ்வாறு செய்கிறுன். எப்பொழுதும் ஆபத்தினாற் சூழப்பட்ட அரசன் மந்திரிகளுக்கு வசமாவான். இதனாற்றுன் மந்திரிகள் எப்பொழுதும் அரசனுக்கு ஆபத்துண்டாகச் செய்வர். நோயில்லாதவன் நல்ல வைத்தியனை நாடமாட்டான். அவ்வாறே ஆபத்தில்லாத அரசன் மந்திரியை நாடமாட்டான்”. இவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டு பிங்கலகனை நோக்கிச் சென்றது. பிங்கலகனும் நரி திரும்பி வருவதைக் கண்டு, தன்னுடைய சொந்த நிலையை மறைத்துக்கொண்டு, அஃதாவது பயமற்றவன் போற் காட்டிக்கொண்டு முன்போல் நின்றது. தமனகனும் பிங்கலகன் முன்சென்று வணங்கி உட்கார்ந்தது, அப்போது பிங்கலகன், “அந்தப் பிராணி யைக் கண்டாயா?”, எனத் தமனகன், “தேவரீர் அருளி னாற் கண்டேன்”, என்றது. பிங்கலகன், “உண்மையாகவா”, எனத் “தேவரீர் முன்னிலையில் நான் எவ்வாறு போய் சொல்வேன்”?

எவன் அரசர் முன்னும் தேவர் முன்னுஞ் சிறிய பொய்யைத்தானுஞ் சொல்லுகிறுன்றே, அவன் எத்துணைப் பெரியவனுறைலும் விரைவில் நாசமடைவான். அரசன் எல்லாத் தெய்வங்களின் தன்மையுமுடையவனைன்று பனு எடுத்துக் கூறியிருக்கிறுர். ஆதலால் அரசனைத் தேவனைப் போல் பாவிக்கவேண்டும். என்றும் விபரிதமாக அவனை மதிக்கக் கூடாது.

அரசன் சகல தேவாமிசமுடையவனையினும் அவனுக்கும் தேவர்க்கும் உள்ள வேற்றுமை இதுவே. நன்மைதீமை இரண்டினது பலாபலன்களை அரசன் உடனே வழங்குவான். தேவர்கள் மறுபிறப்பில் வழங்குவர்”, என்றது. சிங்கம், “நீ உண்மையைக் கண்டாய்; சிறிய வரிடத்துப் பெரியோர் கோபிப்பதில்லை, அதனால் நீ தாக்கப்படவில்லை, ஏனெனில்,

எல்லாத் திசையிலும் வளைந்து தாழ்ந்து கொள்ளும் மிருதுவான புல்லைப் புயற்காற்றும் பிடுங்கமாட்டாது. உயர்ந்த சித்தமுடையவர்களின் இயல்பிதுவே. வலியவர் வலியாரிடத்திலன்றே தமது பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவர்.

பலமுள்ளவர் சமமானவரோடுதான் கோபத்தைக் காட்டுவார். கழுத்தில் வடியும் மதநிறை விரும்பி மயங்கி அலையும் வண்டுகளின் காலறைந்தபோது, நிகரற்ற பலமுள்ள யானை அவற்றின் மீது கோபிக்கமாட்டாது” என்றது. அதற்குத் தமனகன், “அப்படியேயாகட்டும்; அது மகாத்துமா; நாங்கள் சிறியவர்கள்; தேவரீர் சொன்னால் நான் அதைத் தேவரீருக்குப் பணியாளாக்குவேன்”, எனச்சிங்கம் பெருமுச்சுடன், “அவ்வாறு செய்ய உன்னால் முடியுமா”, எனத்தமனகன், “அறிவிருந்தால் ஏன் முடியாது; புத்திக்கு எது அசாத்தியமாகும். ஏனெனில், அறிவுப் பலத்தினால் ஒரு கருமத்தைச்

செய்து முடிப்பது போல ஆயுதங்களாலோ யானை-
குதிரை காலாட்படைகளினாலோ செய்து முடிக்க இய-
லாது,” என்றது. அதற்குப் பின்கலகன் சொல்லும்:
“அப்படியானால், உண்ணை மந்தரியாக்குகிறேன். இன்று
தொடக்கம் நீயே தண்டங்களால் இக்காரியத்தைச்
செய்வாயென. நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டேன்”.

பின்னர்த் தமனகன் உடனே சஞ்சீவகளையடைந்து
பயமுறுத்தி, “ஓ! துட்ட ஏருதுவே வா, வா, பிங்கல-
கர் எம் சுவாமி உண்ணை அழைக்கின்றார். என்ன பய-
மின்றி வாளா அடிக்கடி சத்தம் போடுகிறோய்”, என்றது.
அதைக்கேட்ட சஞ்சீவகன், “நல்லோய் யாரிந்தப் பிங்க-
கலகன்?”, என்றது. தமனகன் ஆச்சரியத்துடன்,
“என்ன எங்கள் சுவாமி பிங்கலகளைத் தெரியாதா?”,
என்றது. மறுபடியும் கோபத்தோடு, “சற்று நின்று
கொள். பலத்தினால் அறிந்து கொள்வாய். உண்மையா-
கவே எல்லா மிருகங்களுக்கு சூழக் கல்லால் மரத்தின்
கீழ்ப் பிங்கலகன் என்ற பெயருடைய சுவாமியான சிங்கம்
நிற்கின்றது”, என்றது.

இதைக் கேட்ட சஞ்சீவகன் தன்னுயிர் போனது
போல நினைத்துத் துயரடைந்தது. பின்னர், “நல்லவரே,
நீங்கள் நல்லோழுக்கமுடையீர். பேச்சிலுந் திறமையடை-
யீர் போற்காணப்படுகிறீர். ஆதலால், எண்ணக்கட்டா-
யம் அங்கே இட்டுச் செல்லீரானால் அடைக்கலம்-
பெற்று எமது சுவாமி முன்னிலையிலிருந்து அருள்
பெறக் கடவேன்”, என்றது. தமனகன், “ஓ! சத்தியத்தை-
நீ சொன்னாய்; இதுவே நீதி. ஏனெனில்,

உலகத்தின் எல்லையையும், சமுத்திரம் மலை என்பது
வற்றின் எல்லையையும் கூற்று விடலாம். ஆனால், அர-
சனுடைய மண்வெல்லையை எவரும் எக்காலத்திலும்
எல்வாருயினுடைய முடியாது.

எனவே, நீ இங்கே நில். நான் சமயம் பார்த்துப் பின்னர் உன்னை கூட்டிக் செல்கிறேன்”, என்றது. பின்னர் அவ்வாறு செய்து அது பிங்கலகஜை அடைந்து இங்கானம் சொன்னது: “சுவாமி, அது சாதாரணமானதன்று. பகவான் மகேசுவரருடைய வாகனமாயமெந்த இடபம். நான் கேட்டதற்கு இவ்வாறு கூறிற்று. “மகிழ்ச்சி யடைந்த மகேசுரன் காளிந்திக் கரையிலுள்ள மிருது வான் புல் நுனிகளை மேய்ந்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். அதிகம் எதற்கு? பகவான் எனக்கே இந்த வனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோ?”

பிங்கலகன் பயத்துடன் சொன்னது: “இப்போது நான் உண்மையை அறிந்துகொண்டேன். தெய்வ அனுக் கிரகமின்றிக் கொடிய விலங்குகள் சூழ்ந்த இத்தகைய காட்டிற் பயமின்றிப் புல்லுண்ணும் ஒரு மிருகம் சத்த மிட்டுக் கொண்டு திரியமாட்டாது. அதற்கு நீ என்ன சொன்னையே?”

அதற்குத் தமனகன் கூறும்: “சுவாமி நான் இவ்வாறு சொன்னேன். ‘இந்தக் காடு சண்டியின் வாகன மும் எனது கவாமியுமான பிங்கலகன் என்னும் நாமத் தையுடைய சிங்கத்தின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டது. ஆதலால், நீங்கள் எங்களுக்குப் பிரியமான அதிதியாக வந்தீர். எனவே, அவரிடம் போய்ச் சகோதர அன்பினுலே அங்கு உணவு, பானம், ஆடல் ஆகியவற்றிலீடுபட்டு ஒன்றுயிருந்து காலம் கழிக்கலாம்,’ என்றதற்கு அஃது உடன்பட்டு மகிழ்ச்சியுடன் சுவாமியிடத்து அடைக்கலம் பெற்றுக் தரவேண்டுமென்று கேட்டது. இனிச் சுவாமி, உங்கள் விருப்பப்படி யாருகாக!”

இதைக் கேட்ட பிங்கலகன், “நன்று, அறிவாளியே நன்று. அறிவுடைய மந்திரியே, என் மனத்தை அறிந்தவன் போல இதைக் கொல்லிவிட்டாய், அவனுக்கு

அடைக்கலந் தந்தேன், என் சார்பில் அடைக்கலங் கேட்டு விரைவாக வருவாய்”, என்றது. பின்னர் நன்றாகவே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

திடமான நேரான துளையில்லாத நன்கு ஆராயப் பட்ட தூண்கள் வீட்டைத்தாங்குதற்கு உதவுவது போல, ஓர் அரசைத் தாங்க நிரம்பிய அறிவும் நேர்மையும் உள்ள குற்றமற்ற நன்கு பரீட்சிக்கப்பட்ட மந்திரிகள் தேவை.

அமைதிக்குப் பங்கமுண்டாகுங் காலத்திலே தான் மந்திரிகளுடைய அறிவுடைமை அவர்களுடைய செயலிற் பிரதிபலிக்கும். சந்நிபாதரோகத்தாற் பீடிக்கப் பட்ட பொழுதுதான் வைத்தியருடைய திறமை வெளியாகும். நோயில்லாத காலத்தில் எவ்ர்தாம் பண்டிதராயிருக்க முடியாது. தமனகன் சிங்கத்தை வணங்கிச் சஞ்சீவகனிடஞ் செல்லுகையில் மகிழ்ச்சியோடு, “எங்கள் சுவாமி என்மாட்டு அருளுடையவராக இருக்கிறோர். எனது சொற் படி நடக்கவஞ் சித்தமாயிருக்கிறோர். எனவே, என்னிலும் பார்க்கப் புண்ணியவானில்லை. ஏனெனில்,

குளிர் காலத்திலே நெருப்பு அமுதத்திற்குச் சரிகாதவியின் தரிசனம் கிடைப்பதும் அமிர்தம்; அரசனுடைய சன்மானத்தைப் பெறுவதும் அமிர்தம்; பால்கலந்த உணவும் அமிர்தம்”, என்று நினைத்தது.

பின்னர்ச் சஞ்சீவகனிடஞ் சென்று மரியாதையோடு, “ஓ! நண்ப, உங்கள் சார்பில் அந்தச் சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தேன்; இனிப் பயமின்றி வருவீராக. ஆனால், விலங்கரசின் அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற நீர் என்னெடு ஒப்பந்த தருமப்படி ஒழுகிக்கொள்வீராக. கருவங்கொண்டு சொந்த அதிகாரத்தினால் ஒன்றுஞ்

செய்யக் கூடாது. நானும் உமதுஅனுமதிப்படி எல்லா அரசபாரத்தையும் மந்திரிப்பதவி பெற்றுத் தாங்கிக் கொள்வேன். அவ்வாறு செய்தால் இருவேழும் இராச ஸக்குமியை அனுபவிக்கக் கூடியவராவேம். ஏனெனில்,,

வேட்டையாடுந் தருமத்தைப் பின்பற்றி மனி தர்க்குச் செல்வம் அதிகாரத்தில் உண்டாகிறது. ஒருவன் அரசனிடம் விசுவாசத்தைப் பெறுகிறுன்; மற்றொருவன் மிருகங்களைப் போலக் கொல்லுகிறுன். அஃதாவது மிருக வேட்டையாடும்போது ஒருவன் மிருகங்களைக் கலைக்க அவை ஓடும்வழி மற்றொருவன் அவற்றைக் கொல்வான்; அதுபோல ஒருவன் அரசனிடம் விசுவாச முள்ளவனுயிருந்து அவன் நம்பிக்கையைப் பெற, மற்றொருவன் தன் காரியத்தை முடிக்கின்றன என்றவாறு. அன்றியும்,,

அரசனுற் சன்மானஞ் செய்யப்பட்டவராயுள்ள வர் உத்தமராயிருந்தாலென்ன, மத்திமராயிருந்தாலென்ன, அதமராயிருந்தாலென்ன அவரைக் காலத் தினால் ஒருவன் பூசிக்காது விட்டால் நந்தில்லைப் போல அரசன் அருளைப் பெறுது தவறிவிடுவான்". "அஃதெவ்வா'றென்று சஞ்சீவகன் கேட்கத் தமனகன் சொல்லும் :

முன்றுங் கதை

தந்தில கோரம்பர் கதை

இந்த உலகத்திலே வர்த்தமானம் என்றெருகு நகரம் உண்டு. அங்கே பலவகையான பொருள்களில் வியாபாரங்க் செய்யும் தந்தினன் என்ற பெயரையுடைய ஒரு வன் இருந்தான். அவன் நகரத்துக்கு அதிபதி. நகர வேலைகளையும் அரசகருமங்களையும் செய்து அந்நகர மக்களுக்கும் அரசனுக்கும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்

பான். அதிகமெதற்கு? அவனைப் போலத் திறமை மிக்க ஒருவனைக் கண்டதுமில்லை; கேட்டது மில்லை. ஏனெனில்,

அரசனை மகிழ்ச்செய்வோன் குடிகளின் வெறுப்பைப் பெறுகின்றுன். குடிகளுக்கு நன்மை செய்பவன் அரசனுற் கைவிடப்படுகிறுன். இவ்வாறு இருபக்கத்தி லும் சமமான பெரிய எதிர்ப்பு இருப்பதால், அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் மகிழ்ச்சி தரக்கூடியவாறு கடமை செய்பவனைக் காண்பது அரிது.

இவ்வாறு காலஞ் சென்றுகொண்டிருக்கையில், ஒருசமயம், அவனுடைய விவாகம் நிறைவேறிற்று. அப்பொழுது அந்நகர வாசிகளையும், அரசசுற்றுத்தவரையும், அவன் மரியாதையோடு அழைத்து, ஆடை அணிகலன் முதலியவற்றை வழங்கி உபசாரஞ் செய்தான். திருமணத்தின் பின்னர் அரசன் தனது புத்திரகளத் திரர் சகிதம் அவனை அழைத்து மரியாதை செய்தான். பின்னர் அரசனுடைய துடைப்பக்காரனுண கோரம்பன்னன்னும் சேவகன் வீட்டுக்குச் சென்று தனக்குத் தகாத இடத்திலிருந்ததால் அவமானமடைந்தவன், அவனைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியேதள்ளி விட்டான். அன்று தொட்டு அவமானத்தினால் அவன் இரவிற்றுனும் தூங்காதிருந்தான். இந்த வியாபாரியிடம் அரசனுக்குள் அபிமானத்தை எவ்வாறு கெடுப்பேன் என நினைந்தவண்ணம் இருந்தான்.

இவ்வாறு வாளாட்டஸீல் வாட்டிக் கொள்வதால் என்ன பயன்? என்னால் அவனுக்குச் சிறிதும் கெடுதி செய்ய முடியாது. அன்றியும், நன்றாகவே பின் வருமாறு கூறப்பட்டிக்கிறது. தனக்குற்ற அவமானத்துக்குப் பதிலாகக் கெடுதி செய்யச் சுத்தியற்ற வெட்கமில்லாத ஒருவன் ஏன்கோபிக்க வேண்டும்? வறுக்கும்பாத்திரத்திலே கட்டஸீல் குதித்தாலும் அதனை உடைக்க அதனால் முடியுமா?

பின்னெரு முறை அதிகாலையில் அரசன் அறிது யில் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது படுக்கையில் ஓரத்திற் பெருக்கிக்கொண்டு நின்ற அவன் இவ்வாறு சொன்னுன் : “அந்தோ தந்திலனுடைய பெரிய துணிவுதானென்ன ? பட்டத்துத் தேவியைத் தழுவ முன்”...இதைக் கேட்ட அரசன் திட்டரென்றெழுந்து அவனை நோக்கி, “ஓ ! கோரம்பா, இஃது உண்மையா ? தேவியைத் தந்திலன் ஆலிங்கனஞ் செய்தான்”, என்னக், கோரம்பன், “தேவரீர் இரவு முழுவதும் விழித்துச் சூதாடியதால் எனக்கு நித்திரை வலிய வந்து விட்டது. அதனால் நான் என்ன சொன்னேனென்று தெரியவில்லை,” என்றான். அரசன் அழுக்காறு கொண்டு தனக்குட் சொன்னுன் : “ஒரு சமயம் இவன் தேவி ஆலிங்கனஞ் செய்வதைக் கண்டிருக்கலாம்”.

ஒருவன் பகலில் எதை விரும்புகிறானே காண்கி ருனே, செய்கிறானே அதைப் பழக்கத்தினால் நித்திரையிலும் செய்வான் ; அல்லது பேசுவான்.

மனிதருடைய மனத்தில் நல்லதோ கெட்டதோ உள்ளதொன்று மறைந்திருந்து கனவில் வாய்ப்புலம்பும் போதும், வெறிகொண்டிருக்கும்போதும் வெளிவரும். அன்றியும், பெண்கள் விடயத்தில் இடைப்பற்றிச் சந்தேகமெதற்கு ? அவர்கள் ஒருவரோடு பேசுவர் ; மற்றொருவரைக் காதலோடு பார்ப்பர் ; பிரியமுடைய வேறுரூபு வரை நினைப்பர் ; பெண்கள் யாரிடந்தான் பிரியமுடையர் ?

முறுவல் பூத்த செவ்வதரங்கள் ஒருவரோடு அதிகம் பேசும். விரிந்த குழுதம் போல மலர்ந்த ஒளி விக்க கண்கள் வேறொருவரைப் பார்க்கும். மனத்தினால் இடைவிடாது நிறைந்த செல்வமுடைய கொடையாளியை நினைப்பாள். இவ்வாறு அழகிய புருவமுடைய பெண்களுக்கு உண்மையாகவே யாரிடம் அன்புண்டு ; மேலும்,

எவ்வளவு விறகைப் போட்டாலும் நெருப்புத் திருத்தியடையமாட்டாது; எத்தனை ஆறுகள் விழுந் தாலும் சமுத்திரம் திருத்தியடையாது. இறப்புக் கடவுள் எல்லாவுயிர்களைப்பெற்றுவும் திருத்தியடையாது. அவ்வாறே அழகிய கண்ணினார் எத்தனை ஆண்களைப்பெற்றுவும் திருத்தியடையார்.

பேண்கள் கற்புடையவராயிருப்பதற்குக் காரணம் ஓ! நாதரே, இரகசிய மான இடமில்லாமையும், சந்தர்ப்ப மில்லாமையும், காதலர் இல்லாமையுமே யாகும்,

‘என் மனைவி என் மாட்டுப்பெற்றுடையவன்’, என்று மோகத்தினால் எண்ணுபவன் விளையாட்டிற்கு அடைத்து வைத்த பறவைபோல அவளுக்கு மூற்றும் வசப்பட்ட வன் ஆவான்.

அவளுடைய சொல்லை அனுசரித்துச் சிறிய கருமத்தையாயினும் ஒருவன் செம்வானுயின் அச்செம்கையால் உலகத்தில் அவன் அற்பனுகவே மதிக்கப்ப வோன்.

பேண்ணை எவன் காதல் செய்கிறுனே, அவள் அருகில் எவன் பழகுகிறுனே, சிறிய சேவையாவது அவளுக்குச் செய்கிறுனே அவணையே அவள் விரும்புவாள். ஒழுக்கமற்ற பெண்கள் எப்பொழுதும் குலதருமத்தை அனுட்டிப்பது காதலர் இல்லாமையாலும் சுற்றத்தவரிடத்துள்ள பயத்தினுலுமேயாம். அவர்களுக்கு எவரும் தகுதியற்றவர்ஸ்ஸர்; வயதைப்பற்றி அவர்களுக்கு அக்கறையில்லை; அழகுடையவன் அழகற்றவன் என்பதுமில்லை. ஆண் என்றாலேபோதும்; அனுபவிப்பார்கள்; பழக்கமுடைவன் போகத்துக்குரியவனுக்கின்

ரூன். அவன் பெண்கள் நிதம் பத்திலணியும் சேலை போன்று கீழே தூங்கிக்கொண்டலைவான்.

சேவ்வரக்கு மரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டபின் எவ்வாறு அம்மரம் கைவிடப்படுகிறதோ, அதுபோலவே புருடனும் பெண்களால் அனுபவிக்கப்பட்டபின் காலடியில் வீழ்த்தப் படுகிறுன்.”

இவ்வாறு அரசன் பலவாறு பிரலாபித்து அன்று தொட்டுத் தந்திலன் மாட்டுப் பராமுகமுடையவனுயிருந்தான். அதிகம் எதற்கு? அரசவாயிலிற் பிரவேசிப் பதைக் கூடத் தடுத்துவிட்டனர்.

தந்திலன் இவ்வாறு அரசன் காரணவின்றித் தன் மீது பராமுகமாயிருப்பதைக் கண்டு சிந்திக்கலானுண்: நன்றாகவே இவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“சேல்வம் படைத்தவரிற் செருக்கடையாதவன் எவன்? விடய சுகங்களில் ஈடுபட்ட எவன் ஆபத்தைக் கடந்தவன்? பெண்களால் இந்தப் பூமியில் யாருடைய மனம் ஏமாற்றமடையவில்லை? அரசனுக்குப் பிரியமுடைய எவன் காலனுடைய பிடியிலிருந்து விடுபட்டவன்? எந்த யாசன் அகெளரவமடையாது தப்பினான்? கெட்டவர்களின் வலையிற் சிக்கிய எவன் சுகமாகத் தப்பியவன்? காகத்தில் தூய்மை, சூதாடுவோனிடம் உண்மை, பாம்பினிடம் அடக்கம், பெண்களிடம் காமவிச்சையடக்கம், கோழையிடம் தெரியம், குடிகாரனிடம் விவேகம் என்னும் தத்துவசிந்தனை அரசனிடம் நட்பு என்பவற்றை யார் கண்டார்கள்; யார் கேட்டார்கள், மேலும்,

நான் கனவிலே தானும் இந்த அரசனுக்காயினும் அவன் சுற்றத்தவர்க்காயினும் தீங்கிழைத்ததில்லை.

அப்பொழுது என்னிடம் அரசன் எதற்காகப் பராமு
கமாயிருக்கிறான்.”

இவ்வாறு ஒரு முறை இந்தத் தந்திலன் அரச-
வாயிலிலே தடுக்கப்பட்டதைக் கண்ட துடைப்பக்கார
னான் கோர்ம்பன் சிரித்துத் துவாரபாலகரிடம் கூறி
உன் : “ஓ ! ஓ ! துவார பாலகரே, இத்தந்திலன்
அரசனுடைய அருளைப் பெற்றிருந்தான். இவன் தானு
கவே தண்டனையும் இரக்கமுங் காட்டி வந்தான். இவ்
வாறிவெனத் தடுத்தால் என்னைச் செய்தது போல் நீங்
கரும் சென்னியிற் பிடித்துத் தள்ளப்படுவீர்கள்.”

இதைக் கேட்ட தந்திலன் நினைக்கலானுன் :
“உண்மையாகவே இது கோரம்பனுடைய கோளாறு
தான். நன்றாகவே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

குலத்திற் பிறந்தவனுனாலும் மூர்க்கனுனாலும்
தண்மானமில்லாதவனுனாலும் அரசனைச் சேவிப்பவன்
எல்லோராலும் பூசிக்கப்படுகின்றன.

அரசனைச் சேவிக்குமொருவன் நீசனுனாலும்
பயந்தவனுனாலும் மக்களிடம் அவன் அத்தகைய
அவமானத்தையடையமாட்டான்”.

இவ்வாறு அவன் பிரலாபித்து மனமுடைந்து
சஞ்சலமும் அவமானமுமடைந்தவனும் வீடு சென்று
மாலையிற் கோரம்பனை அழைத்து இரண்டு ஆடைக
ளைக் கொடுத்துச் சன்மானஞ் செய்து, “நண்பா” நான்
உன்னை அன்று கோபத்தினால் வெளியேற்றினேன்.
எனைனில், நீ பிராமணர் முன்னிலையில் தகாத இடத்
தில் இருந்ததைக் கண்டேன்; அதனால் அவமானம்
அடைந்தேன். அதைப் பொறுத்துக் கொள்,” என்றான்
அவனும் தெய்வலோகத்துக்குச் சமமான இரண்டு

ஆடைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைந் தவனும் அவனைப் பார்த்து, “ஓ! செட்டியாரே, பொறுத் துக்கொண்டேன். இந்தச் சன்மானத்தின் பொருட்டு என் னுடைய அறிவின் மகிழ்ச்சியையும் அரசனுடைய அனுக் கிரகத்தையும் பார்”, என்று கூறி மகிழ்ச்சியுடன் சென்றுன். நன்றாகவே இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கயவனும் தராசின் தண்டும் முற்றும் ஒட்பானவை; அவை சிறிய பொருளினால் உயர்ச்சியுமடைகின்றன. சிறிய பொருளால் வீழ்ச்சியுமடைகின்றன.

பின்னெருநாள் அந்தக் கோரம்பன் அரசமனைக் குச் சென்று அறிதுயில் செய்து கொண்டிருந்த அரசனின் துடைப்பவேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது இவ்வாறு சொன்னான்: “ஐயோ! இந்த இராசா விவேகமற்றவர். வெள்ளரிக் காயைத் தின்று கொண்டே மலங்கழிக்கிறார்.” இதைக் கேட்ட அரசன் ஆச்சரியத்தோடு அவனைப் பார்த்து, “அடே கோரம்பா என்ன பசப்புகிறும். (பொருத்தமற்ற பேச்சுப் பேசுகிறும்) வீட்டுவேலை செய்பவன் என்பதை உத்தேசித்து உன்னை நான் கொல்ல வில்லை. நான் எப்போதாவது அவ்வாறு செய்ததைக் கண்டாயா?”, என்றுன். அதற்கு அவன், “தேவரீர், சூதாட்டத்திலீடு பட்டதால் இரவு விழித்திருந்தேன். பின் மனையைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் என்னை நித்திரை ஆட்கொண்டுவிட்டது. அதனால் என்ன பேசினேனே தெரியவில்லை; நித்திரை வயப்பட்ட என்னைச் சுவாமி பொறுத்தருளவேண்டும்”, என்றுன்.

இதைக் கேட்ட இராசா சிந்தித்தான். “பிறந்த நாட்டொட்டு இதுவரையும் மலங்கழிக்கும்போது எப்பொழுதாவது வெள்ளரிக் காய் தின்றதில்லை-

நடக்காத ஒரு நிகழ்ச்சியை எனக்கு இம்மூடன் சொன்ன படியால் தந்திலைனப் பற்றியதும் இத்தகையதே என்பது நிச்சயம்; பாவம்! அந்த மனிதனுக்குச் சன்மானஞ்ச செய்வதைக் கைவிட்டேன். அது நன்றன்று. அத் தகைய ஒருவன் இவ்வாறு பொல்லாங்கு செய்ய மாட்டான். அவனில்லாமல் அரசகருமங்களும் நகர விடயங்களும் எல்லாங் குலைந்துபோயின்”. இவ்வாறு பலமுறை சிந்தித்துத் தந்திலை அழைத்து தன் னிடமிருந்த வத்திரங்களையும் அணிகலங்களையும் எடுத்து அவனுக்கணிந்து அதிகாரத்தில் நியமிக்க வானன். இதனாற்றுன், “செருக்கினால் எவன் பூசிக் காது விடுகிறுனே”, என்பது முதலியவற்றைச் சொன்னேன்” என்றது.

இன் சஞ்சீவகன் சொல்லும்: “நண்பா” நீ சொன்ன படியே யாகட்டும். நீ சொல்வதையே நான் செய்வேன்.” இவ்வாறு சொன்னதும், தமனகன் அதைக் கூட்டிக் கொண்டு பிங்கலகனிடஞ்ச சென்றது. சென்று, “தேவரீர் இவன்தான் நான் அழைத்து வந்த அந்தச் சஞ்சீவகன்; இனி உங்கள்விருப்பம்”, என்றது. சஞ்சீவகனும் அன்போடு வணங்கி அதன் முன்பு நின்றது. பிங்கலகன் விசாலமான ஏரியையுடைய அதன் மீது குலிசம் போன்ற நகத்தினால் அழகு பெற்ற தன் வலக்கையை வைத்து மரியாதையோடு, “நீங்கள் சுகமா? மக்கள் நடமாட்டமில்லாத இந்தக் காட்டிலே ஏன் வந்தீர்கள்?”, என்றது. சஞ்சீவகன், சாத்தர் தலைவனுன் வர்த்தமானனிடமிருந்து பிரிந்தமை முதலாக எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கூறிற்று.

இதைக் கேட்ட பிங்கலகன் அன்புடன் அதனைப் பார்த்து, “நண்பா பயப்படாதே; எனது புயங்களா கிய கூட்டினாற் காக்கப்பட்டவனுவாய்; இனி இக்காட்டில் விருப்பப்படி திரியலாம். மேலும், நீங்கள் எப்

பொழுதும் என்னைவிட்டகலக் கூடாது. இக்காடு கொடிய விலங்குகளையடையது. பெரிய மிருகங்களுக்குக் கூட வசிப்பதற்கு ஏற்றதன்று. அபாயம் நிறைந்தது; ஆதலால், புல்லைத் தின்னும் பிராணிகளுக்கு அபாயம் எவ்வளவு அதிகம்?”, என்றது இவ்வாறு சொல்லி எல்லாமிருகங்களும் புடைசூழ யமுனைக் கரையிலிறங்கி வெளியாக நின்று நீர் குடித்து நீரில் மூழ்கி விருப்பப்படி மறுபடியும் அதே வனத்திற் புகுந்தது. பின்னர்க் கரடக தமனகரைக் கைவிட்டு அரசபாரத்தைச் சஞ்சீவகஞேடு சேர்ந்து வகித்தது; நல்லவர்களுடன் கூடிப் பேசிச் சுகமாகக் காலங்கழித்தது. நன்றாகவே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

தற்செயலாக ஒருமுறைகிடைத்த நல்லாரினாக்கம் எப்பொழுதும் திடமாயிருக்கும். அதைப் பழகுவதற்கு அவசியமே யில்லை.

அநேக சாத்திரங்களிலே தினாத்தாலுண்டான புத்திசாதுரியத்தினாற் சில பகலில் மூடனுயிருந்த பிங்கலகன் காட்டுத்தருமத்தை விட்டுக் கிராமத்தருமத்திலே திறமையுடையதாயிற்று. மற்றை மிருகங்களையெல்லாம் எட்ட வைத்துக் கொண்டது. கரடகதமனகர்க்கு உள்ளே செல்லக்கூட வசதி கிடைக்கவில்லை. சிங்கத்தின் பராக்கிரம மில்லாதபடியால் மற்றை மிருகங்களும் இவ்விரு நரிகளும் பசிப்பினியால் வருந்திப் பல திசையிலு மோடின.

குடிப்பிறந்த உத்தமனானாலும் அரசன் பயனற்றவனானால் பணியாள், காய்ந்த மரத்தைப் பறவைகள் விட்டுவிலகுவது போலக் கைவிட்டு வேறிடஞ்செல்வர்.

குடிப்பிறந்த சேவகர்தானும் மரியாதை செய்யப்பட்ட போதிலும், பத்தியுடையவராயிருந்த போதிலும்,

வேதனாத்துக்குத் தடையுண்டானால் அரசனைக் கைவிட்டுச் செல்வர்.

எந்த அரசன் சம்பளங் கொடுப்பதிற் காலதா மதஞ் செய்யானே அவனைச் சேவகர் நிந்தித்தா ஹம் விட்டுப் போகார்.

சேவகர் மாத்திரம் இவ்வாறு ஒழுகவில்லை; காணப் படும் இந்த உலகம் முழுவதும் தம்முள் உணவின் பொருட்டே சாமம் முதலிய உபாயங்களால் நிலை பெற்றிருக்கிறது. ஏனெனில்,

சாமம் முதலியவற்றுற் செய்யப்பட்டபாசத்தைக் கொண்டு இரவு பகலாக அரசர் தேசங்களையும், வைத் தியர் நோயாளிகளையும், வியாபாரிகள் வாடிக்கை காரரையும், அறிவாளிகள் மூர்க்கரையும், கள்வர் கருத்தின்றியிருப்பவரையும், பிச்சைக்காரர் இல்லத்த வரையும், கணிகையர் காமுகரையும் சிற்பிகள் எல்லா வினாத்தவரையும் சூறையாட எதிர்பார்த்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தம்மாலியன்றவரையும் நீர் வாழ்வன நீரிலுள்ள பிராணிகளைத் தின்பது போலத் தின்கிறார்கள். மேலும் இவ்வாறு நன்றாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பாம்புங் கயவரும் பிறர் பொருள் நயப்போரும் கொள்ளும் நோக்கம் நிறைவேறுவதில்லை. அதனாலே தான் இந்த உலகம் நிலைத்திருக்கிறது.

சம்புவின் கழுத்திலுள்ள பசிகொண்ட பாம்பு கணபதியின் வாகனமான எலியைத் தின்ன விரும்புகிறது. அப்பாம்பைக் கார்த்திகேயனின் மயில் உண்ண ஆசைப்படுகின்றது. மலைமகளின் வாகனமான சிங்கம் அந்த மயிலைத் தின்ன விரும்புகிறது. இவ்வாறு சம்புவின் இல்லத்திலேயே குடும்பத்தவரிடஞ் சண்டை நிகழ்கிறது. அப்படியானால் மற்றவர்கள் வீட்டில் எப்படியிருக்கும்? இதுவே உலகவியற்கை.

இன்னர்ச் சிங்கத்தின் நட்பைப் பெற்ற கரடக னும் தமனகனும் பசியினுல் நலிந்து தம்முள் ஆலோ சனை செய்தன. அப்பொழுது தமனகன், “ஐயா கரடகரே, நாமிருவேஹும் இப்போது செல்வாக்கிழந்து விட்டோம். இந்தப் பிங்கலகன் சஞ்சீவகனுடைய சொல்லைக் கேட்டுத் தன்னுடைய கடமையிற் பராஹ கமாயிருக்கின்றது. பரிவாரங்களெல்லாம் போயின. இனி என்ன செய்யலாம்?”, என்றது. அதற்குக் கரடகன், “உன் சொற்படி சுவாமி நடக்காவிட்டாலும், உன் னிற் பிழையுண்டாகாதவாறு அவருக்குச் சொல்லவே ஸ்டூம், ஏனெனில்,

அரசன், மந்திரி சொல்வதைக் கேளாவிட்டாலும், அவனுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டியது மந்திரியின் கடமை இவ்வாறே திருத்தாட்டிரனுக்கு விதுரன் தன்மீது பின்னர்க் குறைவராம விருப்பதற்காக அறிவுறுத்தினான்.

மதம் பிடித்த அரசனும், யானையும் கட்டுக்கடங்காது வழிதவறிச் செல்லும் பொழுது பக்கத்தில் நிற்கும் மகாமாத்திரரே (மந்திரி, யானைப்பாகர்) குறை கூறப்படுவர்.

நீயே இந்தப் புல்லுத்தின்னியைச் சுவாமியிட மழுத்துச் சென்று, உன்றலையிலேயே மன்னைப் போட்டுக்கொண்டாய்; உன்மீது நெருப்புத் தழைக் கொட்டிக் கொண்டாய்”, என்ன, “உன்மையாகவே இது என்குற்றமன்று; சுவாமியின் குற்றமேயாகும்.

நரி ஆட்டுச் சண்டையாலும், நாம் ஆசாட்டுதியாலும் துயரடைந்தோம்; அம்படைச்சி மற்றவர் காரியத்தைப் பார்க்கப் போய்த் துயரடைந்தாள். இம்மூன்று கூற்றமும் தாமாகவே தேடிக் கொள்ளப்பட்டவை”, என்றது. கரடகன் “அஃதெவ்வா” நென்று கேட்கத் தமனகன் சொல்லும்.

நாலாங் கதை

தனிமையான ஓரிடத்தில் ஒரு மடம் இருந்தது. அங்கே நேவச்ன்மா என்ற பெயருடைய யாசகன் வசித்து வந்தான். அவன் தனக்குப் பல சாதுக்கள் கொடுத்த உயர்ந்த வத்திரங்களை விற்பனை செய்து நிறையப் பணங்க சம்பாதித்தான். எவரிடத்தும் அவனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. இரவும் பகலும் அவன் அப்பணத்தைக் கூக்கத்தில் வைத்திருப்பான். இவ்வாறு நன்றாகவே கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“பொருளைத் தேடுவது துன்பம்; அதைக் காப் பாற்றுவது துன்பம்; வந்தால் துன்பம்; செலவானால் துன்பம்; துன்பத்துக்கேதுவான இந்தப் பொருள் நாசமாய்ப் போக.

பின்னர்ப்பிறர் பொருளைக் கவரும் தூர்த்தனன் ஆஸட்டுதியென்ற பெயருடைய ஒருவன் கக்கத்திலிருந்த பணமுடிப்பைக் கண்டு யோசிக்கலானான்: ‘எவ்வாறு நான் இப்பண முடிப்பைக் கவருவேன்? இம்மடத்தின் சுவர்கள் திடமான கற்குவியல்களால் ஆக்கப்பட்டபடி யாற் சுவரைப் பிரிக்கவும் முடியாது. சுவர் உயரமாயிருப்பதால் வாசலாற் போகவும் முடியாது. ஆதலால், நயவஞ்சகமான பேச்சினால் அவனிடம் நம்பிக்கையுண்டாக்கி அவனுக்குச் சீடனுவேன்; அதனால் நம்பிக்கையடைவானுயின் ஒருவேளை என்னிடம் நம்பிக்கை வைப்பான். வைத்தால் அவன் என்வசப்படுவான்.

சாமர்த்தியமற்றவன் மற்றவர்க்குப் பிரியமான வகையிற் பேசமாட்டான். வெளியாய்ப் பேசுபவன் வஞ்சனையறியான். ஆசையில்லாதவன் அதிகாரியாயிருக்கத்தகு தியற்ற வன். காமமில்லாதவன் அலங்காரத்தை விரும்பான்.”

இவ்வாறு நிச்சயித்து அவனுடைய முன்னிலையிற் சென்று, “ஓம் நமசிவாய” என்று உரக்கக் கூறிச்சாட்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கி, விநயத்தோடு கூறினான். “பகவானே, இந்த உலகம் மாயை; (சாரமற்றது) இளமை மலையருவி போன்றது; வாழ்வு புல்லிற் நீயைப் போன்றது; இன்பங்கள் கோடை காலத்து மேகத்தின் நிழல் போன்றவை; நண்பர், மக்கள், மனைவி, சேவகர் என்பவர் சேர்க்கையால்லாம் கனவுபோன்றன. இவற்றை நான் நன்கு அறிந்து கொண்டேன். இந்தப் பிறவிக்கடலை நீந்திக் கரைசேர்வதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”, என்றார். இதைக் கேட்ட யாசகன் அன்போடு. “இளவயதிலேயே இந்தப் பற்றின்மை யுண்டா யிருப்பதாற் குழந்தாய் நி தன்னியனுனுய.”*

இளம்பிராயத்திலேயே அடக்கம் பெற்றவன், உண்மையில் அடக்கம் பெற்றவன்தான். இதுவே என் கருத்து. உடல்வலி குன்றியபின் யாரிடந்தான் அடக்க முண்டாகாது.

நல்லவர்க்கு முதலில் மனத்திலும் பின்னர்க் காயத்திலும் முதுமை உண்டாகிறது. கெட்டவர்களுக்கோ காயத்தில் முதுமை உண்டாகிறது. உள்ளத்தில் முதுமை இல்லை. ஆனபடியால் இச்சமூச்சார சாகரத்தைக் கடப் பதற்கு நான் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன், கேள்.

நுத்திரனுயினும் வேறு வருணத்தவனுயினும் சடை தரி த்துச் சில மந்திரோபதேசம் பெற்றுத் தேகமெல்லாம் விழுதி தரிப்பானாலும் அவன் சில னில் வேறல்லன்.

ஆஹெழுத்தாலாகிய (ஓம் நமசிவாய என்ற) மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு இவிங்கத்தின் முடியில் எவன் ஒரு மலரையாவது தானுகவே வைக்கின்றானே அவனுக்கு மறுபிறப்புக் கிடையாது”, என்றார்.

* தன்னியன் — புண்ணியவர்கள்

இதைக் கேட்ட ஆசாட்டுதி, ஆசாரியனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அன்போடு, “ஐயனே: எனக்குத் தீட்சைசெய்து அருள் புரிவீராக”, என்றுன். தேவசன்மா, “குழந்தாய் உனக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வேன். ஆனால் இரவில் நீ என் இருப்பிடத்துக்கு வரக்கூடாது. துறவிகள் பற்றற்றவராயிருக்க வேண்டும். உனக்கும் எனக்கும் அது பொருந்தும். ஏனை னில், துராலோசனையால் அரசன் கெடுவான்; உலகப் பற்றினால் துறவி அழிவான்; குமரன் பெண்ணால் அழிவான்; வேதமோதாவிட்டால் அந்தணன் கெடுவான்; கெட்ட மக்களாற் குலமழியும்; கயவர் சேர்க்கையால் நற்குணமழியும்; அன்பின்மையால் நட்புக் கெடும். ஒப்புரவின்மையாற் செல்வமழியும். தூரதேசப் பிரயாணத்தாற் காதல் தேயும். கருவத்தினாற் செம்மையழியும். மேற்பார்வையின்மையாற் பயிர்த் தொழில் கெடும். மிதமிஞ்சிய கொடையினாலும் கருத்தின்மையாலும் தனம் அழியும்.

எனவே, நீ விரதமேற்றபின் மடத்து வாசலி ஷன்ஸ பன்னசாலையிற் படுத்துக் கொள்”, என்றுன். ஆசாட்டுதி, “பகவானே, உங்கள் உபதேசமே எனக்குப் பிரமாணம்; அதுவே மறுமைக்கு உதவும்,” என்றுன். பின்னர்ப்படுக்கை பற்றிய ஒப்பந்தத்துக்குடன் பட்ட அவனுக்குத் துறவி தீட்சை செய்து சாத்திரமுறைப்படி அவனைச் சீடனாக ஏற்றுக் கொண்டான். அவனும் துறவிக்குக் கால்கை பிடிப்பது முதலியதொண்டுகளாலும், வில்வபத்திரம் கொண்டு வருதல் முதலிய சேவைகளினாலும் தேவசன்மாவைப் பிரியப் படுத்தினன். ஆனால், கக்கத்திலிருந்த பணமுடிப்பை அவன் கைவிடவில்லை.

இவ்வாறு காலஞ்செல்ல ஆசாட்டுதி சிந்திக்கலானுன் : “ஐயோ! என்ன தான் செய்தாலும் இவன்-

என்னிடம் நம்பிக்கை வைக்கிறுனில்லை. இவ்னைப் பகலிலேயே கத்தியாற் குத்திக் கொன்றுவிடலாமா? அல் விடத்தைக் கொடுக்கலாமா? அல்லது மிருகத்தைக் கொல்வது போல வெட்டிக் கொன்றுவிடலாமா?" இவ்வாறு அவன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு கிராமத்திலிருந்து தேவசன்மனின் சீடனுடைய மகளினருவன் தேவசன்மனையழக்க வந்தான். "ஐயனே : என் வீட்டில் நடக்கும் பவுத்திராரோபண விழாவுக்கு நீங்கள் வரவேண்டும்," என்று அவன் கூறக் கேட்ட தேவசன்மன் மனமகிழ்ந்து ஆசாட பூதியை மழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

பின்னர் வழியிலே ஓர் ஆற்றையடைந்தான் அதைக் கண்டதும் பணமுடிப்பைக் கக்கத்திலிருந்தெடுத்துக் கந்தையால் நன்கு சுற்றி ஆற்றில் குளித்து விட்டுக் கந்தையில் இட்ட தெய்வமிருப்பதாகப் பாவித்து அதைப் பூசித்த பின் ஆசாடபூதி யிடம், "ஓ! ஆசாடபூதீ! நான் மஸ்கழித்து வருகிறேன். அதுவரையும் யோகேசவரர் அடங்கியிருக்கும் இந்தக் கந்தையைக் கருத்தோடு காப்பாற்றிக்கொள்," என்று கூறிப் போய்விட்டான். ஆசாடபூதி அப்பொழுது தேவசன்மா மறையும் வரையும் நின்றுவிட்டுப் பணமுடிச்சை எடுத்துக்கொண்டு விரைவாக நழுவி விட்டான்.

தேவசன்மா சீடனுடைய நற்கண நலங்களில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து நம்பிக்கை நிறைந்த உள்ளத்தவறைய், உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது பொன்மயமான உரோமத்தையுடைய கடாக்கூட்டத்தின் மத்தியில் இரண்டு ஆட்டுக் கடாக்கள் சண்டை செய்வதைப் பார்த்தான்.

கோபங்கொண்ட ஆட்டுக்கடாக்கள் பின்வாங்கிப் பின்னர் எதிர் சென்று குத்துப்பட்டதால் நெற்றி

யிலிருந்து இரத்தம் பெருகிற்று. அதைக் கண்ட நரி யொன்று நாச்சவையால் இழுக்கப்பட்டுக் களத்துக்கு வந்து அந்த இரத்தத்தை நக்கிற்று. அதைக் கண்ட தேவசன்மா, “ஐயோ புத்தி கெட்ட நரியே, இவை மூடிக் கொள்ளும்போது நீ அகப்படுவாயானால் நிச்சயம் இறந்துபோவாய்” என நினைத்தான். அப் பொழுது நரியும், இரத்தச்சவையிலாசை கொண்டு கடாக்களின் தலைகள் மூட்டும்பொழுது இடையிலகப்பட்டு இறந்து விழுந்தது. தேவசன்மா துக்மடைந்தவனுய்ப் பணமுடிப்பை யெண்ணி மெள்ள மெள்ளப் புறப்பட்டான். ஆனால் ஆசாடபூதியைக் காணுமையால் ஏக்கங் கொண்டவனுய்க் கால் கழுவிக் கொண்டு பார்த்த பொழுது கந்தைச் சீலை காணப்பட்டது. பணத்தைக் காணவில்லை. பின்னர், “ஆ! ஆ! களவு போய்விட்டதே என்று புலம்பி உணர்விழுந்து கீழே விழுந்தான். பின்னர்ச் சிறு பொழுதில் மூர்ச்சை தெளிந்து மறுபடியும் எழுந்து அழுத்தொடங்கினான். “ஐயோ, ஆசாடபூதியே என்னை வஞ்சித்து விட்டு எங்கே போனாய்! மறுமொழி சொல்லப்பா,” என்றிங்ஙனம் பலவாறு புலம்பிக் கொண்டு அவனுடைய அடிச்சவட்டைத் தேடிய வண்ணம், ‘நாமும் ஆசாடபூதியால் வஞ்சிக்கப்பட்டோம்’ என்று புலம்பிக் கொண்டு மெள்ள மெள்ளப் புறப்பட்டான்.

இவ்வாறு சென்றவன் சாயங்காலத்தில் ஒரு கிராமத்தையடைந்தான். அந்தக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு நெசவுகாரன் மனைவியோடு மதுபானங்கு செய்வதற்காக அயலிலுள்ள நகருக்குப் புறப்பட்டான். அவனைத் தேவசன்மா கண்டு, “ஓ! நண்பா, நான் மாலையில் வந்த அதிதி; உன்னையடைந்தேன். நான் இந்தக் கிராமத்தில் ஒருவரையும் அறியேன். எனக்கு அதிதியுபசாரம் செய்வாயாக. ஏனைனில்,

இல்வாழ்வான் தன்னில்லத்துக்கு மாலையில் வரும் அதிதியைப் பூசிப்பானால் தெய்வத் தன்மையடைவான்.

இருப்பதற்குப் பாய், இருக்க ஒரு சிறிய இடம், தன் ணீர், நாலாவதாக இனிமையான பேச்சு ஆகியவை நல்லவர்கள் வீட்டில் என்றும் கிடைக்கும்.

அதிதிக்கு நல்வரவு கூறுவதால் அங்கினி தேவன் மகிழ்ச்சியடைகிறான். ஆசனம் கொடுப்பதால் இந்தின் மகிழ்ச்சியிறங்; கால் கழுவுவதாற் கோரிந்ததும் அர்க்கியத்தினால் சிவபெருமானும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர்.

இதைக் கேட்ட நெசவுகாரன் மனைவியிடம் “அன்பே, இந்த அதிதியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போய்க் கால் கழுவி உணவு அளித்துப் படுக்கையுதவி வேண்டிய சத்காரங்களைச் செய்; பின் அங்கேயே தங்கு; நான் உனக்குமாகச் சேர்த்து நிறைய மதுவாங்கி வருகிறேன்”, என்று கூறிவிட்டுச் சொன்றான். துர்ந்தத்தையுள்ள அம்மனைவியும் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய முகத்தினளாய்த் துறவியை அழைத்துக் கொண்டு தேவ தந்தன் என்ற சோரநாயகனை மனத்திலே நினைத்தவாறு வீட்டை நோக்கிச் சொன்றான். நன்றாகவே இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

மந்தாரமான நாளிலே கொடிய இருளிலே, இருளி னால் நகர வீதி இருளாயிருக்கும் பொழுது கணவன் வெளி நாட்டுக்குப் போயிருக்கையில் ஒழுக்கங் கெட்ட பெண் மேலான இன்பத்தை யடைவாள்.

சோரநாயகரை விரும்பும் பெண்கள், பஞ்சஸ்தையையும், அன்புள்ள கணவனையும், மனைகர மான படுக்கையையும் திரண்மாக மதிப்பர்.

அன்பில்லாத தம்பதிகளுக்கு இன்பமேது? ஒழுக்கங் கெட்டவருக்கு கணவனின் காதற்சேட்டை

கள் என்புப் பித்தையே சுட்டுவிடும். அவனுடைய காதல் என்பை உருக்கும். காதல் வார்த்தைகள் கசப் பாயிருக்கும். பரபுருடனை விரும்புகிறவள் குலம் அறி தலைப் பொருட்படுத்தாள்; மக்கள் பழிப்பைப் பொருட்படுத்தாள்; உயிருக்கு வரும் ஆபத்தையும் பொருட்படுத்தாள்.

நெசவுகாரன் மஜனவி வீடு சென்றதும், தேவசன்மாவுக்கு விரிப்பில்லாத உடைந்த கட்டிலொன்றைக் கொடுத்து, “ஐயனே, ஊரிலிருந்து வந்த என்தோழியைக் கண்டு மரியாதை தெரிவித்து விரைவிலே திரும்பி விடுகிறேன். அதுவரையும் நீங்கள் இங்கே அமைதியாக இருக்க வேண்டும்”, என்றார்.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுச் சிருங்கார முறைப்படி தன்னைப் புனைந்துகொண்டு தேவதத்தை எண்ணிவிரைந்து சென்றார். அப்போது அவள் கணவன் வெறியினால் நடுங்கிக் கொண்டு தலைவிரி கோலமாய், அடிக்கடி தடக்கிய வண்ணம், கள்ளுக்குடத்தைக் கையிலேந்தி எதிர்ப்பட்டான். அவளைக் கண்ட அவள் விரைந்து வீடு சென்று கலன்களைக் களைந்து விட்டு, ஒன்றுமறியாதவள் போல இருந்தாள். நெசவுகாரன் முன்தான் கானுதவகையில் அணிகள் பூண்ட அவள் ஓடுவதைக் கண்டு அவளைப் பற்றி முன்னரே கேள்விப்பட்ட செய்திகளை எண்ணி உள்ளங்குமுறியவள், தன்னியற்கையை மறைத்துக்கொண்டு இருந்து வந்தான். இப்போது அவனுடைய போக்கைக் கண்டு, செய்தி உண்மையென்பதைத் தெரிந்து கொண்டு வீட்டில் நுழைந்து கோபமுற்றவனுய் அவளைப் பார்த்து, “ஓழுங்கங் கெட்டவளே, எங்கே போகப் புறப்பட்டாய்?”, என்றார். அவள், “உன்னை விட்டு வந்ததும் நான் ஓரிடமும் போகவில்லையே! என்ன வெறியிலே பிதற்றுகிறுய்?

கள்ளுக் குடிப்பவன் மறையும் சூரியன் போன் றவன் ; சந்திபாத நோய்க்குரிய மனக் குழப்பம், பூமி யில் விழுதல், வாய் பிதற்றுதலாகிய சூணங்களைல் ஸாவற்றையும் காட்டுவான். கைந்நடுக்கம், ஆடை நழுவுதல், ஊக்கமின்மை, சினங் கொள்ளுதல் ஆகிய இவை கள்ளுண்பவரிடத்துண்டு; இது சூரியனுக்கும் பொருந்தும். சூரியன் பச்சிம திசையிற் படும்போது கதிர்கள் நடுங்கும் ; வானத்திலிருந்து நழுவி ஒளி மங்கச் செந்திறமடைவான்”, என்றார்.

இம்மாற்றத்தைக் கேட்ட அவன், அவள் உடை மாற்றத்தைப் பார்த்துப் பின் வருமாறு கூறினான் : “ஓழுக்கங் கெட்டவளே, நெடுங்காலமாக உன்மீது பழி கூறப்பட்டு வருவதைக், கேட்டிருக்கிறேன். இன்று அகப்பட்டுக் கொண்டாய். உனக்கு ஏற்ற தண்டனை தரப்போகிறேன்”, என்று சொல்லித் தடியினால் அவளுடைய தேகத்தை விலவிலக்க அடித்துத் தானேடு சேர்த்துக் கெட்டியாகக் கட்டிவிட்டு வெறி யினால் நடுங்கிக்கொண்டு நித்திரையானான்.

அப்பொழுது அவளுடைய தோழியான அம்ப டைச்சி நெசவுகாரன் நித்திரையென்பதையறிந்து அவளிடஞ் சென்று, “தோழி, அந்தத் தேவதத்தன் அவ்விடத்தில் வந்து காத்து நிற்கிறோன். சீக்கிரம் போவாயாக”, என்று சொன்னார். அதற்கு அவள், “பார் என்னிலையை, நான் எவ்வாறு போவேன். அந்தக் காதலனிடம் போய் இந்திலையில் உன்னேடு சேர முடியாதென்று சொல்”, என்றார். அதற்கு அவள், “தோழி அப்படிச் சொல்லாதே இது பரத்தையர்க்குரிய தருமமன்று-

எட்டாத இடங்களிலுள் இனிய பழத்தைப் பிடுங்குவதற்கு முயல்வோரின் பிறப்பு ஒட்டகத்தைப் போலப் போற்றப்படத்தக்கதென்றே நினைக்கிறேன்.

மறு பிறப்பென்பது சந்தேகத்துக்கிடமானது; உலகம் பலவற்றையும் பலவகையாகச் சொல்லும். பரபுருடர் எப்பொழுதும் பற்றுடையவர்; ஆதலால், இளமை என்னும் கணியைச் சுவைப்பவர் புண்ணியவான் களே.

விதி வசத்தாற் சோரநாயகன் அழகில்லாதவனு யிருந்தாலும் அழகான தன் கணவனைக் கைவிட்டு ஒழுக்கங்கெட்டவள் என்ன பாடுபட்டும் இரகசியமாக அவனேடு இன்பமனுபவிப்பாள்”, என்றார். இதைக் கேட்ட அவள், “அந்தப்பாளின் என் கணவன் இதோ கிடக்கிறான். என்னைக் கெட்டியாகக் கட்டி விட்டான். நான் எப்படி அங்கே செல்வேன்”, என்றார். அதற்கு அம்படைச்சி, “இந்த வெறியன் வெப்பில் பட்ட பின் னர்த்தான் விழிப்பான். நான் உன்னை அவிழ்த்து விடு கிறேன். என்னை உன்னுடைய இடத்தில் கட்டி விட்டுத் துரிதமாகத் தேவதத்தனை மகிழ்வித்து வா”, என்றார். அதற்கு அவள், “அப்படியே யாகட்டும்” என்றார். பின்னர் அம்படைச்சி தனது தோழியை அவிழ்த்து விட்டு, அவனுடைய இடத்திலே தன்னைக் கட்டுவித்து அவளைத் தேவதத்தன் நிற்குமிடத்துக்கு அனுப்பி விட்டாள். அதன்பின் கைகோளன் சிறிது நேரத்தில் எழுந்து வெறியடங்கிக் கோபஞ்சிறிது தணிந்தவனும் அவனுக்கு, “ஓ! வாய்க்காரி (அதிகப்பிரசங்கி) இன்று தொடக்கம் நீ வீட்டை விட்டுப் போகாதும் கொடிய பேச்சுப் பேசாதும் இருப்பாயானால் உன் கட்டை அவிழ்த்து விடுவேன்”, என்றார். அம்படைச்சி குரல் மாற்றத்தால் தன்னை அறிந்து விடுவான் என்று பயந்து ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள். மீண்டும் மீண்டும் சொன்னான். அதற்கு மறுமொழி ஒன்றுங் கொடுக்காத படியால் கோபமடைந்த அவன் கூரிய கத்தி யொன்றையெடுத்து அவனுடைய மூக்கை வெட்டிவிட-

கீ. கூறினான் : “ஓழுக்கங்கெட்டவளே, இனி நில்; உன்னேடு இனிச் செல்லப்போச்சுப் பேசிக் கொண்டிருக்கமாட்டேன்”. இவ்வாறு சொல்லி விட்டு அவன் மறுபடியும் நித்திரைக்குப் போய்விட்டான். பொருளிழுந்தமையாலும் பசியினாலும் நித்திரையிழுந்த தேவசன்மா இந்தப் பெண்ணின் நடைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கைகோளன் மஜைவியும் தேவதத்தனேடு விரும்பிய படி இன்பந்துய்த்துச் சிறிது நேரத்திலே வீடு திரும்பி அம்படைச்சியைப் பார்த்து, “நீங்கள் சுகமாயிருக்கிறீர்களா? நான் போன்னின் அந்தப் பாவி எழுந்திருந்தானு?”, என்று கேட்டாள். அதற்கு அம்படைச்சி “மூக்கைத் தவிர மற்றை அங்கமெல்லாம் சேமமாகவே யிருக்கின்றன. அவன் காண முன் விரைவாக எங்கட்டை அவிழ்த்து விடு. நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன். இல்லாவிட்டால் அந்தத் துட்டன் காதையும் வெட்டி வேறு கொடிய தண்டனையையும் நிறைவேற்றுவான்”, என்றார்கள். அவ்வாறு செய்தபின் கைகோளன் மீட்டும் எழுந்து அவளைப் பார்த்து, “ஓழுக்கமில்லாதவளே, இன்னும் பேசமாட்டாயா? காதையும் வெட்டி வேறு கொடிய தண்டனையையும் மீட்டுஞ் செய்கிறேன் பார்”, என்றார்கள். அவளுக்கே கோபங் கொண்டவளாய்ரளாக, “மூடனே ; நீ நாசமாய்ப் போவாய் ; என் போன்ற ஒரு பதிவிரதையை துன்புறுத்தவும் அங்கவீனப்படுத்தவும் உன்னால் முடியுமா? திக்குப் பாலகர்களே! எல்லீரும் கேளுங்கள்.”

தூரியன், சந்திரன், காற்றுத் தீ, ஆகாயம், பூமி, நீர், இருதயம், இரவு, பகல், இருசந்தி, தருமம் ஆகிய எல்லாம் மனிதருடைய செயல்களை அறியும்.

நான் பதிவிரதையர்னால் மனத்தினாலும் வேறு புருடனை நினைத்ததில்லை ; ஆதலால் தெய்வங்களே, என்

நுடைய மூக்கை முன்போல ஒன்றச் செய்துவிடுவீராக. இல்லை, என்னுள்ளத்திலே பரபுருடனைப் பற்றிய சிந்தனையிருக்குமேயானாலும் என்னை நீக்கிவிடுங்கள்”, என்று மீட்டும் அவனுக்குக்கூறினான். “ஏ, துராத்துமா, பார்; என் பதிவிரதா மேன்மையினால் என்மூக்கு முன்னிருந்துபடியே வந்துவிட்டது”, என்றார். பின்னர், அவன் நெருப்புச் சூளான்றை யெடுத்துக் கொண்டு போய்ப் பார்த்தபொழுது, மூக்கு ஒன்றி யிருக்க நிலத்திலே இரத்தம் வெள்ளமாகப் பரந்திருப்பதைக் கண்டான். பின்னர் அவன் அதிசயமடைந்த மனத் தினாலும், அவனுடைய கட்டை அவிழ்த்துக் கட்டி விலே அவளைப் படுக்கவைத்து நூறு வகையான செல்லப்பேச்சுக்களினால் மகிழுச் செய்தான். இவற்றை யெல்லாம் பார்த்திருந்த தேவசன்மா வியப்படைந்த உள்ளத்தினாலும்ச்,

“சம்பரநுடைய மாயைகளையும், நமுசிபலி, கும்பி நாசி என்ற அசரரின் தந்திரங்களையும், பெண்களாறிந்திருக்கிறார்கள்”, என்று சிந்தித்தான்.

சிரித்தாற் சிரிப்பார்கள்; அழுதால் அழுவார்கள்; காலம் பார்த்து அன்பான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அன்பில்லாதவரையும் வசப்படுத்திவிடுவார்கள் பெண்கள்.

அசரகுருவான். சுக்கிராச்சாரியாரின் அறிவுக்கும், தேவகுருவான பிருகற்பதியின் அறிவுக்கும் இணையானது பெண்களாறிவு; அப்படியானால் அவர்களை எப்படிக் காவல் செய்வது?

போய்கை மெய்யாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவும் கூறும் பெண்களை அறிவாளிகள் இவ்வுலகில் எவ்வாறு காவல் செய்ய முடியும்?

வேறிடத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளது -

பெண்களோடு அதிக உறவு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது; அவர்களுடைய பலத்தை அதிகரிக்கவும் விரும்பக்கூடாது; அதிகம் பழக்கமுடையவரோடு தான் சிறஞ்சிய காக்கைள் போல அவர்கள் லீலை புரிவர்.

அழகிய வாயினால் மனோகரமாகப் பேசுவார்கள்; ஆனந் கூரிய உள்ளத்தினால் வெட்டிவிடுவார்கள்; வாக்கிலே தேன் சொட்டும்; ஆனால் இப்பெண்களின் இருதயத்திலே கொடியவிடமு முன்டு.

தேனுக்காசைப்பட்ட வண்டுகள் தாமரையைத் தேடுவதுபோல, அற்ப சுகத்திற்காக வஞ்சிக்கப்படும் ஆடவருடைய அதரத்தைப் பருகுவதும் நெஞ்சை முட்டியினால் புடைப்பதும் இக்காரணத்தினாலே தான்.

தருமத்தை அழிப்பதற்காக விடமும் அழுதமும் கலந்த பெண்ணென்ற இந்த எந்திரத்தை யாரிவ்வுலகில் சிருட்டித்தார்? இது சம்சமயங்களின் நீர்ச்சஸி; அடங் காமையின் இருப்பிடம்; சாகசங்களின் தலைநகர்; குற் றங்களின் குவை; நூற்றுக் கணக்கான கபடங்களின் இல்லம்; நம்பிக்கையின்மையின் விளைநிலம், உயர்ந்த அறிவாளிகளாற்கூட அளவிட முடியாத எல்லாத் தந்திரங்களு மடங்கிய பெட்டகம்.

நெஞ்சிலே கொடுமை, பார்வையிற் சஞ்சலம்; வாயிலே பொய்; அளகத்திலே சுருள்; பேச்சில் மந்தம்; நிதம்பத்தில் பெருமை; உள்ளத்தில் அச்சம்; காதலனி டத்து எப்பொழுதும் தந்திரமான நடை; இத்தகைய குணங்கள் போலுங் குற்றத்தொகுதியையுடைய மான் கண் மடவார் எவ்வாறு ஆண்களால் விரும்பப்படுவர். தங்காரியத்தை முடிப்பதற்காகப் பெண்கள் சிரிப்பார்கள்; அழுவார்கள். மற்றவர் தம்மை நம்பச் செய்வார்

கள்; தாம் மற்றவர்களை நம்பார்; ஆதலாற் குலத்திற் பிறந்த ஆடவர் எப்பொழுதும், ஒழுக்கமற்ற பெண் களைச் சுடுகாட்டுப் பாண்டம்போலத் தவிர்த்து விட வேண்டும்.

ஓருவன் தம் மாட்டுப் பற்றுக் கொண்டுள்ளான் என்பதை அறியும்வரையும் அவனுக்குப் பிரியமான வற்றையே முதற் செய்வார்கள். ஆனால், மன்மதன் வலையிற் சிக்கினான் என்று அறிந்ததும், தூண்டிலை விழுங்கிய மீணப் பிடிப்பதுபோலப் பூர்கள் ஆடவரைப் பிடித்து விடுவர்.

பெண்கள் அலைபோலச் சஞ்சலமான தன்மையுடையவர்; மாலை வானத்திலே தோன்றுஞ் சிவப்புக் கீற்றுப்போலச் சொற்ப வேளையே நிலைக்கும் அன்புடையவர். தங்கள் கருமம் முடிந்துவிட்டதும் பொருளாற்ற மனிதனைச் சாற்றைப் பிழிந்துவிட்டு எறியும் செவ்வரக்குப் போலக் கைவிட்டுவிடுவார்கள்.

பெண்களோடு பிறந்த குற்றங்கள், பொய், சாகசம், வஞ்சனை, மூர்க்கம், உலோபம், அசுசி, கொடுகை என்பன.

உள்ளே விடம்; வெளியே மனோகரமான தோற்றம்; குஞ்சைப் பழும் போன்ற இப்பெண்களைப் படைத்தவர்யாரோ?”

இவ்வாறு சிந்தித்த அத்துறவி மிக்க துன்பப்பட்டு இரவைக் கழித்தான். மூக்கிழந்த அந்தத் தூதியும் தன்வீடு சேர்ந்து சிந்திக்கலானான்:- “இப்போது என்ன செய்வது? இந்தப் பெரிய துவாரத்தை எவ்வறு அடைப்பது”?

இவ்வாறு என்னிய அவனுடைய கணவன் அரண்மனைக்குக் காரியமாய்ச் சென்றவன் அங்கேயே

தங்கிவிட்டான். காலையில் வீட்டுக்கு வந்து, வாசலில் நின்று கொண்டு, நகரவாசிகளின் கடமையைச் செய்யும் ஆவலோடு மனைவிக்குச் “சீக்கிரம் கத்திக்கூட்டடைக் கொண்டுவா. சவரஞ்செய்யப் போகவேண்டும்”, என்றான். நாசியிழந்த அவளும் முன் புத்தியடைய வளாய் வீட்டுக்குள்ளேயே நின்று கொண்டு தன் காரியத்தைச் சாதிப்பதில் விருப்புக் கொண்டு கத்திக் கூட்டிலிருந்து ஒன்றை எடுத்து அவன் முன் ஏறிந்தாள். நாவிதனும் உற்சாகத்தினால் ஒரு கத்தியைக் கண்டதும் கோப முற்றவனும் அவளை நோக்கி அந்தக்கத்தியை வீசினான்.

அப்போது அக்கெட்டவள் கையை உயர்த்தி அழுதுகொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே போய், “ஐயோ; இந்தப் பாவி பதிவிரதையான என்னுடைய மூக்கை வெட்டிவிட்டான். காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள்.

அப்பொழுது நகர காவலர் வந்து அந்த நாவி தனைத் தடியினால் அடித்து கொண்டு நிலத்த பின் கெட்டியாகக் கட்டி அந்த நாசியற்றவளையுமழத்துக் கொண்டு நீதிமன்றத்துக்குப் போயினர். நீதிபதிமுன் “கேளுங்கள் மன்றத்தவரே: இந்த நாவிதன் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாத இப்பெண்ணை அங்கவீனப்படுத்திவிட்டான், ஆதலால், இவனுக்கு என்ன தண்டனை உரியதோ அதைக் கொடுக்க வேண்டும்”, என்றனர். இவ்வாறு சொன்னதும், அம்மன்றத்தினர், “அட நாவி தா, நீ ஏன் உன் மனைவியை ஊறுபடுத்தினாய்? அவள் பரபுருடனை விரும்பினா? அல்லது உயிருக்குத் துரோகம் செய்தாளா? அல்லது களவெடுத்தாளா? அவள் செய்த குற்றமென்ன சொல்லு?”, என்றனர் நாவிதன் பேசாது நிற்பதைக் கண்ட சபையோர் மறு மீட்டும் “ஏ; இந்த அரச உத்தியோகத்தவர்க்கு உண்மையைச் சொல்லு; இவன் பாவி. இந்த ஏழைப் பெண்ணுக்குத் தீங்கிமூத்தான்.”

பாவஞ் செய்தவன் அதை நினைத்து அஞ்சம் பொழுது குரல் மாறும்; முகத்தின் நிறம் விகாரப் படும்; சந்தேகம் நிறைந்த பார்வையடையவனுயிருப் பான்; ஒளியிழந்து காணப்படுவான்.

கால் தடக்கி நடப்பான்; நெற்றியில் வியர்வை சிந்தும்; பேச்சு நடுக்கம் நிறைந்ததாயிருக்கும். பாவஞ் செய்தபின் நீதி மன்றத்துக்கு வந்த குற்றவாளி கீழ் நோக்கி நடப்பான்; இந்தக் குறிப்புக்களைக் கொண்டு அறிவாளி முயன்று அறிந்து கொள்வான்.

மகிழ்ச்சி நிரம்பிய வதனம், தெளிவான பேச்சு, கோபப்பார்வை, மன்றில் தெரியமான பேச்சு, உறுதி என்பன நிரபராதியின் குணங்களாகும்.

இவனிடம் அபராதம் செய்தவர்க்குரிய குணங்கள் காணப்படுகின்றன பெண்ணைக் கொடுமைப்படுத்திய தற்காக மரணதண்டனை பெறுவான். எனவே கழுவி லேற்றுங்கள்”, என்றனர்.

பின்னர் நாவிதன் கொலைக் களத்திற்கு இட்டுச் செல்வதைப் பார்த்த தேவசன்மா அந்த மன்றத்தாரிடம், “ஆ” கனவான்களே ஏழை நாவிதனை அநியாயமாகக் கொலை செய்கிறீர்கள். இவன் நல்லவன்; நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

ஆட்டுக்கடாக்கள் செய்த போரினால் நரியும் ஆசாட்டுதியினால் நாழும் மற்றவர் கருமத்தில் தலையிட்டதால் தூதியும் ஆகிய இம்முன்றும்தஞ்செயலாலே கெட்டன” என்றார். பின்னர் அம்மன்றத்தார், “ஆ” கவாமி, இஃது எப்படி நிகழ்ந்தது”, எனத் தேவசன்மா அந்த மூன்று பேரின் விருத்தாந்தங்களையும் விரிவாகக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட மன்றத்தார் ஆச்சரியமடைந்த தவராய், நாவிதனை விடுதலை செய்து தம்முட் பேசிக் கொண்டனர்:- “ஐயோ! பிராமணர், பாலர், பெண்கள், தபசிகள், நோயாளர் பெருங்குற்றங் செய்தாலும் மரணதன்டனைக்குத்தகுதியுடையவரல்லர்; இவர்களுக்கு அங்கத்தைக் குறைத்து விடுமாறே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தான் செய்த செயலாலே இவள் மூக்கையிழந்து விட்டாள். அரசனின் தன்டனையாக அவளுடைய காதை வெட்டிவிடுங்கள்”, என்றனர். அவ்வாறு செய்யப்பட்டபின் தேவசன்மா பொருளிழந்ததனால் உண்டான துக்கந்தீர்ந்தவனும், மீட்டுந் தன் மடத்துக்குச் சென்றுன்.

இதனாலே தான், ஆட்டுக்கடாப் போரினால் நரி என்பனவற்றைக் கூறினேன், என்றது. அதற்குக் கரடகன், “இது போன்ற சிக்கலான நிலையில் நாமென்ன செய்ய வேண்டும்?” எனத் தமனகன், இத்தகைய சமயத்திலேதான் என்னுடைய புத்தி விளக்கமடைகிறது. அதன்படி சஞ்சீவகஜை நமது சுவாமியிடமிருந்து பிரித்து விடுவேன்; ஏனெனில்,

ஒன்று கொல்லப்பட்டாலென்ன கொல்லப்படா விட்டாலென்ன வில்லாளி அம்பை எய்கிறுன். திறமையோடு கூடிய அறிவினாலே தலைவனேடு கூடிய அரசைக் கூட வெல்லலாம்

எனவே, நான் தந்திரத்தைப் பின்பற்றிப் பிரித்து விடுவேன்”, என்றது. அதற்குக் கரடகன், “நன்பா உன் தந்திரத்தை பிங்கலகனும் சஞ்சீவகனும் அறிந்து கொண்டால் உனது அழிவு நிச்சயமே”, எனத் தமனகன், “ஐயனே அப்படிச் சொல்லாதே; கெட்ட காலத்திற் தந்திரபுத்தியுடையவர் கூட நீதியைப் பயன்படுத்த

வேண்டும். முயற்சியை விடக்கூடாது. எப்போதாவது குன்ற நியாயத்தால் நீதி சாம்ராச்சியத்தைக் கூட அடையும்.

கெட்ட காலத்திற் கூடத் தைரியத்தை விடக் கூடாது; தைரியத்தினாற் சிலசமயம் ஒருவன் விரும் பியதைப் பெறக்கூடும்; கடலிற் கப்பல் உடைந்தாலும் கப்பல் வியாபாரி கடலிற் போகவே விரும்புவான்.

முயற்சியடைய ஆண் சிங்கம் போன்றவளையே இலக்குமி சென்றடைவாள்; எல்லாம் விதியின்படி நடக்குமென்று சோம்பேறிகள் சொல்லுவார்கள். விதியை விட்டுவிட்டுச் சுயசத்தியைக் கொண்டு முயற்சி செய்வாயாக; முயன்றும் சித்தியடையாவிட்டால், அதிலென்ன குற்றம்?

இதனையறிந்து நல்ல தந்திரத்தினால் அவைகளாறி யாமலே அவைகளைப் பிரித்து விடுவேன். மேலும், முயற்சியடையவர்க்குத் தெய்வங்கள் கூடத் துணை புரியும். நன்றாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட அந்தப் பாசாங்கின் எல்லையைப் பிரமன்தானும் அறியமாட்டான். விட்டுணுவின்வடிவத்திலே கைகோளன் அரசருமாறியடன் இன்பமனுபவித்தான்!”, என்றது. கரடகன், “தம்பி அஃதெப்படி” யென, அது சொல்லும்:

விட்டுணுவேடத்தில் வந்த கைகோளன் கதை

ஓரு பட்டணத்திலே ஒரு வண்ணனும் கைகோளனும் நட்பாயிருந்தார்கள், அவ்விருவரும் சிறுவயதிருந்தே இணைப்பிரியாத பெருஞ்சிநேகிதராய் எப்பொ

முதும் கூடி விளையாடிக் காலங் கழித்து வந்தனர். ஒரு முறை அந்நகரிலே ஒரு கோவிலில் யாத்திரை விழா நடைபெற்றது. அங்கே நடிகரும் நாட்டியக்காரரும் பாண்ணும் கூடியிருந்தனர். பலவேறு திசைகளிலிருந்தும் மக்கள் திரண்டிருந்தார்கள். அங்கே அவ்விரு நண்பரும் அலைந்து திரிந்த பொழுது எல்லா அழகுகளும் பொருந்திய ஓர் அரசகுமாரி பெண்யாளை மீதேறிக் கஞ்சகியும், சேடிகளும் சூழ்ந்துவரத் தெய்வ வழிபாட்டிற்காக வந்திருப்பதைக் கண்டனர். அந்தக் கைகோளன் அரசகுமாரியைக் கண்டதும் நஞ்சன்னடவன் போலவும், பேய் பிடித்தவன் போலவும், காமமென்னும் அம்பினால் அடிப்படவனும்ப் பூஷையில் விழுந்தான். அவளை அந்நிலையிற் கண்ட ~~திருவண்ணான்~~ அவன் ~~திருவண்ணான்~~ பாலே துன்பமடைந்து சுற்றத்தவர் உதவியோடு நுயரிக்கு~~தீவிரமாக~~ வீட்டுக்குச் எடுத்து சென்றுன்.

அங்கே வைத்தியர் சொன்ன பலவித சீதாராபசாரங்களாலும், மந்திரவாதிகளின் உதவியாலும் பல நாள்களின் பின் ஒருவாறு அவனுக்கு உணர்ச்சி வந்தது. பின்னர் ~~வாணி. தீவிரமாக~~ நண்பனே; ஏன் இப்படிக் காந்திராப்பிரகாரம் மயக்கமுண்டானது? அந்த இரகசியத்தைச் சொல்லு”, என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவன், “நண்பா அப்படியானாற் கேள், என் இரகசியத்தையும் என் வேதனைகள் எல்லாவற்றையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நீ என்னை உற்ற நண்பனை நினைத்தால் எனது அந்தியக்கிரியைக்கு விறகு கொடுத்துதவு. அன்பின் மிகுதியால் நான் செய்யத் தகாததைச் செய்தால் பொறுத்துக்கொள்”, என்றுன். அதைக் கேட்ட வண்ணை, நீர் மல்கும் கண்களோடு தழுதழுத்த குரவில், “நண்பா உன்றுய ருக்குரிய காரணத்தைக் கூறு அதற்குப் பரிகாரங்க் செய்ய ~~கு~~ முடியுமானாற் செய்கிறேன். ஏனெனில்,

இந்தப் பிரமாண்டத்திலுள்ளது எதுவானாலும் அதனை மருந்தினாலும், பணத்தினாலும், மந்திரத்தினாலும், பெரியோர்களுடைய அறிவினாலும் இவ்வுலகிலே, தீர்க்கமுடியும்.

கிந்த நாலில் எதனைச் சாதிக்கமுடியுமோ அதை நான் முடித்துத் தருகிறேன், என்றான். கைகோளன் “என் துயரை இவற்றுலும் இவற்றைப் போன்ற உபாயங்களினாலும் மாற்ற முடியாது. ஆதலால், என்க மரணத்தைத் தாமதஞ் செய்யாதே”, என்றான். **ஏழ்வூண்டிலுள்ளன்**, “அது முடியாதென்றால் நானும் உன்னேடு அக்கினியிற் குதிப்பேன். உன்னைப் பிரிந்து ஒரு கணமும் என்னால் உயிர்தரிக்க முடியாது. இதுவே என்னுடைய முடிபு”, என்றான்.

அதற்குக் கைகோளன், “நண்பா. பெண்யானையில் ஊர்ந்து அந்த விழாவுக்கு வந்த அரசு குமாரியைக் கண்ட நேரந் தொடக்கம் மீனக் கொடி உயர்த்திய அனங்களுல் இந்நிலையடைந்தேன். இந்த வேதனையை என்னாற் பொறுக்க முடியாது. ஏனெனில்,

மதங்கொண்ட யானையின் மத்தகம் போன்ற திரண்ட குங்குமமளைந்த அவளுடைய தனங்களில் ஆசைகொண்டிருந்தேன். அவளுடைய சேர்க்கையைப் பெற்று என் புயங்களாகிய சூட்டில் அவளை வைத்து என்னென்றாலும் சிலைனத்துக் கணநேரமாவது எப்போது நித் திரை செய்வேன்! சிவந்த கொவ்வைக்கனி போன்ற அதரம், இளமை முறுக்கேறிய கவசம் போன்ற தனங்கள். இயல்பாகவே தாழ்ந்த நாயி, சுருண்ட அளகம், சிற்றிடை, இவை மனத்தின் சிந்தனையெல்லாவற்றையும் விரைவாய் விவிந்து துயரூட்டுகின்றன. மேலும் அவளுடைய களங்கமற்ற கபோலங்கள் என்னைத் துண்புறுத்துகின்றன; இது பொருந்தாது,” என்றான்.

தங்கி

‘நன்னான்’ இவ்வாறு காமமுற்று வருந்தியவனுடைய அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் புன்னகை புரிந்து “நன்பா அப்படியானால் அது நமது நல்ல திட்டமே. இன்றைக்கே அவருடன் கூட்டிவைக்கிறேன்”, என்றுன். கைகோளன், “நன்பா ஷப்பண்கள் வாழும் அந்தப்புரத்திலே காற்றுக் கூட நுழைய முடியாது. மேலும், காவற்காரர் நிற்பார்கள்; எவ்வாறு நான் அவளைச் சேர்வது? ஏன் பொய் சொல்லி என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறோய்”, என்று கூறிக் கணப்பொழுதிலே குச்சியில் உருளக்கூடிய கருடவாகனத்தையும் வருண மரத்தினுற் சங்கு, சக்கரம், கதை, பதுமம் என்பவை பொருந்திய இரண்டு கைகளையும் கிரீடத்தையும் கௌத்துபமணியையும் செய்தான். பின்னர் அந்த வாகனத்தில் அவனையேற்றி விட்டுனுவுக்குரிய சின்னங்களை அனிந்து எந்திரத்தைச் செலுத்தும் விதத்தை அவனுக்கு போதித்து, “நன்பா, இந்த விட்டுனுவடிவத்தில் நன் ஸிரவில் அந்தப்புரத்து எழுநிலைமாடத்திலே தனிமையிலிருக்கும் அரசகுமாரியைக் காண்பாய்; வஞ்சலையற்யாத அவள் உன்னை வாசுதேவனென்றே நினைப்பாள். அவளிடம் சாமர்த்தியமாகப் பேசி வாற்சாசாயனர் கூறிய முறைப்படி இன்பமனுபவிப்பாய்”, என்று கூறினான். கைகோளன் அதைக் கேட்டு “வாசுதேவன் வேடத்தில் இரகசியமாக அங்குச் சென்று அரசகுமாரியைக் கண்டு, ‘இராசபுத்திரி, தூக்கமா? விழித்திருக்கிறோயா? நான் உனக்காகப் பாற்கடலிலிருந்து அன்புமிக்க இலக்குமியையும் கைவிட்டு விட்டு வந்துள்ளேன். என்னேடு நீ சேர்வாயாக”, என்று கூறினான்.

அவரும் கருடாருடாய் நான்கு கைகளும், ஆயுதங்களுமுடையவராய்க் கௌத்துவதாரியாய் நின்ற அவனைக் கண்டதும் படுக்கையிலிருந்தெழுந்து, “பெருமானே! நான் தூய்மையற்ற மனிதவினத்தைச்

சேர்ந்தவள்; புழுவுக்குச் சமமானவள். பகவான் மூன்று உலகத்தையும் தூய்மை செய்பவர். வந்தனைக்குரிய வர்; எவ்வாறு பொருந்தும்?”, என்றார்கள். கைகோளன் “நல்லாய்” உண்மையே! ஆனால் இராதை என்ற என் மனைவி முதலிற் கோபியர் குலத்திற் பிறந்தாள். அவளே நீ. இப்பொழுது இங்கே வந்து அவதரித் திருக்கிறோய்; அதனால் உன்னை வந்தடைந்தேன்”, என்றார்கள். இதைக்கேட்ட அவள், “பகவான் அப்படியானால் அதை என் தந்தையிடம் கேட்கும். அவர் நிச்சயமாக என்னை உங்களுக்குத் தருவார்”, என்றார்கள். அதற்குக் கைகோளன், “நல்லோய் நான் மனி தர்க்குப் புலப்படமாட்டேன்; அப்படியானாற் சல்லா பஞ் செய்வது எப்படி? உன்னை நான் காந்தருவ முறைப்படி களவு மணஞ் செய்து கொள்கிறேன். இல்லையானால் சாபஞ் செய்து உன்னையும் உன் தந்தையையும் குலத்தோடு சாம்பலாக்கி விடுவேன் என்றார்கள்.”

இவ்வாறு கூறிக் கருடவாகனத்திலிருந்து இறங்கிப் பயத்தோடும், நானைத்தோடும் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவளைப் படுக்கைக்கு அழைத்துச் சென்று, வாற் சாயனர் கூறிய முறைப்படி அவளோடு எஞ்சிய இரவு முழுவதும் இன்பமனுபவித்துக் காலையிலே காவலர் முதலியோர் கண்களுக்ககப்படாமல் அவன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். இவ்வாறு சிலபகல் கழிந்தது. பின்னெரு முறை கஞ்சகிகள் அவளுடைய பவளம் போன்ற மெல்லிதழிற் பஸ்துப் பதிந்த அடையாளத்தைக் கண்டு தம்முள் பேசிக்கொண்டனர். “அந்தோ பாருங்கள்! இந்த அரச�ுமாரி புருட்ரோடு கூடிய விதமாகச் சரீர உறுப்புக்கள் காணப்படுகின்றன, நன்றாகக் காவல் செய்யப்பட்ட இந்த மாளிகையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சி எப்படி உண்டாகிறது? இதை அரசனிடங் கூறுவோம்.” இவ்வாறு நிச்சயித்து எல்லோருமாகச் சென்று அரசனிடம், “தேவரீர் நாம் அறிய

மாட்டோம் ; ஆனால் நன்றாகக் காவல் செய்யப்பட் டுள்ள இந்த அந்தப்புரத்திலே யாரோ பிரவேசிக் கிறுன். இனித் தேவரீர் கட்டளை”, என்று கூறினர். அதைக் கேட்ட அரசன் மிக்க துயரடைந்தவனும் நினைக்கலானுண்.

“மகளைன்று பிறந்தால் உலகத்தில் ஒருவர் அவளையாருக்குக் கொடுக்கலாமென்று பெரிய மனக்கிலேசம டைவார். கொடுத்த பின்னர் அவள் சுகமாயிருக்கி ருளா, இல்லையா என்று பெரிதும் சந்தேகமுறுவார். கன்னியைப் பெற்ற தந்தைக்கு உலகிலே பெருந் தொல்லையே.

நதிக்கும் பெண்ணுக்கும் சமமான மகிழமையுண்டு. நதியின் கரையும் பெண்ணின் குலமும் சமம். நதியில் நீர் நிரம்பினால் அதன் கரை உடைந்துவிடும் ; அது போலவே, பெண்ணின் ஒழுக்கங் குன்றினால் குலம் நாசமாகும்.

பிறந்தவுடனேயே தாயின் மனத்தைத் துன்பத்தி வாழ்த்துகிறார்கள். வளர்ந்ததும் சுற்றத்தவரின் துயரை வளர்க்கிறார்கள். வரணித் தேடிக் கொடுத்த பின்னர்த் துன்பமுண்டாகிறது. பெண்ணைப் பெறுவதால் உண்டாகும் துயரம் கடத்தற்கரியது.”

இங்ஙனம் பலவாறு சிந்தித்த பின்னர்த் தனது பட்டத்துத் தேவியிடம் இரகசியமாகத் “தேவி, இந்தக் கஞ்சகிகள் சொல்வதைக் கேட்பாயாக ; கெடுகாலம் பிடித்த எவன் இக்கருமத்தைச் செய்தான்”, என்றார். அதைக் கேட்ட கோப்பெருந்தேவி பெரிதும் கவலை கொண்டு உடனே மகளிருக்கும் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று பற்களால் ஊறுஅடைந்த அதரங்களையும் நகங்களால் ஊறுபட்ட சரீர உறுப்புக்களையுமுடைய மகளைப் பார்த்தான். பார்த்து, “ஆ ! குலத்துக்குக் களங்கம் உண்டாக்கியளே ! ஏன் இவ்வாறு ஒழுக்கத்தைக்

கெடுத்தாய் ; மரணத்தின் வசப்பட்ட எவன் உன் இனத் தீண்டினுன். என் முன்னிலையில் உண்மையைச் சொல்லிவிடு”, என்றார்.

இவ்வாறு கோபாவேசத்தினாற் கூறிய தாயாரிடம் அரசகுமாரி பயத்தினாலும் நாணத்தினாலும் தலைகுழந்தை கூறுவாள் : “அம்மா உண்மை; சாட்சாத் நாராயணனே தினமும் கருடாருடராய் இரவில் வருகிறார். உங்கள் கண்களாலேயே மறைந்து நின்று இரவில் இரமாந்தன் ஆகிய அடிவை பகவானைப் பார்ப்பிராக.

இதைக் கேட்ட கோப்பெருந்தேவி புன்னகை பூத்த முகத்தினளாய், மெய் சிலிர்த்து, அரசனிடஞ்சென்று, “தேவரீர், அதிட்டமுண்டாகியிருக்கிறது. தினமும் நள்ளிரவிற் பகவான் நாராயணன் நமது அரசகுமாரியிடம் வருகிறார். கந்தருவ முறைப்படி அவளை மணந்து கொண்டார் நிங்களும் நானுமாக இரவிலே சாளரப் பக்கமாய்ப் போய்ப் பார்ப்போம். ஏனெனில், அவர் மனிதரோடு பேசமாட்டார்”, என்றார். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த அரசனுக்கு அந்நாள் நாறுவருடம் போலக் கழிந்தது. பின்னர் அவன் இரவில் அரசி யோடு சென்று பலகணியின் பக்கத்தே ஒளித்துக் கொண்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்து நின்றார். அப் போது கருடாருடராய்ச் சங்கு சக்கரம் கதை பதுமம் என்பவற்றைக் கையிலேந்தி முன்னே சொன்ன அடையாளங்களுடையவராய் ஆகாயத்திலிருந்து இறங்குவதைக் கண்டனர். அரசன் அழுத வெள்ளத்தில் மூழ்கியவர் போல நினைத்துக்கொண்டு, “அன்பே, எங்களைப் போலப் புண்ணியஞ்சு செய்தவர்களில்லை, என்னிடத்தும் உன்னிடத்தும் பிறந்த இவளை நாராயணன் கூடியனுபவிக்கிறார். எங்கள் மனோரதங்கள் நிறைவேறிவிட்டன. நமது மருமகனின் மகிழமையாற் பூமி முழுவதும் என் வசமாய் விடும்”, என்றார். பின்னர் அவ்வாறே நிச்சயித்து எல்லைகளிலுள்ள அரசர்களின் இராச்சியங்கள் மீது படை யெடுத்தான். இதையு

ணர்ந்த அரசர்கள் இவன் ஒழுங்கு மீறிவிட்டானென்று நினைத்து எல்லோரும் ஒன்று கூடி அவன்மீது போர் தொடுத்தனர்.

அப்பொழுது அரசன் தேவிமூலம் தன் மகளுக்குப் பின்வருமாறு அறிவித்தான். “மகளே, என் மகளாகிய நீயும் மாப்பிள்ளையாகிய பகவான் நாராயணனுமிருக்கும் போது இந்த அரசர்களெல்லாருஞ் சேர்ந்து என்னேடு எவ்வாறு போர் செய்ய முன்வந்தார்கள். இன்று நீ உன் கணவரிடம் கூறி இவர்களைத் தொலைத்துவிட வேண்டும்”.

அன்றிரவு அரசகுமாரி கைகோளனிடம், “பகவானே, என் தந்தைக்கு மருமகனையிருக்கும் பொழுது சத்துருக்களால் என்தந்தை அவமானமடைவது நன்றன்று”, என்று விந்யமாகக்கூறினார். அதற்குக்கைகோளன், “நல்லாய் உன் தந்தையின் சத்துருக்கள் எம்மாத்திரம்? ஒரு கணப்பொழுதில் சுதரிசனமென்ற என் சக்கரத்தினால் எள்ளாகவெட்டிச் சிதைத்துவிடுவேன். நான் சொல்வதை நம்பு”, என்றார்.

பின்னர்க் காலங்கு செல்ல எல்லா அரசர்களும் அரசனை நலித்து ஒரு கோட்டையைத் தவிர மற்றெல்லா வற்றையும் கைப்பற்றினார்கள். பின்னர் வாசுதேவன் வடிவில் வந்தவன் கைகோளன் என்பதையறியாத அரசன் கருப்பூரம், அகில், கத்தூரி முதலிய நறுமணங்கமழும் திரவியங்களையும் பலவகைப்பட்ட ஆடைகளையும் அன்னபானுதிகளையும் அனுப்பித் தன் மகள் மூலம் அறிவித்தான். “பகவானே காலையில் நிச்சயமாகக் கோட்டை பகைவர் கைப்படும். இப்போது தானியம் விறகு முதலியன குறைந்து கொண்டே வருகின்றன. மக்கள் பகைவரின் தாக்குதலால் ஊறடைந்து போர் செய்ய முடியாதிருக்கிறார்கள். பெருந்தொகையானவர் இறந்துவிட்டனர். இதையறிந்து இப்போது எதுஉசி தமோ அதைச் செய்யவேண்டும்.”

இதைக் கேட்ட கைகோளன், “கோட்டை விழு மானுல் இவளை நான் பிரிய வேண்டியதாகும். ஆத லாற் கருடனில் ஏறி ஆயுதந் தாங்கிய வண்ணம் ஆகாயத்தில் தரிசனமளிப்பேன்; ஒருவேளை என்னை வாசுதேவ னென்றெண்ணிப் பயத்தினால் வீரர் அரசரைக் கொல்லக்கூடும்.

நஞ்சில்லா விட்டாலும் பாம்பு தன் நுடைய படத்தை விரித்துக் காட்டவேண்டும். விடமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் படத்தை விரித்தால் மக்கள் பய மட்டவர்.

அன்றியும், கோட்டையைக் காத்தற்பொருட்டு முயல்கின்ற எனக்கு மரணமுண்டானால் அதுவும் நன்றே. பசுவுக்காகவும், பிராமணருக்காகவும், எசமான நுக்காகவும், பெண்ணுக்காகவும் கோட்டைக்காகவும் எவன் தன்னுயிரைத் தியாகஞ் செய்கிறுனே அவன் நிரந்தரமாகச் சுவர்க்கத்தி விருப்பான்.

சந்திரன் சூரியமண்டலத்தை அடையும்போது இராகு சூரியனையும் பிடித்துக் கொள்கிறது. சரணைந் தடைந்தவர்களோடு கூடப் பெரியோர் துண்பத்தை யனுபவிப்பர்”.

இவ்வாறு நிச்சயித்துக் காலையிலே பல் துலக்கிய பின் அரசகுமாரியைப் பார்த்துக் கைகோளன், ‘அன்பே, பகைவரையெல்லாம் அழித்தபின்னர்த் தான் அன்னபானுதிகளை உட்கொள்வேன். அதிகமெதற்கு? உன்னேரு சேர்வதும் அதன் பின்னரே. காலையிற் பெருஞ்சேனையோடு நகரத்திலிருந்து வெளியே போய்ச் சண்டைசெய்ய வேண்டுமென்று உன்னுடைய தந்தைக்குக் கூறவேண்டும். நான் ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டு பகைவரேல்லாரையும் சத்தியற்றவராக்கு

வேன். பின்னர் அவர்களுக்கூட அவர்களை வெல்லலாம். நானே அவர்களைக் கொண்டு அந்தப் பாவிக் குக்கு வைகுண்டபதம் கிடைத்துவிடும். பின்வாங்கி ஒடும்பொழுது அவர்களைக் கொன்றுவிடவேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர்களுக்குச் சுவர்க்கம் கிடையாது”, என்று சொன்னார்.

அவள் இதைக்கேட்டுத் தந்தையிடம்போல் எல்லா விருத்தாந்தங்களையும் கூறினார். தந்தையும் அவருடைய சொற்களில் நம்பிக்கை வைத்துக் காலையில் எழுந்து சைனியத்தை நன்றாக ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டு போருக்குப் புறப்பட்டான். கைகோள நும் இறப்பதென உறுதிகொண்டு சக்கரத்தைக் கையிலேந்தி ஆகாயத்திற் கருடாரூடனும்ப் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

அப்பொழுது இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர் காலமென்ற மூன்றுகால நிகழ்ச்சிகளையுமறியும் பகவான் சிறீநாராயணன் நினைத்தவுடன் கருடன் வந்தான். உடனே பகவான் புண்ணகை புரிந்து, “ஓ! கருடனே, என்னுடைய உருவத்தில் மரக்கருடவாகனத் திலேறி அரசகுமாரி யொருத்தியுடன் இன்பமனுபவிக்கும் கைகோளைன நீ அறிவாயா?”, என்றார். கருடன், ‘ஆம், தேவரீர் அவனுடைய நடைகளையெல்லாம் அறிந்திருக்கிறேன். இப்போது நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றது. சிறீபகவான், “இன்று கைகோளன் இறப்பதென உறுதி கொண்டு போர் செய்யப் புறப்பட்டு விட்டான். இவன் சத்திரியர் பாணங்குக்கு இலக்காகி இறக்கப்போகிறேன். அவனிறந்தால், “அரசர்கள் பலர் சேர்ந்து வாசுதேவனையும், கருடனையும் கொன்றுவிட்டார்கள்”, என்று எல்லாருஞ் சொல் லுவார்கள். அதன்பின் இவ்வுலகத்தவர் எமக்குப் பூசை செய்யமாட்டார்கள்; ஆனபடியால், நீ விரைவாகச் சென்று மரக்கருடனிற் புகுவாயாக. என் சக்

கரம் அவனுடைய சக்கரத்திலே நுழையட்டும். நானும் கைகோளன் உடலிற் புகுவேண். இதனால் அவன் சத்துருக்களைக் கொன்றுவிடுவான், பகவரைக் கொல்வதால் எங்கள் பெருமை உலகில் வளரும்”, என்றுர்.

கருடன், “அவ்வாறேயாகுக”, என்று கூறி ஒப்புக் கொள்ளச் சிறிபகவான் நாராயணன் கைகோளன் உடலிற் பிரவேசித்தார். பகவானுடைய மகிமையால் வானில் நின்ற அந்தக் கைகோளன் சங்கு, சக்கரம், கதை, வில்லு ஆகிய சின்னங்களோடு, கணப்பொழுதில் விளையாட்டாகச் சிறந்த அரசரெல்லாரையும் பல வீனப் படுத்திவிட்டான். பின்னர் அந்த அரசன் தன் சேஜைகள் சூழச் சத்துருக்களையெல்லாம் கொன்று வெற்றிபெற்றுன். மக்கள் மத்தியில் அந்த விட்டுனுவான மருமகனின் மகிமையால் எல்லாச் சத்துருக்களும் கொல்லப்பட்டனர் என்ற பேச்சுப் பரவிற்று.

சத்துருக்கள் கொல்லப்பட்டதைக் கண்ட கைகோளன், மகிழ்ச்சி நிறைந்த உள்ளத்தனும் வானத்திலிருந்து இறங்கியதும் அரசனும். மந்திரிகளும் நகரவாசிகளும் அந்த நகரத்தவனை கைகோளைக் கண்டனர். பின்னர் இஃது எவ்வாறு நடந்ததென்று கேட்க அவன் ஆதியோடந்தமாக எல்லாவற்றையுஞ் சொன்னான். கைகோளன் தான் செய்த சாகசத்தினால் பூரித்த மனத்தினாய்ப் பகவரை வெற்றிகொண்ட ஒளியினால் நிரம்பியிருந்தான். அரசன் அந்த அரச�ு மாரியை மக்களெல்லாருடைய முன்னிலையில், விஷாக முறைப்படி அவனுக்கு அளித்தான். அவனுடன் ஒரு தேசத்தையும் வழங்கினான். கைகோளனும், அவனோடு ஜந்து புலன்களும் நிறைய வாழ்க்கையின் சாரமான போகங்களை அனுபவித்துக் காலங்கறித்தான். அதனாலே தான் நன்றாக ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட அந்தப்

பாசாங்கன் எல்லையைப் பிரமன் கூட அறியமாட்டான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது”, என்றது.

இதைக்கேட்ட கரடகன், “நண்பா அப்படியே ஆனால் எனக்குப் பெரிதும் பயமாயிருக்கிறது. ஏனெனிற, சஞ்சீவகன் அறிவு நிரம்பியவன்; சிங்கம் கோபமுடையது. நீ அறிவிற் சிறந்தவனுயிருந்தாலும், பின்கலகனிடமிருந்து சஞ்சீவகனைப் பிரிக்க உனக்குச் சாமர்த்தியம் கிடையாது”, என்றது. அதற்குத் தமனாகன், “தம்பீ, சாமர்த்தியமற்றவனும் சமர்த்தனவான்; ஏனெனில்,

வீரத்தினுற் செய்ய முடியாததை உபாயத்தினுற் செய்யவேண்டும். பெண்காகம் பொற்சங்கிலியாற் கருநாகத்தைக் கொண்றது”, எனக் கரடகன், “அஃது எவ்வாறெனத் தமனாகன் சொல்லும்:

ஆருங்கதை

ஓரு பிரதேசத்தில் ஒரு பெரிய ஆலமரமிருந்தது. அதிலே காகத்தம்பழுகள் வசித்துவந்தன. அவற்றின் பிரசவ காலத்திலே, ஒரு கருநாகம் மரப்பொந்தி லிருந்து வெளிவந்து, அவற்றின் பறக்கவோ நடக்கவோ முற்படாத இளங்குஞ்சுகளை எப்பொழுதும் தின்று வந்தது. பின்னர் அவையிரண்டும் துக்கத்தினால் வேறொரு மரத்தடியிலிருந்த மிக்க நண்பனை நரியிடம் போய், “நண்பா, இத்தகைய ஆபத்தில் நாம் என்ன செய்யலாம். அந்தக் கெட்ட பயலான கருநாகம் மரப்பொந்தி லிருந்து வெளிவந்து எமது குஞ்சுகளைத் தின்றுவிடுகிறது. அவைகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஒருபாயங் கூறு.

ஆற்றங்கரையில் எவனுடைய வீடு இருக்கிறதோ, எவனுடைய மனைவி வேறொருவனேடு தொடர்புடைய வளாயிருக்கிறார்ஜோ, பாம்பு குடிகொண்ட வீட்டில் எவன் வசிக்கிறானே, அவர்களுக்கு இன்பமெங்கே?

பாம்பு குடிகொண்ட வீட்டில் வாழ்வது மரணத் துக்குச் சரி; இதில் ஐயமில்லை. பாம்பு கிராமவெல்லையிலிருக்குமானால் அதற்குப் பிராணைபத்துண்டு”, என்றது. அதற்கு நரி. “இவ்விடயத்திலே துக்கப்படுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. இப்பொழுதே அந்தப் பேராசை பிடித்தது உபாயமின்றியே இறக்கப்போகின்றது.

உபாயத்தினுற் பகைவன் மீது கிடைக்கக்கூடியது ஆயுதத்தினுற்றும் கிடைப்பதில்லை. உபாயத்தையறிந்தவன் உருவத்தாற் சிறியவனுறைவும், வீரனுற்கூடத் தோல்விபெறமாட்டான்.

பெரிய மீன்களையும், சிறியமீன்களையும், நடுத்தரமான மீன்களையும் ஏராளமாக உண்ட கொக்குப் பேராசையினால் ஒரு நண்டினுற் கொல்லப்பட்டது”, என்றது. காகமிரண்டும், “அஃதெவ்வாறே”எக் கேட்க நரி கூறும் :

ஏழாங்கதை

ஓரு காட்டுப் பிரதேசத்தில் நீர்வாழும் பிராணிகள் திரம்பிய பெரிய குளமொன்றுண்டு. அங்கே ஒரு கூக்கொக்கு மீன்களைப் பிடிக்கத் தானும் வலியற்றதாய் வாழ்ந்து வந்தது. பின்னர்ப் பசிப்பிணியால் வாடிக்குளக்கரையிலிருந்து கொண்டு முத்துக்குவியல் போன்ற கண்ணீர்வெள்ளத்தை நிலத்திற் சிந்தி அழுதது. ஒரு நண்டு, நீர் வாழும் பிராணிகள் பல சூழ அங்குச் சென்று அதன் துயரிலே தானும் துயரமடைந்து அன்பாக இவ்வாறு கூறிற்று: - “மாமா ஏன் இன்றைக்கு வழக்கம்போல உணவு தேடாதிருக்கிறீர்கள். கண்களில் நீர் மல்கப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்”.

“குழந்தாய், நீ கூறுவது உண்மையே; நான் மீண் உண்பதில்லை என்ற வைராக்கியத்தோடு இப்போது பட்டினியிருந்து என் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொள்ள டிருக்கிறேன். அதனாற் சிட்டவரும் மீண்களைக்கூட உண் ணமாட்டேன்”, என்று கொக்குச் சொன்னது. அதைக் கேட்ட நண்டு, “மாமா இந்த வைராக்கியத்துக்குக் காரணமென்ன?” என, அது, “குழந்தாய், நான் இந்தக் குளத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்தேன். பன்னிரண்டு வருடத்துக்கொருமுறை உண்டாகும் வரட்சி விரைவில் நிகழப்போகிறதென நான் கேள்விப்படுகிறேன்”, என்றது. நண்டு, “எவ்வாறு கேள்விப்பட்டார்” எனக் கொக்கு, “சோதிடன் ஒருவன் கூறினான்; இந்தச்சனீசுவரன், உரோகினியைக் கடந்து செவ்வாயோடும் சீக்கிரனோடும் சேர்ந்து ஒர் இராசிக்கு வருகிறான். வராகிமிகிரர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். இரவிமகனுன சனி சகட நட்சத்திரமான உரோகினியைக் கடந்து ஆகாயலீதியிற் சென்றாற் பன்னிரண்டு வருடத்துக்கு இந்திரன் உலகில் மழையைத் தரமாட்டான். பிரசாபதியின் சகடமான உரோகினி கடந்து செல்லப் படுமானால் உலகம், பாவஞ் செய்தவளைப் போல, நீறும் எலும்பும் டுண்டு காபாலிகள் போல விரதத்தை மேற்கொள்ளும்.

சூரியன் மகனுன சனி, செவ்வாய், அல்லது சந்திரன் சகட மீணக் கடந்து சென்றால் அதனாலுண்டாகும் கெடுதியைப்பற்றி நான் என்ன சொல்வேன். உலகம் முழுவதும் மிச்சமின்றி அழிந்துவிடும். உரோகினி மண்டலத்தைக் கடந்து சந்திரன் செல்லுமானால் உலகம் துணையின்றித் தத்தனிக்கும். சிறுபிராணிகளை உண் போர் எங்கேயாவது சென்று விடுவார். வெய்யிலில் வற்றிய கைப்பான நீரையே பருகுவர். அதனால் இக்குளத்திற் சிறிதுநீரேயிருக்கும். சீக்கிரம் அதுவும் வற்றிப்போகும். அவ்வாறு வற்றினால், எவற்றேநூன்

கூடி வாழ்ந்தேனே, எவற்றேரு தினமும் ஆடல் புரிந்தேனே அவைகளெல்லாம் நீரில்லாதபடியால் நாசம்கையும். இவ்வாறு அவைகள் பிரிவதைப் பார்க்க நான் பொறுக்கமாட்டேன். அதனுற்றுன் நான் படினி கிடக்கிறேன்.

இப்போது, சிறு குட்டைகளில் வசிக்கும் நீர்வாழ் வனவெல்லாம் அவையவையுடைய சுற்றத்தாற் பெரிய குளங்களுக்கு ஓழைத்துச் செல்லப்படுகின்றன. சில மகரமீன்கள் முதலைகள் நீர்யாணகள் முதலியன தாமாகவே சென்றுவிட்டன. இக்குளத்திலே உள்ள நீர்ச் செந்துக்கள் ஒரு யோசனையுமின்றி இருக்கின்றன. அதனால் நான் பெரிதும் அழுகிறேன். இவைகளில் ஒரு வீதங்கூட மிஞ்சமாட்டாது”, என்றது. இதைக் கேட்ட நண்டு, நீர்வாழும் மற்றைப் பிராணிகளுக்கு இதனை அறிவித்தது. பின்னர் அங்குள்ள மீன், ஆமை முதலியன பயமடைந்தனவாய்க் கொக்கையடைந்து, “மாமா எங்களைக் காப்பதற்கு உபாயமுண்டா? எனக், கொக்கு, “இந்தக் குளத்துக்குச் சமீபத்திலே, நீர் நிறைந்த தாமரைக்குளமொன்றுண்டு; என்பது வருடம் மழை பெய்யாவிட்டாலும் அது வற்றமாட்டாது. யாராவது என் முதுகில் ஏறினால் நான் அங்கே கொண்டுபோய் விடுவேன்”, என்றது.

இதைக் கூறிய தீய கொக்கு நினைக்கலாயிற்று: “எப்போதும் மீன் உண்டு அலுத்துப்போய்விட்டேன்; இன்றைக்கு நண்டைக் கறியாகக் கொள்வேன்”. இவ்வாறு நினைத்துத் தன் முதுகில் அதை ஏற்றிக் கொலைக் கல்லை நோக்கிப் பறந்தது. நண்டு தூரத்திலிருந்தே எலும்புமலைபோற் குவிந்து அந்தக் கல்லிற் கிடப்பதை அறிந்து அது மீன் முன்னென்பதையுணர்ந்து “மாமா அந்தக் குளம் எவ்வளவு தூரம்? என்பாரத் தால் நீங்கள் களைப்படைந்து விட்டார்கள்; அதைக்

சொல்லுங்கள்”, என்றது. கொக்கு, “இது புத்தியில் வாத நீர்ச் செந்து”, என்று நினைத்து, “இது நிலத்திற் செல்லச் சத்தியற்ற”, தெனப் புன்முறுவல் செய்தது. “நண்டே; வேறுகுளமெங்கே? இஃது என்னுடைய சீவானுபாயம். ஆதலால் உன்னுடைய இட்ட தேவ தையை நினை. உன்னையும் இந்தக் கல்லிலேபோட்டு உண்ணப் போகிறேன்”. என்றது. இதைச் சொன்னதும் நண்டு தன்னுடைய இரண்டு பற்களால், தாமரைத்தண்டுபோல வெண்ணிறமான கொக்கின் கழுத்தை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டது. பின்னர் அந்தக் கொக்கின் கழுத்தை எடுத்துக்கொண்டு மெள்ள மெள்ள அக்குளத்தை யடைந்தது. அதைக்கண்ட நீர் வாழ்வனவெல்லாம், “ஓ நண்டாரே! ஏன் திரும்பிவிட இர்; மாமா வரவில்லையா; அவர் ஏன் தாமதிக்கிறார். நாமெல்லாம் தயாராகி ஆவலோடு புறப்படும் நேரத்தைப் பார்த்து நிற்கிறோம்”, என்று கேட்டன. இவ்வாறு அவைகள் கேட்க நண்டு சிரித்துவிட்டு, “மூடர்களே, அந்தப் பொய்யன் நீர்ச்செந்துக்களையெல்லாம் வஞ்சித்துவிட்டுச், சமீபத்திலுள்ள கற்பாறைமீது அவைகளைப் போட்டு உண்டுவிட்டது. எனக்கு ஆயுட்கணக்குச் சிறிது இருந்தபடியால் நம்பிக்கைத் துரோகஞ்செய்த அதனுடைய எண்ணாத்தையறிந்து அதன் கழுத்தை இதோகொண்டுவந்திருக்கிறேன். இனிக் கலக்கம் வேண்டா. நீர்வாழ்பிராணிகளுக்கெல்லாம் நன்மையுண்டாகும்”, என்றது.

அதனுடைய பல மீண்களையுண்டபின் ..... என்பன முதலியவற்றைக் கூறினேன்,” என்று நரி கூறிற்று. பின்னர்க்காகம், “நண்பா, அந்தக் கெட்ட பாம்பை எவ்வாறு கொல்லலாமென்று சொல்”, என. நரி, “நீங்கள் ஏதாவதொரு தலைநகருக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே யாராவது ஒரு தனவந்தனே மந்திரியோ கருத்தில்லாமல் விட்டிருக்கும் தங்கமாலையை

அல்லது ஆரத்தை எடுத்துவந்து இந்தப் பாம்பின் பொந்திலே போடவேண்டும். அதை எடுப்பதற்காகப் பாம்பு கொல்லப்படும்,” என்றது. அந்தக்கணமே பெண் காகமும் ஆனும் அதைக் கேட்டுத் தம்மிச்சைப்படி பறந்துசென்றன. பின்னர்ப் பெண்காகம் ஒரு குளத்தையடைந்து பார்த்தபொழுது, அங்கே அந்தப்புரத்து அரசு கண்ணிகையும் கண்ணியரும் அதன்கரையிலே தமது தங்கமாலையையும், முத்துமாலை, ஆடை ஆபரணம் முதலியவற்றையும் கழிந்து வைத்துவிட்டு நிரில் விளையாடுவதைக் கண்டது. கண்டதும் அவற்றுள் மிக அழகு வாய்ந்ததொரு பொன்மாலையை எடுத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுத்திசையை நோக்கிப் பறந்தது. அதைக் கண்ட கஞ்சகிகளும், பேடிகளும் கையிலே தடிகளையெடுத்துக்கொண்டு, விரைவாகப் பின்றிடுப்பந்தனர். பெண்காகம் அந்தக் கணகமாலையைப் பாம்பின் புற்றிலே போட்டுவிட்டுத் தூரத்திலே நின்றது. உடனே அந்தக் காவற்காரர் மரத்திலேறிப் பொந்திலே பார்த்தபொழுது கருநாகம் படம் விரித்து நிற்பதைக் கண்டனர். உடனே தடியினால் அதை அடித்துக் கணகமாலையை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பித் தம்மிடம் சென்றனர். காகத் தம்பதிகளும் பின்னர்ச் சுகமாக வாழ்ந்தன. அதனாலேதான் எதை உபாயத்தினால் செய்யவேண்டுமோ” என்பன முதலியவற்றைச் சொன்னேன். புத்திமான்களுக்குச் செய்ய முடியாதது உலகிலே ஓன்றுமில்லை.

யாரிடம் புத்தியுண்டோ அவன் பலவான். புத்தியில்லாதவனுக்குப் பலமெங்கே? காட்டிலே மதத்தினால் வெறிகொண்ட சிங்கத்தை முயல் கொன்றது”, என்று தமனகன் கூறிற்று. “அஃதெப்படி” யென்று கரடகன் கேட்கத் தமனகன் கூறும்:

எட்டாஸ் கதை

ஓரு காட்டிலே யாகுகள் என்ற பெயருடைய சிங்கமிருந்தது. அது மிதமிஞ்சிய பராக்கிரமத்தால் அநேக மான், முயல் முதலியவற்றை ஒவ்வொரு நாளுங்கொன்று வந்தது. பின்னொருநாள் அக்காட்டிற் பிறந்த மான், காட்டுப்பன்றி, ஏருமை, முயல் முதலியன ஒன்றுசேர்ந்து சிங்கத்தையடைந்து, “சுவாமி, எல்லா மிருகங்களையும் ஒவ்வொருநாளுங்கொல்லுவதால் என்ன பயன்? ஒரு மாணக் கொன்றுல் ஒருநாளைக்குப் போதாதா? ஆனபடியால், எங்களோடு ஓர் ஒப்பந்தஞ்சு செய்துகொள்ளுங்கள். இன்று தொடக்கம் நீங்கள் இங்கேயே இருந்துகொள்ளுங்கள். நாம் தினமும் ஒவ்வொரினமான பிராணியை உங்கள் உணவின் பொருட்டு அனுப்புவோம். இவ்வாறு செய்தால் உங்கள் சீவனம் துன்பமின்றி நடைபெறும். எம்மினமும் முற்றுக ஒழிந்துபோக மாட்டாது. இந்த அரசகருமத்தைக் கடைப்பிடிப்பிராக.”

தன்னுடைய பலத்துக்கேற்றபடி எந்த அறிவாளி சிறிது சிறிதாகத் தன்னுடைய இராச்சியத்தை அனுபவிக்கின்றுனே அவன் அமிர்தத்தை யருந்தியவன் போலப் பெரிய சிறப்பையடைவான்.

வறு நிலமானுலும் நல்ல முறையிற் செய்கைபண் ணினுற் பலனளிக்கும். அரணிக்கட்டையும் கடினமான தாயிருந்தாலும் மந்திரவிதிப்படி கடைந்தால் நெருப்பைத் தரும்.

குடிகளைக் காத்தல் போற்றத்தக்கது. அது துறக்கச் செல்வத்தைப் பெருக்கும்; குடிகளை நலிந்தால் அறந்தேயும்; பாவத்தையும் அபகிர்த்தியையுழுண்டாக்கும்.

குடிகளென்ற பசுக்களிடமிருந்து செல்வமென்ற பாலை அரசனென்ற மாட்டிடையன் மெதுவாகக் கறந்து எடுத்துக்கொள்வானுக. காத்து உணவுட்டிப் பெறுவதால் நீதியும் அறமும் நிலைநிற்கும்.

மோகத்தினால் எந்த அரசன் குடிகளாகிய கடாக்களைக் கொல்லுகின்றானாலே. அவனுக்கு ஒரு முறைதான் திருத்தியுண்டாகும். இரண்டாம் முறை திருத்தி விடையாது. பழத்தைப் பெற விரும்பும் அரசன் மிக்க முயற்சியோடு செடிகளாகிய குடிகளைக் காப்பானாக செடிகளுக்கு நீரும் பசனையுமிட்டுச் செய்கைபண்ணுவதுபோலக் குடிகளுக்கும் கொடை, சன்மானமென்ற நீரையுதவிப் பரிபாலிப்பானாக.

அரசன் தீபம் போன்றவன்; குடிகளிடமிருந்து செல்வமென்ற நெய்யைத் தனது நற்குணமென்ற களங்கமற்ற திரியினால் அந்தரங்கமாக உறிஞ்சிக் கொள்கிறான். ஒருவரும் அதைக் காண்பதில்லை. பசுவுக்கு ஏற்ற காலத்திலே உணவு கொடுத்துப் பால் கறப்பதுபோல அரசன் குடிகளையும் பாதுகாத்து வரிவாங்கவேண்டும். மலரும் பழமுங் கொடுக்கும் செடி கொடிகளுக்கு நீர் விட்டுப் பலன் சேகரிப்பது போலவே அரசனும் குடிகளிடம் நடக்கவேண்டும். விதையின் முளை சிறிது; அதை நன்கு பாதுகாத்தாற் காலத்திற் பலனைக் கொடுக்கும். அவ்வாறே குடிகளையும் பாதுகாத்தால் தக்க பலனுண்டாகும்.

பொன், தானியம், மணி, பலவித வாகனம் என்பனவும், வேறு பல இறைகளும் குடிகளிடமிருந்தே அரசனுக்குக் கிடைக்கின்றன. குடிகளுக்குக் கருணை காட்டும் அரசர் சிறப்படைவர். குடிகளுமிந்தால் அரசரும் அழிவர். இதில் ஐயமில்லை,” என்று கூறின.

அவைகளுடைய பேச்சைக் கேட்ட பாசுரகன், “ஆகா ! உண்மையைச் சொன்னீர்கள். ஆனால், இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறேன். தினமும் ஒரு மிருகத்தை அனுப்பாவிட்டால் உங்களெல்லையும் தின்றுவிடுவேன். இது நிச்சயம்”, என்றது. அதற்கு மிருகங்களெல்லாம், சரி என்று சொல்லிவிட்டு மகிழ்ச்சி மிக்கனவாய்ப் பயமின்றிக் காட்டில் உலாவித்திரிந்தன. தினமும் ஒவ்வோர் இனத்தைச் சேர்ந்த மிருகம் உணவாகச் சென்றது. வயோதிபழுடையதென்றுவென்று வெளன், உலக வாழ்க்கையிற் பற்றற்றதென்றுவென்ன, புத்திரகளத்திரங்கள் அழிந்துவிடுமென்ற பழுடையனவென்றுவென்ன அவைகளுள் யாதாயினுமொன்று மத்தியான நேரத்திலே சிங்கத்திடம் செல்வது வழக்கம்.

ஓருநாள் முயலொன்றின் முறை வந்தது. எல்லா மிருகங்களும் சேர்ந்து அதை அனுப்ப அது விருப்ப மின்றி மெள்ள மெள்ளச் சென்றது. சிங்கத்தை எவ்வாறு கொல்லலாமென்று எண்ணிக்கொண்டு காலந்தாழ்த்தி வியாகுலமடைந்த உள்ளத்தோடு செல்லும் போது, வழியில் ஒரு பாழ்க்கிணற்றைக் கண்டது. கிணற்றுக்கு மேலாகப் பாய்ந்தபொழுது தன்னுடைய நிழலை நீரிலே கண்டது. கண்டதும் சிந்தித்தது. “நல்ல உபாயம் உண்டு. சிங்கத்துக்குக் கோபமுட்டி இந்தக் கிணற்றிலே விழுச் செய்கிறேன்”.

மாலை வேளையில் அது சிங்கத்தையடைந்தது. சிங்கம் நேரம் கடந்தமையால் மிக்க பசிகொண்டு. கோபமுற்றுக் கடைவாயை நாக்கினுல் நக்கிக்கொண்டு நினைத்தது:- “ஓகோ காலையுணவுக்கு இந்தக் காட்டு மிருகங்களை நிர்மூலமாக்குவேன்.” இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும்போது முயல் மெள்ளச் சென்று அதன்முன் வணங்கி நின்றது.

கோபாவேசஸ் கொண்ட சிங்கம் முயலை ஏசிற்று. “அடே கெட்ட முயலே, முதவில் நீ அற்ப சர்ரமுடையை; இரண்டாவது காலங்களித்து வந்தாய். அதற்காக உன்னைக் கொல்வேன். பின்னர்க் காலையில் எல்லா மிருக குலத்தையும் அழித்துவிடுவேன்,” என்றது. அதற்கு முயல் விநியமாகச், “சுவாமி இஃது என் குற்றமன்று; மற்றை மிருகங்களின் குற்றமுமன்று; காரணத்தைக் கேளுங்கள்” எனச் சிங்கம், “நீ என் பற்களிடையே போழுன் சீக்கிரம் சொல்லு,” என்றது.

முயல் பின்வருமாறு சொல்லும்:- “சுவாமி, இன்று இனமுறைப்படி அற்பனுண என்னுடைய முறையென் பதையறிந்து எல்லா மிருகங்களும் என்னேடு நாலு முயல்களை அனுப்பின. நான் வரும்போது வழியிலே வேரெரு பெரிய சிங்கம் குகையிலிருந்து வெளியே வந்தது. “அடே, நீ எங்கே போகிறோம்; உன்னிட்ட தேவ தையை நினை”, என்றது. நான், ‘நாங்கள் பாசுரகனைன்ற எங்கள் சுவாமியின் உணவுக்காக ஒப்பந்தப் படி செல்கிறோம்,’ என்றேன். அதற்கு அஃது “அப் படியானால் இஃது என்னுடைய காடு; என்னுடைய கட்டளைப்படிதான் எல்லா மிருகங்களும் இங்கேயிருக்க வேண்டும். பாசுரகன் திருட்டுப்பயல்; அவன்தான் இங்கே அரசனென்றால், இந்த மூன்று முயலையும் நம் பிக்கையான ஓரிடத்திலிருத்திவிட்டு அதனை இங்கே விரைவாக அழைத்துவா. அதனுடைய பராக்கிரமத்தினால் நம்மிருவரில் எவன் ஒருவன் அரசனுகிறுனே அவனே முயல்களைத் தின்னவேண்டும்”, என்றது. இவ்வாறுஅதன் கட்டளைப்படி உங்கள் முன் வந்திருக்கிறேன்; காலந்தாழ்த்தியதற்குங் காரணமிதுவே. இனிச் சுவாமியின் விருப்பம்”, என்றது.

இதைக் கேட்ட பாசுரகன், “நன்பா, அப்படியானால், அதை உடனே எனக்குக் காட்டு; நான்

மிருகங்களிடம் கொண்ட கோபத்தை அந்தத் திருட்டுச் சிங்கத்தின் மீது வீசிச் சாந்தியடைவேன்.

நிலம், நட்புப் பொன் இவை மூன்றுமே போரி வெலுண்டாகக் கூடியபலன். இவற்றில் ஒன்றேனுங் கிடைக்காவிட்டாற் போர் செய்வதனுலென்ன பயன்? எங்கே அதிக பலன் கிடையாதோ, எங்கே தோல்வி நிச்சயமோ அங்கே அறிவாளி யுத்தத்திலீடுபடமாட்டான்”, என்றது.

முயல் ‘சுவாமி, இஃது உண்மையே. தன்னிலத் துக்காகவும் அவமானத்தைத் தீர்க்கவும் சத்திரியர் போர் செய்வர். கோட்டையிலிருப்போர்க்குச் சிறப் புண்டு; கோட்டையை விட்டு வெளியேறியதும் அவர் கள் எதிர்ப்பார்கள். கோட்டையிலிருக்கும்வரையும் எதிரியைதிர்க்க முடியாது.

ஓரு கோட்டையினர் சாதிக்கக்கூடியதை ஓரரசன் ஆயிரம் யானைகளாலும், இலக்கம் குதிரைகளாலும் சாதிக்க முடியாது. கோட்டையிலிருக்கும் ஒரு வில்லாளி நூறு பேருக்குச் சமம்; நீதி சாத்திரத்தில் நிபுணராயுள்ள வர் கோட்டையைப் புகழ்வர். முன்னுளில் இந்தி ரன் இரணியகசிபுவுக்குப் பயந்து தன் குருவான பிருகற்பதியின் ஆணைப்படி விசுவகன்மனைக் கொண்டு ஒரு கோட்டை கட்டுவித்தான். எந்த அரசன் கோட்டையையவனுமிருக்கிறானே அவன் வெற்றி பெறுவான் என்ற ஒருவரத்தையுங் கொடுத்த அதனாற் பூமியிலேயும் ஆயிரக்கணக்கிலே கோட்டைகள் உண்டாயின.

பல்லில்லாத நாகத்தையும், மதமில்லாத யானையையும் வென்றுவிடலாம். அவ்வாறே கோட்டையில் ஸாத அரசனும் பகைவன் வசமாவான்”, என்றது.

இதைக் கேட்ட பாசுரகன், “நண்பா, கோட்டையிலிருக்கும் அந்தத் திருட்டுச் சிங்கத்தைக் காட்டு; நான் அதைக் கொன்றுவிடுகிறேன். ஏனெனில், உண்டான மாத்திரத்திலே எவன் நோயையும் சத்துருவையும் அடக்கவில்லையோ, அவை வளர்ந்தபின் அடக்குவது எவ்வளவு பலசாலிக்கும் முடியாது. தன் னலத்தை விரும்பும் ஒருவன் நோயும் பகையும் எழுந்ததும் அவற்றை அலட்சியஞ் செய்யக்கூடாது. இவையிரண்டும் வளர்ந்தால் சமமானவையென்று அறிவுடையோர் கூறுவர். பலமற்ற சத்துருவானுலும் கருத்துக்குறைவாலும், கருவத்தினுலும் ஒருவன் அலட்சியஞ் செய்யக்கூடாது. முதலில் வெல்வது சாத்தியமாய்த் தோன்றக்கூடும். ஆனால் பின்னர், முற்றிய வியாதி போல அசாத்தியமாய் முடியும். தன் சத்தியை முற்றுப் போல அறிந்து, தனது ஆர்வத்தையும் அளந்தறிந்து எவன் எதிர்க்கிறானாலும் அவன் தனித்து நின்றும் பரசுராமனைப் போலப் பகைவரை நாசஞ் செய்வான்”, என்றது.

அதற்கு முயல் சொல்லும்: “இஃது உண்ணமைதான்; இருந்தும் அதனுடைய திறமையை அறியாமற் போவது புத்தியன்று; ஏனெனில், தன்பலமும் மாற்றுஞ் பலமு மறியாமல் யுத்தத்துக்குச் செல்பவன் விளக்கில் விழும் விட்டிலைப்போல நாசமடைவான், பலமுள்ள எதிரியானுலும் பலத்தினால் இறுமாப்படைந்த ஒருவனேடு சன்னடக்குப் போவானுனால் கருவமிழந்து, போரிற் பஸ்விழந்த யானையைப் போலத்திரும்புவான்”.

அதற்குப் பாசுரகன், “ஓ! உனக்கேன் அந்த விவாதம் எல்லாம்? அந்தத் திருட்டுப் பயலைக் காட்டு; கொன்றுவிடுகிறேன்”, என முயல், “அப்படியானாற் சுவாமி வாருங்க” என்று, கூறிவிட்டு முன்னே சென்

றது. உடனே சிங்கம் பின்றெடுடர, முன்னே தான் கண்ட கிணற்றுருகிலே சென்று பாசுரக ஜைப் பார்த் துச் “சுவாமி! உங்கள் பிரதாபத்தை யார்தாம் சுகிப் பார். உங்களைத் தூரத்தே கண்டதும், திருட்டுச் சிங்கம் தன்னுடைய கோட்டைக்குள்ளே புகுந்துகொண்டது; ஆனபடியால் வாருங்கள் காட்டுகிறேன்”, என்றது. பாசுரகன், “காட்டு அந்தக் கோட்டையை எனக்கு” என, அஃது உடனே கிணற்றைக் காட்டிற்று; பின்னர் அந்த முர்க்கச்சிங்கம் தன்னுடைய நிழலைக் கிணற்றிலே பார்த்துச் சிங்கநாதம் செய்தது. அதன் எதிரொலி இருமடங்காகச் கிணற்றிலிருந்து எழுந்தது. தன் பகைவன் தான் என எண்ணிய சிங்கம் அதன்மீது பாய்ந்து உயிர் துறந்தது. முயலும் மனமகிழ்ந்து, எல்லாமிருகங்களையும் மகிழ்வித்தது. அவை முயலைப் புகழந்தன. பின்னர் இன்பமாக அக்காட்டில் வாழ்ந்தன.

அதனால்லன்றே “புத்திமான் பலவான்” என்பனவற்றைச் சொன்னேன், என்று தமனகன் சொல்லிற்று.

“நீர் (கரடகன்) சொல்லீரானால் நான் அங்கேயே போய், எனது அறிவின் சிறப்பால் அவைகளுடைய நட்பைப் பிரித்து விடுவேன்”, என்றது. கரடகன், “நண்பா, அப்படியானாற் செல்; நீ செல்லும் வழி மங்களமுடையதாக; விருப்பம்போற் செய்வாயாக”, எனத் தமனகன் சஞ்சீவகணில்லாத சமயம் பிங்கலகனிடஞ் சென்று வணக்கிவிட்டு முன்பு உட்கார்ந்தது. பிங்கலகன் அதைப் பார்த்து, “ஓ! கண்டு பலகாலமாயிற்றே”, எனத் தமனகன், “எங்களால் தேவரீருக்கு என்ன பயன்? அதனால் நாம் வரவில்லை; இருந்தும் அரசுக்குத் தீமையுண்டாவதையறிந்து உள்ளாம் வெந்து வியாகுலமடைந்ததால் நானுக செல்லுவோமென எண்ணி வந்தேன். ஏனெனில்,

நல்லதோ, கெட்டதோ, இன்பமானதோ, துன்பமானதோ ஒருவனுடைய தோல்வியை விரும்பாதவன் அவன் கேளாமலே கூறிவிடவேண்டும்”, என்றது. அவனுடைய சொற்கள் ஏதோ நோக்கமுடையன என் பதையறிந்த பிங்கலகன், “நீங்கள் என் சொல்ல விரும்பினீர்கள்; அது சொல்லத் தக்கதானுற் சொல்லுங்கள்”, எனத், தமனகன், “தேவரீர் உங்களுக்குச் சஞ்சீவகள் துரோகஞ் செய்ய எண்ணியுள்ளான். நம்பிக்கையான என்னிடம் தனிமையில், ‘ஓ! தமனகா, இந்தப் பிங்கலகனுடைய பலத்தையும் பலவீனத்தையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். நான் அவனைக் கொன்று எல்லா மிருகங்களுக்கும் அதிபதியாகி உன்னை மந்திரியாக்கப் போகிறேன்”, என்று சொன்னது என்றது. பிங்கலகன் பேரிடி போன்ற கொடிய அச்சொற்களைக் கேட்டு மயக்கமடைந்து ஒன்றும் பேசாதிருந்தது. தமனகன் சிங்கத்தினுடைய அந்த நிலையைக் கண்டு எண்ணிற்று, “இவன் சஞ்சீவகனிடத்து மிக்க பற்றுடையவன்; இத்தகைய மந்திரிலும்மாகவே இவ்வரசன் அழிவடைவான்; ஏனையில், அரசன் ஒரு மந்திரியை ஏகபோக அதிகாரமுடையவனுக இராச்சியத்தில் நியமிப்பானால், அவன் போகத்தினால் கருவமடைகிறுன். கருவத்தினால் சேவை செய்வதில் வெறுப்படைகிறுன்; அப்போது அவன் மனத்திலே சுதந்திரவிருப்பமுண்டாகிறது. இச்சதந்திரவிருப்பினால் அரசனுடைய இராச்சியத்தையோ பிராணையோ அபகரிக்க விரும்புகிறுன். இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்?” பிங்கலகன் அறிவு தெளிந்தபின் “சஞ்சீவகன் இப்போது உயிருக்குச் சமமான பணியான். அவன் எவ்வாறு எனக்குத் துரோகஞ் செய்ய முற்படுவான்”, என்று கூறிற்று.

அப்போது தமனகன், “தேவரீர் சேவகனே அல்லனே என்பது எமது ஆராய்ச்சியன்று, ஏனை னில், அரசனிடம் செல்வத்தைப் பெற விரும்பாத வன் எவனுமில்லை; எப்பொழுதும் வறியவரே அரசனைச் சேவிக்கிறார்கள்”, என்றது. அதற்குப் பின்கலகன், “நன்பா, அப்படியானாலும் அவனிடம் என்மனாம் மாற்றமடையவில்லை; ஏனை னில் எத்தனையோ குற்றங்களால் மலினமடைந்தபோதிலும், இந்த உடலை எவரும் வெறுப்பதில்லை; பல குற்றங்களைச் செய்தாலும் பிரியமுள்ளவன் எப்போதும் பிரியமுள்ளவனே,” என்றது. அதற்குத் தமனகன், “இவ்வாறு நாங்கள் நினைப்பதாலேதான் அது இங்ஙனம் உங்களிடம் நடந்துகொள்கிறது. எவன் அரசனுடைய அங்கை அதிகம் பெறுகிறானே அவன் நற்குலத்திற் பிறந்தாலென்ன தீய குலத்திற் பிறந்தாலென்ன செல்வத்தின் இருப்பிடமாவான்; குணமில்லாத சஞ்சீவகளைத் தேவரீர் எதனால் உங்கள் அனுக்கனுக்கிக் கொண்டிர்கள். ஒருவேளை தேவரீர் இது பெருத்த உடலுடையது; இதனால் என் பகைவரையுங்கொல்லலாம்” என்று நினைப்பீரானால், அது முடியாத காரியம்; ஏனைனில், இது புல்லைத் தின்பது; அடிகளுடைய சத்துருக்களோ இறைச்சி உண்பவை. இதனுடைய துணை கொண்டு உங்கள் சத்துருக்களை ஒழிக்கமுடியாது. எனவே, இதன்மீது பழி சமத்தி இதனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்கள் போலும்.” என்றது. அது கேட்டுப் பிங்கலகன் சொல்லும்.

“ஓருவன் தனது பிரதிக்கினையைக் காப்பாற்ற விரும்பினால் சபையில் ஒருவனைக் குணவான் என்று முன்னர்ப் புகழ்ந்துவிட்டுப் பின்னர் அவனுடையகுற்றங்களை எடுத்துக் கூறக்கூடாது. மேலும் உன் சொல்லைக் கேட்டு அதற்கு நான் அடைக்கலம் அளித்துவிட்டேன். பின்னர் நானுக்கே அதை எவ்வாறு கொல-

வேன். இந்தச் சஞ்சீவகன் எப்பொழுதும் எமது நண்பனுகவே இருக்கிறது. அதனிடத்து எனக்கு எவ்வித பகையுங் கிடையாது. ஏனெனில்,

இந்த அசுரன் என்னிடமிருந்தே செல்வத்தைப் பெற்றுள்ளார்கள்; நானே அதை அழித்துவிடுவது சரியன்று; தான் வளர்த்த நச்சுமரமானாலும் தானே அதை வெட்டிவிடக்கூடாது. நண்பரிடத்து முதலில் அன்புவைக்கக் கூடாது. அன்பு வைத்தபின் அதை நானும் வளர்க்கவேண்டும். உயர்த்திவிட்டு ஒருவனைத் தள்ளி வீழ்த்துதல் துயருக்கேதுவானது. பூமியில் விழுந்தவனுக்கு மேலும் விழுவேண்ற பயமேயிருக்காது.

நன்மை செய்தவருக்கு ஒருவன் நன்மை செய்வதால் எவ்வித பெருமையுமில்லை; தீமை செய்தவனுக்கு நன்மை செய்பவனே உண்மையான சான்றேன் என்று பெரியோர் கூறுவர். எனக்கு அது துரோகர்க்கு செய்யவிரும்பினாலும் அதற்கு நான் தீமை செய்யமாட்டேன்.” இதைக் கேட்ட தமனகன். “துரோகர்க்கு செய்பவனைத் தானும் பொறுத்துவிடுவது அறமன்று.

சமமான செல்வமுடையவனும், சமமான திறமை யுடையவனும், தன்னுடைய மர்மங்களை அறிந்தவனும், முயற்சியுடையவனும், இராச்சியத்திற் பாதியைக் கரந்தவனுமாகிய சேவகனைக் கொல்லாவிட்டால் அவனே எசமானானைக் கொன்றுவிடுவான். மேலும் அதனேடு நட்புப்பூண்டபடியால் எல்லா வரச தருமங்களையுங் கைவிட்டுவிட்டார். அரசத்திற்குமில்லாதபடியால் எல்லாம் வெறுப்படைந்துவிட்டன. சஞ்சீவகனே புல்லைத் தின் பது. நீங்கள் மாமிசம் உண்பவர். உங்கள் குடியும்ப்படியே. நீங்கள் பிராணிகளைக் கொல்லக்கூடாதென்று சொன்னால் அவைகளுக்கு எப்படி மாமிசம்

கிடைக்கும்? மாமிசன் கிடையாதுவிட்டதும் அவைகள் உங்களைக் கைவிட்டு விடுமன்றே! அப்படிப்பார்த்தா ஹும் உங்களுக்கு நட்டமே. இதனால், அவைகள் வேட்டையாடுவதில் எக்காலத்திலும் நாட்டங்கொள்ள மாட்டா. ஏனெனில்,

எவர்களால் ஒருவன் சேவிக்கப்படுகிறுனே எவர் களைச் சேவிக்கிறுனே, அவர்களைப் போலவே அவன் இருப்பான்; இதிற் சந்தேகமில்லை.

துடேறிய இரும்பில் விழும் நீர்த்துளியின் பெயர் கூட மிஞ்சுவதில்லை; தாமரையிலையில் மிதக்கும் நீர்த்துளி முத்தின் உருவத்துடன் விளங்குகிறது. கடற் சிப்பியிலே கவாதி நட்சத்திரத்தில் விழும் நீர்த்துளி முத்தாகிறது. உத்தம அதம மத்திம குணங்கள் பெரும்பாலும் சகவாசத்தினாலே உண்டாகின்றன. கெட்டவர்களுடைய தொடர்பினால் நல்லவர்கள் தந்தி லையில் மாற்றமடைவர். துரியோதனனுடைய சேர்க்கையாலே வீடுமர் நிரைமீட்டவிற் கலந்துகொண்டார். இதனால் நல்லவர்கள் நீசர் சேர்க்கையை வெறுப்பர்.

ஓருவனுடைய குணத்தை அறியாமல் அவனுக்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது; மூட்டைப் பூச்சியின் தவறினால் மந்தவிசர்ப்பினி என்ற பேன் கொல்லப்பட்டது. என்றது பிங்கலகன். “அஃதெவ்வாறெனத் தமனகன் சொல்லும்.

ஒன்பதாவது கஸ்த

அரசன் ஒருவனுக்கு அழகிய சயனமண்டப மொன்றிருந்தது. அங்கே மிக்க வெண்மையான இருவிரிப்பினிடையில் மந்தவிசர்ப்பினி என்ற பெயருடைய பேன் ஒன்று இருந்தது. அஃது அந்த அரசனுடைய

இரத்தத்தையன்டு சுகமாகக் காலங் கழித்து வந்தது. மற்றிருந்தாள் அப்படுக்கையில் அக்கினிமுக னென்ற பெயருடைய மூட்டைப் பூச்சி எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்தது. அதைக் கண்ட பேன் துயர் கொண்ட முகத்தோடு, “ஓ அக்கினிமுகனே; எவ்வாறு நீ உன்னிலைக்குப் பொருந்தாத இந்த இடத்திற்கு வந்தாய்? எவரும் உன்னைக் காணுமுன் விரைவாக வேறிடஞ் சென்றுவிடு”, என்றது.

அதற்கு ஃது, “பெருமாட்டி வீட்டுக்கு வந்தவன் கொடியவனுயிருந்தாலும் இப்படிச் சொல்லலாமா? ஏனெனில்,

“வாருங்கள், நல்வரவாகுக; இளைப்பாறுங்கள்; இதோ ஆசனம்; கண்டு பலகாலமாய்விட்டதே. என்ன புதினம்? நன்றாக மெலிந்துபோனீர்கள். சுகமெப்படி? உங்களைக் கண்டது பெரிய மகிழ்ச்சி”. என்று தான் நல்லவர்கள் வீட்டுக்கு நீசன் வந்தாலும் எப்பொழுதும் உபசரிப்பார்கள். இதுவே இல்லறத் தவர்க்குத் தருமம் என்று மிருதிநாலுணர்ந்தவர் கூறுவர். இது சிறிய விடயமானாலும் துறக்கவின்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. மேலும், மனிதர் பலரின் பல விதமான இரத்தத்தைச் சுவைபார்த்திருக்கிறேன், உணவின் தன்மையால் அவை கசப்பாயும், தித்திப்பாயும், புளிப்பாயும், கைப்பாயுமிருப்பதைச் சுவைத்திருக்கிறேன். ஆனால், ஒருபோதும் இனிப்பான இரத்தத்தை நான் சுவைக்கவில்லை. நீ அருள்செய்வாயானால், பஸ்வகைப் பட்ட கநி சேர்ந்த அன்னம் பானம் என்பவற்றை உறிஞ்சியும் நக்கியும் உண்பவற்றினாலும் அந்த அரசனிடத்திற் சுவையான இரத்தமிருக்கும். அதைக் குடிப்பதால் நாவின்பமடையும்; ஏனெனில்,

ஏழைக்கும் அரசனுக்கும் நாவின் சுவை ஒன்றே. இரசமே உண்பதனாலுண்டாகும் சாரமாகும்; அதற்

காகவே மக்கள் முயல்கிறுர்கள். உலகத்திலே நாவுக்குச் சுவை கொடுப்பதென்று ஓன்று இல்லாவிட்டால் ஒருவர் மற்றவர்க்குப் பணியாளாயிருக்கவேண்டியது மில்லை. ஒருவர் மற்றவர்க்கு அடிமைப்பட வேண்டியதுமில்லை.

போய்சொல்வதும், சேவிக்கத்தகாதவர்களைச் சேவிப்பதும், வேற்றுநாடுகட்குச் செல்வதும் எல்லாம் வயிற்றுக்காகவே. பசியால் வாடிய நான் உண்ணிடம் உணவு கேட்கிறேன். நீ தனியாக அந்த அரசனின் இரத்தத்தை உண்ணக் கூடாது,” என்றது.

அதைக் கேட்ட மந்தவிசர்ப்பினி, “இ மூட்டைப் பூச்சியே, இந்த அரசன் நித்திரயானதும் அவனுடைய இரத்தத்தைக்குடிக்கிறேன். நீயோ அக்கினிமுகன்; தீபோன்ற நாக்கையுடையை; சபலபுத்தியுடையென். என்னேடு இரத்த பானஞ் செய்யவேண் மோனால் நில்; விரும்பிய அளவு இரத்தபானஞ் செய்”, என்றது.

அதற்கு மூட்டை, “பெருமாட்டி, நீ அரசனுடைய இரத்தத்தைக் குடிப்பதற்கு முன் நான் குடிப்பதில்லை என்று என் தெய்வத்தின்மேலும் குருவின் மேலும் சத்தியஞ் செய்கிறேன். இவ்வாறு இவைகள் தம்முட்பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இராசா வந்து படுக்கையில் நித்திரை செய்தான். மூட்டைப்பூச்சி நாவை அடக்கமுடியாமல் அரசன் விழித்திருக்கும் பொழுதே அவளைக் குத்திற்று. நன்றாகத்தான் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

இயற்கைக்குண்டத்தை உபதேசத்தினால் மாற்றமுடியாது. நீரைச் சூடாக்கினால் அது மறுபடியும் குளிர்ந்துவிடும். நெருப்புக் குளிர்ந்தாலும், சந்திரன் நெருப்பாயெறிந்தாலும், மனிதனுடைய இயற்கையை இந்த உலகத்தில் மாற்றமுடியாது.

பின்னர் அவ்வரசன் ஊசிமுனையாற் குத்தப்பட்ட வன்போலப் படுக்கையைவிட்டுக் கணப்பொழுதி வெளியூந்து, “ஓ! யாதங்கே? போர்வையில் மூட்டையோ, பேனே உண்மையிலிருக்கின்றது. என்னைக் கடித்து விட்டது”, என்றார். அங்கே நின்ற கஞ்சகிகள், போர்வையை எடுத்து துனுக்கமாக ஆராய்ந்தனர். அப்போது விரைந்து செல்லக்கூடிய மூட்டைப்பூச்சி கட்டிலில் ஒரு பிளவில் புகுந்து கொண்டது. மந்த விசர்ப்பினி யென்ற பேன் ஆடையின் இழைப்புக்கிடையிலேகிடந்தது. அதைக் கண்டு கொன்றார்கள். அதனுலேதான் ஒருவனுடைய குணத்தையறியாமல் அவனுக்கு இடங் கொடுக்கக்கூடாது”, என்றேன். அதையறிந்து நீ அதனைக் கொல்வாய்; இல்லாவிட்டால் அதுவே உன்னைக் கொன்றுவிடும், ஏனெனில்,

உற்ற நண்பரைக் கைவிட்டு அந்தியரை நண்பராக்கிக்கொள்பவன் குத்தாருமன் என்ற அரசனைப் போல மரணமடைவான்”, என்றது. பிங்கலகன், “அஃது எவ்வா” ரென த் தமனகன் கூறும் :

பத்தாவது கதை

ஒரு காட்டுப் பிரதேசத்திலே சண்டரவன் என்ற ஒரு நரி இருந்தது. அஃது ஒருநாட் பசியினுல் வாடி உணவின் ஆசையினுல் நகரத்தின் நடுவே பிரவேசித்தது. அதைச் சில நாய்கள் கண்டு எல்லாத் திசைகளிலும் இருந்து குரைத்துக்கொண்டு ஓயிவந்து கூரிய பற்களாற் கடிக்க முயன்றன. அவை தன்னை கடித்து விடும் என்ற பயத்தினுல் எதிரேயிருந்த வண்ணைன் வீட்டிற் புகுந்தது. அங்கே நீலச்சாயம் நிறைந்த ஒரு பெரிய பாண்டம் இருந்தது. நாய்களாலே துரத்திச் செல்லப்பட்ட அந்த நரி அந்தப் பாண்டத்தில்விழுந்

தது. விழுந்து எழுந்ததும் உடம்பிபல்லாம் நீலதிறமா கிவிட்டது. அதன்பின் அந்நாய்கள் அதை நரி என்று அறியாது விரும்பியபடி பல திக்கிலும் ஓடிவிட்டன. சண்டரவனும் வெகு தூரம் சென்றபின் காட்டை நோக்கி ஓடிவிட்டது. நீலச்சாயத்தினுல் ஒருவனது சொந்த நிறம் மாறும்.

வைரப்புச்சும், மூர்க்கனும், பெண்களும், நன்டும் பிடித்தாற் பிடித்தது விடமாட்டா. அவ்வாறே மீணும் நீலவண்ணமும் குடிகாரன் இயல்பும் அமையும்.

சிவனுடைய கண்டத்திலுள்ள விடம்போலக்கருத்த மைந்த தமாலவிருட்சத்தைப் போஹும் நிறமுடைய நூதனமான ஒரு மிருகத்தைக் கண்டு. சிங்கம், புலி, கரடி, சிறுத்தை முதலிய காட்டுமிருகங்களைல்லாம் பயத்தினுலே துயரடைந்து எல்லாத் திசையிலும் ஓடி பேசிக்கொண்டன. “இதனுடைய செயலும் பராக்கிரமமும் எத்தகையன என்று தெரியவில்லை. ஆனபடியால் நாங்கள் வெகுதூரம் அகன்று விடுவோம்.

அறிவுடைய ஒருவன் தனது நன்மையை விரும்பி னுல் எவனுடைய செயல், குலம், பராக்கிரமம் என்ப வற்றை அறியாதிருக்கிறானே அவனிடம் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது.” சண்டரவனும், அவை பயத்தினுல் நவிந்திருப்பதையறிந்து, “ஓ! ஓ! மிருகங்களே: என்னைக் கண்டதும் இவ்வாறு பயந்து ஒடுகிறீர்கள். பயப்படவேண்டா. என்னைப் பிரமா இன்று தன் கையாலேயே படைத்துக், “காட்டுமிருகங்களுக்கு அரசனில்லை; உன்னை நான் எல்லா மிருகங்களுக்கும் அரசனுக அபிடேகன்று செய்துள்ளேன். நீ உலகுக்குச் சென்று அம்மிருகங்களைத்தையும் பரிபாவிப்பாயாக”, என்று கூறியிருக்கிறார். அதனால் நான்இங்கே வந்தேன். எனவே, என்குடைநிழற்கீழ் எல்லா மிருகங்

கனும் இருக்கவேண்டும். நான் கருத்துருமன் என்ற பெயருடையேன்; மூன்று உலகுக்கும் இராசா”, என்றது. இதைக் கேட்ட காட்டு மிருகங்களெல்லாம் சிங்கம், புலி முதலிற் செல்ல, நரியைச் சூழ்ந்து, “குவாமி, தேவரீர் கட்டளையிட்டருள்க”, என்று கூறின. பின்னர்ச் சிங்கத்தை மந்திரியாகவும், புலியைப் படுக்கையைக் காவல் செய்யவும், சிறுத்தைகளை வெற்றி ஐத்தட்டமேந்தவும், கரடியை வாயிற்காவல் புரியவும் நியமித்தது. தன் சாதியைச் சேர்ந்த நரிகளுடன் பேச்சுக் கொடுக்கவும் அது விரும்பவில்லை. மென்னியைப் பிடித்து அவற்றை வெளியே தள்ளிவிட்டது.

இவ்வாறு அரசுசேவையில் நியமிக்கப்பட்ட சிங்கம் முதலியன மான்களைக் கொன்று அதன் முன்னிட்டன. நரி தலைவனென்ற முறையில் அவற்றை யெல்லாம் பகிர்ந்து கொடுத்தது. இவ்வாறு காலஞ்சிசன்றுகொண் டிருக்கையில் ஒருநாள் நரிகள்கூடி ஊளையிடுஞ் சத்தம் தூரத்திலிருந்துகேட்டது. அதைக் கேட்ட நீலநரி புள்காங்கிதமடைந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிய எழுந்து பெரிய சத்தமிட்டு ஊளையிடத் தொடங்கிற்று.

சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் அந்தப் பெருஞ் சத்தத்தைக் கேட்டு இது நரி என எண்ணி நான்த் தினால் முகத்தைக் கீழே போட்டுக்கொண்டு கணப பொழுது அவ்வாறு நின்றன. பின்னர்த்தம் முட்பேசலாயின: “ஓ! இந்த அற்ப நரியினால் நாம் பணி செய்ய நியமிக்கப்பட்டோம். இதைக் கொல்லவேண்டும்.” இதைக் கேட்ட நரி, ஓட விரும்பிற்று; ஆனால் அந்த இடத்திலேயே சிங்கம் முதலியவை அதன்த் துண்டுதுண்டாக வெட்டிக் கொன்றுவிட்டன. அதனாற் குன் நான் “உற்ற நன்பரைக் கைவிட்டு அந்தியரை நன்பராக்கிக்கொள்பவன்” என்பவற்றைக் கூறினேன் என்றது.

இதைக் கேட்ட பிங்கலகன், “ஓ! தமனகா” என்று மாட்டு அது துரோகஞ் செய்யும் என்பதற்கு சான்று எங்கே”? என்றது. அதற்குத் தமனகன், “காலையில் பிங்கலகனைக் கொல்வேன்”, என்று இன்று என்முன் திச்சயஞ் செய்தது. நான் சொல்வதுதான் அதற்குச் சான்று. காலையிலே தக்க தருணம் பார்த்துச் சிவந்த முகமும் கண்ணுமுடையதாய் கீழ்வாய் துடிக்கத், திசையைப் பார்த்துக்கொண்டு, உயர்ந்த இடத்திலிருந்து உன்னைக் கொடிய பார்வையோடு நோக்கும். இதையறிந்து எது நவ்லதோ அதைச் செய்க,” என்றது.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுச் சஞ்சீவகனிடஞ் சென்று வணக்கிப் பக்கத்திலிருந்தது. சஞ்சீவகனும், மனம் மழிந்து மெல்ல மெல்ல வந்த தமனகனைப் பார்த்து யிக்க அன்போடு கூறிற்று: “ஓ! நண்பா நல்லவாகுக; உன்னைக் கண்டு நெடுநாளாகிவிட்டது. நீ சுகமாயிருக்கிறோயா? வீட்டுக்கு வந்த உனக்குக் கொடுக்கமுடியாததைக் கூடக் கொடுக்கிறேன். ஏனெனில்.

எவனுடைய வீட்டுக்கு நண்பர் காரியமாகச் செல்கிறாரோ, அவனே புண்ணியவான்; அவனே விவேகி; அவனே இப்பூவுலகிற் புகழ்தற்குரியவன்”, என்றது.

தமனகன், “சேவகர்க்கு நன்மை யெங்கே யிருக்கப்போகிறது?

அரசனுக்கு அடிமைப்பட்டவனுடைய செல்வங்கூட அவனுக்குரியதன்று. அவனுக்கு மனமகிழ்ச்சியே கிடையாது. அவனுடைய உயிரிற்றுமும் அவனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது.

பிறர்க்குச் வேவ செய்து பொருள் சம்பாதிக்க விரும்பும் சேவகர்களால் என்ன செய்யப்படுகிறது. பாருங்கள். உடலின் சுதந்திரத்தைக் கூட எச்மானாற் கவர்ந்து கொள்கிறார்கள். முதலிற் பிறப்பே பெரிய துண்பம்; பின்னர் எத்தனையோ கெடுதிகளுண்டாகின் றன். இவைபோதாவென்று சீவியம் நடத்தப் பிறர்க்கு அடிமைசெய்யவும் வேண்டும். ஜயயோ துன்பத்தின் தொடர்ச்சி இருந்தவாறு என்னே!

வறியவன், பிணியாளன், மூர்க்கன், பிறதேசத்தில் யாத்திரை செய்வோன், மற்றவர்க்கு அடிமை வேலை செய்வோன் என்னும் இந்த ஜவரும் உயிரோடிருந்தாலும் இறந்தவர்க்குச் சமானமானவரே என்று பாரதத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அடிமை வேலை செய்வதால் சேவகன் சரியாக உண்ணமாட்டான்; எப்பொழுதும் விழித்திருப்பதால் அவனுக்கு நித்திரையே யில்லை; பயத்தினால் அவன் மனம் நிறைந்து ஒன்றும் பேசமாட்டான். அவன் வாளா உயிர்வாழ்கிறுன்.

பிறர்க்குச் சேவை செய்பவரின் வாழ்க்கை நாயின் வாழ்க்கை போன்ற தென்று யாராவது சொன்னால் அது பொய்ப் பேச்சாகும். நாய் சுயேச்சையாகவே கருமங்களைச் செய்யும்; சேவகனே எப்பொழுதும் எச்மானன் சொற்படியே நடப்பான். பூழியே படுக்கை, பிரமசியம், உடல்மெலிவு போசனக் குறைவு இவையெல்லாம் சேவகனுக்கும், துறவிக்கும் பொருது. ஆனால் துறவி யிடத்தில் இவை தருமமாகும். சேவகன் இடத்தில் இவை தீவிளைப் பயனாகும்.

ஓரு சேவகன் குளிர், வெப்பம் என்பவற்றுல் உண்டாகும் துன்பங்களைத் தருமத்திலிருந்து வழுவாது சக்தித்துக்கொள்கிறுன். இருந்தாலும், அத்துன்பங்கள் செல்வத்தைப் பெறுவதற்குப் போதுமானவையல்ல.

சேவிப்பதாற் கிடைக்கும் மோதகம், மிருதுவாக வும், வட்டமாகவும், பளபளப்பாகவும், பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் இருந்தாலும் என்ன பயன்?,” என்றது. அதற்குச் சஞ்சீவகன், “இப்போது நீங்கள் என்ன சொல்லப்போகிறீர்கள்”, என அது, “நண்பா எசமான னுடைய மந்திராலோசனைகளை மந்திரிகள் வெளிப்ப துத்துவது உசிதமன்று;

மந்திரி பதவியில் நியமிக்கப்பட்ட எசமானஞ னுடைய இரகசிய ஆலோசனையை வெளியிடுவானானால், எசமானுடைய அலுவலைக் கெடுப்பதோடு, அவனும் நரகத்தை அடைவான்.

எசமானுடைய இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தும் மந்திரி ஆயுதமின்றியே எசமானைக் கொன்றவனுவான் என்று நாரதர் கூறுகின்றார்.

உண்ணிடத்துள்ள நட்பென்னும் தளையினால் அரச னுடைய இரகசியத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஏனெனில், என் சொல்லிலே நம்பிக்கை வைத்தே நீ அரசன் இல்லத்திற் புகுந்தாய். எவனிடம் வைத்த நம்பிக்கையால் ஒருவன் மரணமடைகிறானே அவனுக்குண்டான அம்மரணம். அதனுலேதான் உண்டான தென மனு கூறுகின்றார்.

உன் மாட்டுப் பிங்கலகன் வைரங்கொண்டிருக்கின் றது. என்னிடம் இரகசியமாகக் “காலையிற் சஞ்சீவகளைக் கொன்று எல்லா மிருகபரிசுரங்களுக்கும் நெடு நாளைக்குத் திருத்தியளிப்பேன்”, என்று இன்று கூறியுள்ளான். அதற்கு நான், சுவாமி, நண்பனுக்குத் துரோகஞ் செய்து இவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்துவது நல்ல தன்றெனக் கூறினேன். மேலும்,

பிராமணைக் கொன்றுலும் பிராயச் சித்தஞ்செய்து தண்ணைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளலாம். நண்பனைக் கொன்றுல் அதற்குப் பிராயச்சித்தமேயில்லை எனத் தெரிவித்தேன். அதற்கு அஃது என்னைப் பார்த்துக் கோபத்துடன், ஓ! துட்டுத்தியுள்ளவனே சஞ்சீவகஞே புல்லுத்தின்பவன், நாம் மாமிசுண்ணிகள். எங்களிடையே இயற்கையாக விரோதங்களைமேயுண்டு. சத்துருவை எங்ஙனம் அலட்சியஞ்செய்வது. சாமம் முதலிய உபாயங்களினுற் கொல்லவேண்டும். அவனைக் கொன்றுல் குற்றமில்லை.

எதிரி தன் மகளைக் கண்ணிகாதானஞ்செய்தாலும், அறிவாளி அவனைக் கொன்று விடவேண்டும். வேறு உபாயங்களால் வெல்ல முடியாவிட்டால் அவனைக் கொல்வதிற் குற்றமில்லை. போர்க்களத்திலே புகுந்த போர்வீரன் செய்யத் தக்கது தகாதது என்று பார்க்க மாட்டான். நித்திரையாயிருந்த திட்டத்துய்மனைத்துரோணர்க்கு மகனை அசுவத்தாமன் கொல்லவில்லையா? என்றது. ஆனபடியால் சிங்கத்தின் முடிவை அறிந்துகொண்டு உன்னிடம் வந்தேன். இந்நம்பிக்கை கொன்றவன் என்ற குற்றத்துக்கு என்னில் இடமில்லை. இப்போது உனக்கு என்ன சரியென்று படுகிறதோ அதைச் செய்”, என்றது.

இடிவிழுந்ததுபோன்ற கொடிய இவ்வசனங்களைச் சஞ்சீவகன் கேட்டு மூர்ச்சையானது. பின்னர் அறிவுதெளிந்து வெராக்கியத்தோடு சொல்லிற்று :-

பேண்கள் கெட்டவர்களையடைவார்கள். அரசன் பெரும்பாலும் அன்பில்லாதவனே. செல்வம் உலோபியைத் தேடித்தான் செல்லும், மேகம் மலையின் விடங்களிலேதான் மழுயைக் கொட்டும்.

தான் அரசனுக்கு வேண்டியவன் என்று நினைக்கும் மதியீனன் கொம்பில்லாத எருத்துமாடு என்பதை அறியவேண்டும். அரசேவையாற் பொருள்ட்டுவதி லும் பார்க்க காட்டில் வாழ்வது சிறப்புடையது; பிச்சையெடுப்பது மேலானது; பாரஞ் சுமந்து சீவனம் நடத்துவது நன்று. பினியாளியாயிருப்பது நல்லது.

இதனேடு நட்புரிமை கொண்டாடினேன் ; அது தவறுனதே. சமமான செல்வமும், குலமும் உடைய வர்களோடுதான் நட்புக் கொள்ளவேண்டும். விவாகஞ் செய்யவேண்டும். செல்வர்க்கும் வறியவர்க்கும் அத்தகைய தொடர்பு கூடாது. மான்கள் மான்களோடுதான் சகவாசஞ் செய்கின்றன. அதுபோலப் பகுக்கள் பகுக்களோடும் குதிரைகள் குதிரைகளோடும் கூடும். மூர்க்கர் மூர்க்கரோடேயே கூடுவர் ; அறிவாளி கள் அறிவாளிகளை நாடுவர். ஒரே வகையான குணமுள்ளவர் ஒன்றுசேர்வர் ; ஒரேவகையான துண்பமுள்ளவரும் ஒன்று கூடுவர். இனி அதனைப் போயிருந்து கேட்டாலும் பயனில்லை :

காரணத்தோடு ஒருவன் கோபித்தால் அக்கோபத்துக்குரிய காரணத்தை நீக்கியதும் அவன் மகிழ்ச்சியடைவான். காரணமின்றிக் கோபிப்பவனை எவ்வாறு பிரதிப்படுத்தலாம் ?

அன்றியும், அந்தோ! நன்றாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பத்தி நிறைந்தவர்களும், நன்மை செய்பவர்களும் மற்றவரின் நன்மையில் சடுபட்டவர்களும் பணி செய்தவன் தத்துவத்தை நன்கறிந்தவர்களும் துரோக மனப்பான்மை அற்றவர்களும் தமது கடமையிற் சற்றே வழுவினாலும் நிச்சயமாக விபத்துக்குள்ளாவர். ஆனால் அவர்கள் தொண்டின் பயனுக்க்கித்தி உண்டாகுமோ இல்லையோ தெரி

யாது. எனவே, அரச சேவையும் கடல் கடந்து வாணிபம் செய்வதுபோல் எப்பொழுதும் ஆபத்து நிறைந்ததே. அன்றியும், நண்பராய் உள்ளவர்கள் பற்றினால் செய்யும் நன்மைகளைத்தானும் வெறுப்பார். அந்தியர் வஞ்சளையினாலே செய்யும் தீமைகளும் நன்மையென்றே ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. அரசனின் மனம் பலவகையான உணர்ச்சிகளுக்கு இருப்பிடமாய் இருக்கிறது. அதன் ஆழத்தைக் காணமுடியாதிருக்கிறது. இவ்வாறு சேவையின் இயல்பு அறிய முடியாத தாயும் யோகிகளாலும் உணர முடியாததாயும் இருக்கிறது. எனக்கு பிங்கலகன் காட்டிய அன்பை சகிக்க முடியாத பரிவாரங்களினால் சிங்கம் கோபம் மூட்டப்பட்டது. அதனால் குற்றமற்றவனுகிய என்னிடம் இவ்வாறு பேசுகிறது. இந்த உலகத்தில் எசமானன் தங்களைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அன்பு காட்டுவதைச் சேவகர் பொறுக்கமாட்டார்கள். நல்லொழுக்கமுடைய ஒருத்தியிடத்து அன்பு காட்டினால் மற்றைச் சக்களத்தின் பொறுக்கமாட்டார்கள். நல்லியல்யுடைய ஒருவன் அரசனேடு நெருங்கிப் பழகுவான். ஆனால் அவனுடைய நற்குணத்தாற் கவரப்பட்ட அரசன் மற்றவர்களுக்கு அன்பு காட்ட மாட்டான். நல்லவர்களுடைய குணம் மிக விசேடமான குணமுடைய ஒருவனால் மறைக்கப் படுகிறது. தீபத்தின் சுடர் இரவிலே ஓளியைக் கொடுக்கும். சூரியன் உதித்தபின் அன்று,” என்றது.

அதுகேட்டுத் தமனகன், “ஓ! நண்பனே அப்படியானால் உனக்குப்பயம் வேண்டா. சிங்கத்தை தீய வர்கள் உன்மிது கோபிக்கச் செய்தார்களானால், உன் பேச்சைக் கேட்டதும் உனக்கு அருள் செய்வான்”, என்றது. “ஓ நீங்கள் சொல்வது பொருத்த மன்று. சிறுமையுடைய கயவர்களிடத்து பேசுவது கூடாது. வேறு உபாயத்தை பயன்படுத்தி அவர்கள் நிச்சயம் கொன்றுவிடுவார்கள். வஞ்சளையால் வாழும் ஈனர்கள்

பலர் பண்டிதராகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு செயல் நன்மை தீமையென்று கருதமாட்டார்கள், ஒட்டகத்திற்கு காகம் முதலியன செய்தது போலவே செய் வார்கள். தமனாகன், “இஃது எப்படி” என்று கேட்கச் சுஞ்சீவகன் கூறும்.

ஒரு காட்டிலே மதோற்கடன் என்ற சிங்கம் வாழ்ந்தது. அதற்கு ஒரு புலியும், காகமும், நரியும் பணிசெய்து வந்தன. ஒருநாள் அவை இங்கு மங்கும் அலைந்து திரியும்போது, வணிகர் கூட்டத்திலிருந்து தவறிய கிரதனகள் என்ற ஒட்டகத்தைக் கண்டன. உடனே சிங்கம், “ஆகா, இஃது அடூர்வமானதொரு பிராணியாயிருக்கிறதே. இது காட்டுமிருகமா, வீட்டுமிருகமா என்பதை அறியுங்கள்”, என்று கூறிற்று. இதைக் கேட்ட காகம், “ஓ சுவாமீ! இஃது ஒட்டகமென்று சொல்லப்படும் வீட்டுமிருகம்; உங்களுணவுக்கேற்றது-கொன்றுவிடுங்கள்”, என்றது. சிங்கம், “விருந்தாய் விட்டுக்கு வந்தவனைக் கொல்லக்கூடாது; வீட்டுக்கு பகைவன் வந்தாலும், விசுவாசம் வைத்துப் பயமின்றி யிருக்கும் அவனைக் கொல்லக்கூடாது. அவ்வாறு எவன் கொல்லுகிறானாலும் அவனுக்கு நூறு பிராமணரைக் கொன்ற பாவம் கேரும். அதற்கு அபயமளித்து என்னிடம் அழைத்துவாருங்கள். அது வந்த சாரணத்தைக் கேட்பேன்”, என்றது. உடனே, அவை யெல்லாமாக அதற்கு நம்பிக்கையுண்டாக்கி, அபயமளித்து, மதோற்கடன் முன்னிலையிற் கொண்டு வந்தன. ஒட்டகம் அஞ்சலி செய்து இருந்தது. பின், கேட்டபொழுது, வணிகர் கூட்டத்திலிருந்து தவறிய விருத்தாந்தமெல்லாவற்றையும் முதலிலிருந்து கூறிற்று. சிங்கம் “ஓ! கிரதனகனே; மறுபடியும் நீ கிராமத்துக்குப் போய்ப் பாரந்துக்கித் துன்பப்படாதே; இந்தக் காட்டிலேயே பயமின்றி, மரகதம் போன்ற இளம்புற்களைத்தின்று என்னேடு எப்பொழுதும் இரு”, என்றது. ஒட்டகமும்

“அப்படியேயாகட்டும்” என்று கூறி, அந்த மிருகங்களின் மத்தியில் திரிந்து கொண்டு, ஒருவகையாலும் பயமின்றிச் சுகமாக வாழ்ந்தது.

மற்றெருருதினம் காட்டிற் சஞ்சரித்த ஒரு யானையோடு மதோற்கடன் சண்டையிட்டது. யானையின் உலக்கைபோன்ற தந்தங்களாற் குத்தப்பட்டுச் சிங்கம் துண்பமடைந்தது. இருந்தும் உயிருக்குச் சேதமுண்டாகவில்லை. உடல் வலி குன்றியதாறி ஓரடி கூட எடுத்து வைத்து எங்கும் போகமுடியாதிருந்தது. காகம் முதலிய பிராணிகள் சுவாமியின் அருள் கிடைக்காதபடி யாற், பசியால் வாடிப் பெருந்துண்பமடைந்தன. சிங்கம் பின்னர், “ஓ! எங்கேயாவது ஏதாவதொரு பிராணியிருக்கிறதா என்று தேடிப் பாருங்கள்; நான் இந்நிலையிலிருந்தாலும், அதைக் கொன்று உங்களுக்கு உணவளிப்பேன்”, என்றது. பின்னர் அந்த நான்கும் காட்டிலே சுற்றின. எங்கும் ஒரு மிருகத்தையும் காணவில்லை. காகமும் நரியும் தம்முள் ஆலோசனை செய்தன. நரி, “ஓ! காகமே, இப்படி வெகுதூரம் அலைவது எதற்கு? இதோ எங்கள் சுவாமி கிருதனங்கள் அரச அனுக்கிரகம் உடையது. அதனைக்கொன்று நாம் காலத்தைப் போக்கலாமே,” என்றது. காகம் அதற்கு, “நீ சொல்வது பொருந்தும்; ஆனால் சுவாமி அதைக் கொல்லக் கூடாதென்று அதற்கு அபயமளித்துவிட்டார்”, என்றாரி. “நான் சுவாமியிடம் அதனைக்கொல்வதற்கேற்ற வாறு சூழ்ச்சி செய்வேன்; அதுவரையும் காக்கையாரே இங்கேயே நில்லும்; நான் இல்லங்குசென்று சுவாமியின் ஆணையைப் பெற்று வருகிறேன்”, என்றது.

இவ்வாறு சொல்லி நரி விரைவாகச் சிங்கத்திடம் சென்றது. சிங்கத்தின் முன் சென்று, “சுவாமி, காடெங்

குஞ் சுற்றிவிட்டு வருகிறோம்; ஒரு பிராணி கூடக் கிடைக்கவில்லை. நாம் இனி என்ன செய்வது? பசியினால் ஓரடி கூட எடுத்து வைக்க முடியவில்லை; தேவர் ரும் பத்தியகாரனுயிருக்கிறீர். நீங்கள் ஆணையிட்டால் கிரதனகளின் இரத்தத்தினால் இன்று பத்தியத்தைச் சமைத்துவிடலாம்”, என்றது.

சிங்கம், இத்தகைய கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கோபமடைந்து, “கெடுவாப், கொடிய பாதகனே, மறுமுறையும் ஒருதரம் நீ இவ்வாறு சொல்வாயானால் உன்னை அந்தக்கணமே கொன்றுவிடுவேன். அபயம் அருளிய அதனை எவ்வாறு நானே கொல்வேன்; பசுக்கொடை பெரிதன்று; பூமிக்கொடை பெரிதன்று; அன்னதானமும் அவ்வளவு உயர்ந்ததன்று; எல்லாக் கொடைகளிலும், அபயமளிப்பதே சிறந்துதன அறிவாளிகள் கூறுவர்”, என்றது. இதைக் கேட்ட நரி. “சுவாமி, அபயமளித்துவிட்டு ஒருவனைக் கொல்வது குற்றமுடையதே. ஆனால், அவனே தேவரீர்மீதுள்ள பத்தியினால் தன்னையே தியாகஞ் செய்வதிற்குற்ற மில்லை. அதுதானுகவே தன்னைக் கொல்லுமாறு சொன்னாற் கொல்லுங்கள். இல்லாவிட்டால் எங்களுள் ஒன்றைக் கொல்லீராக. தேவரீர் பத்தியகாரன். பசியை அடக்குவதால் கெடுதி வரும். தேவரீருக்குப் பயன்படாத இந்த உயிரினால் என்ன பயன்? தேவர் ருக்குக் கெடுதியுண்டானால் நாமெல்லாம் தீயிலேகுதித் துவிடுவோம்; ஏனெனில், ஒரு குலத்திற்குத் தலைவனுமிருப்பவனை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடவேண்டும். அவன் அழிந்தால் குலம் அழியும்; அச்சுமுறிந்தால் சில்லுச் சுழிலமாட்டாதன்றோ?”, என்றது.

இதைக் கேட்ட மாதோற்கடன், “அப்படியானால் நீ விரும்பியபடியே செய்”, என அதைக் கேட்டு விரைந்து சென்று, “ஓ! எங்கள் சுவாமி ஆபத்தான

நிலையிலிருக்கிறார். அவர் வெளியே செல்லாமல் எங்களை எவ்வாறு காப்பாற்றுவார். அவரையடைந்து பசிநோயி னற் பரலோகமடைய இருக்குமவருக்கு எங்கள் உடலைக் கொடுப்போம். அவ்வாறு எனது சுவாமி செய்த அன்புக்குரிய சோற்றுக்கடனைத் தீர்ப்போம்.

எந்தப் பணியாள் கண்முன்னே அவனுடைய எச்மானன் ஆபத்துக்குள்ளாகிறுமே அந்தப் பணியாள் உயிருடனிருக்கும்போதே நகரத்தை யடைவான்”, என்றது. பின்னர் அப்பிராணிகளெல்லாம் நீர் நிறைந்த கண்களோடு சென்று மதோற்கடனை வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்தன. அவைகளைக் கண்ட மதோற்கடன், “ஓ, ஏதாவது பிராணி அகப்பட்டதா? அல்லது கண் கர்களா?”, என்றது. அவைகளுட் காகம், “சுவாமி, நாம் எல்லா இடங்களையும் பார்த்தோம். ஒரு பிராணி தானுங் கிடைக்கவுமில்லை; தென்படவுமில்லை. எனவே, இன்றைக்கு என்னை உண்டு உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள் சுவாமி; உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றி னுல் நான் துறக்கமடைவேன்.

எவ்வளரு பணியாள் தன் எச்மானனின் பொருட்டுப் பத்தியாலே, தன் நுயிரைத் தியாகஞ் செய்கிறுமே, அவன் இறப்பும் முதுமையுமில்லாத பரமபத்தை அடைவான்”, என்றது. இதைக் கேட்ட நரி, “ஓ, நீர் சிறிய உடலுள்ளீர். உங்களை உண்பதால் எச்மானனுடைய உயிர் நிலைக்காது. மேலும் வேறிருந்தவறுமுண்டு. ஏனெனில்,

காகத்தின் மாமிசமும் நாய் விட்ட எச்சமும், அற்பமானவை; பயனற்றவை. அவற்றைத் தின்பதால் என்ன பிரயோசனம்? திருத்தியுண்டாகவும் மாட்டாது. நீங்கள் எச்மானனிடத்துள்ள பத்தியைக் காட்டிவிட்டார்கள். அரசனின் செஞ்சோற்றுக் கடனையுந்

தீர்த்துவிட்டர்கள். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் புச்சமூடுந் தேடிக்கொண்டிர்கள். தூர நில்லுங்கள். இப்பொழுது நானே தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கப்போகி ழேன்". இவ்வாறு சொல்லி நரியானது அன்போடு சிங்கத்தை வணங்கிச் "சுவாமி, என்னை இன்று உணவாகக் கொண்டு உயிர் வாழுங்கள்; அதன் பயனாக எனக்கு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நன்மை கிடைக்கும்; ஏனெனில், எசமானனின் செல்வத்தினர் கொள்ளப்பட்ட பணியாளரின் உயிர் அவனின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டதே. அதை அவன் எடுத்துக் கொள்வதில் எவ்வித தவறுமில்லை", என்றது.

இதைக் கேட்ட புலி, "ஓ ! நன்றாகவே சொல்லி விட்டர்கள். நீங்களும் சிறிய உடலுள்ளவரே; அன்றியும், நீரும் சிங்கமும் நகத்தை ஆயுதமாகக் கொண்ட ஒரே சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆதலால், அவருக்கு நீங்கள் உணவாகத் தகுந்தவ ரல்லர்; ஏனெனில், அறிவாளி உயிர் போவதானாலும், உண்ணத் தகாத்தை உண்ணக்கூடாது. அஃது அற்பமாயிருந்தாலும் இரண்டு உலகங்களையுமழித்துவிடும். நீர் உம்முடைய குலப்பெருமையைக் காட்டிவிட்டர். அன்றியும்,

அரசர் எப்பொழுதும் குலத்திற் பிறந்தவர்களையே தம்மோடு வைத்துக் கொள்வர். முதலிலும் இடையிலும் கடையிலும் அவர்கள் மாறமாட்டார்கள், என்று நன்றாகவே சொல்லப்பட்டது. எனவே, முன்னுக்கு நில்லாதே. நானே சுவாமியிடம் விண்ணப்பஞ்செய்வேன்." என்று இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு மதோற்கடனை வணங்கிச், "சுவாமி ! என்னுயிரைக் கொன்று இன்று நீங்கள் உயிர்வாழ்வீராக; துறக்கத்தில் எனக்கு அழிவில்லாத வாழ்வு தருவீராக. இந்த உலகத்திலே என் புகழூப் பரவச் செய்யுங்கள். சந்தேகப்படவேண்டாம்.

எசுமானனுக்குக் கீழ்ப்படிவளவர்களும், அவனுடைய கருமத்துக்காக உயிரையுங் கொடுப்பவர்களுமான பணியாளர்களுக்குச் சுவர்க்கத்தில் நித்தியவாழ் வுண்டு; பூமியிலே அவர்களுடைய புகழ் நிலைக்கும்', என்றது. இதைக் கேட்ட ஒட்டகம் நினைக்கலாயிற்று:- "இவைகள் எல்லாம் இப்பொழுது அழகான பேச்சுக் களைப் பேசின; ஒன்றையாவது எசுமானன் கொல்ல வில்லை. நானும் சமயோசிதமாகப் பேசுவேன்; என் பேச்சை இம்மூன்றும் மெச்சும்". இவ்வாறு நிச்சயித்து, "ஓ! நீங்கள் சொல்வதுஞ் சரியே; இருந்தும் நீங்களும் நகத்தையே ஆயுதமாகக் கொண்டிர்கள். அப்பொழுது உங்களை எவ்வாறு எசுமானன் உண்பது?

ஏனெனில், எவ்வளருவன் தன் சாதியைச் சேர்ந்தவனுக்கு இன்னல் செய்ய நினைக்கிறானே அதே இன்னல் இந்த உலகிலும் மறு வலகிலும் அவனுக்கு உண்டாகிறது; ஆதலால், என் முன்னில்லாது சற்று விலகுங்கள். நான் எசுமானனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யப்போகிறேன்", எனக் கூறிக் கொண்டு கிரதனகன் சிங்கத்தின் முன் போய் வணங்கிக் கொண்டு, "சுவாமீ! இவைகள் உங்களால் உண்ணத்தக்கவையல்ல. ஆதலால் என்னுயிரைக் கொன்று நீங்கள் உயிர் வாழவேண்டும். அதனால் எனக்கு இருமையும் பயனடையும். ஏனெனிற், சேவகரில் உத்தமமானவர்கள் எசுமானனுக்காக உயிரையுந் தியாகஞ் செய்து பெறும் மேலான பதத்தை அவிகொரிந்து வேள்வி செய்வோரும் பெறமாட்டார். யோகியர்க்கும் அந்தக்கதி கிட்டாது".

இவ்வாறு சொன்னதும், சிங்கம் ஆஜை கொடுக்க நரியும் புலியுமாக ஒட்டகத்தை இருபுறத்திலும் கிழிக்கக் காகம் அதன் கண்ணைப் பிடிக்க அஃது உயிர்நீத் தது. பின்னர்ப் பசியினால் வருந்திய அவை ஒட்டகத்

தைத் தின்றன. அதனுலே தான் நான் “வஞ்சசீனயால் வாழும் எனர்கள் பலர் பண்டிதராகவுமிருக்கிறார்கள்”, என்பவற்றைக் கூறினேன். இந்த அரசனுக்குப் பரி வாரம் குறைவென்பதையறிந்து கொண்டேன். நல்ல வர்கள் இவனிடம் சேவை செய்வதுமில்லை. கழுகுடன் சேர்ந்த தாராவைப்போலத் தீய மந்திரிகளோடு சேர்ந்த அரசனிடம் மக்கள் அன்பு கொள்ளமாட்டார்கள்.

அரசன் கழுகுபோன்ற தோற்றமுடையவனுயிருந்தாலும், அன்னம்போன்ற நன்மந்திரிகளை யுடையவனுயின் அவனுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும். ஆனால், அன்னம்போல உள்ள அரசனுக்குக் கழுகுபோன்ற துண்மந்திரிகளிருந்தால் அவனைச் சேவிக்கக்கூடாது. என்மீது யாரோ ஒரு கெட்டவன் சிங்கத்தைக் கோபிக்கச் செய்துள்ளான் என்பது தெளிவு. அதனுலேதான் இப்படிப் பேசுகிறேன். அப்படி ஆகட்டும்.

கேள்வியென்ற விடத்தினாற் கெட்ட மூர்க்கன் என்ன தான் செய்யமாட்டான்? சந்தியாச வேடம் பூண்டு கொண்டே மனிதருடைய மண்டையோட்டிற் கள்ளுக்குடிப்பான். மேலும்,

பாம்பை ஒருவன் காலால் நக்கி வைரமான தடிகொண்டு அடித்தே கொல்லப்பார்க்கிறேன். பாம்போ அவனைத் தன் பற்களாலே தடவிக்கொன்று விடுகிறது. ஆனால், ஒருவனுடைய காதிலே கோள் கூறி மற்றொரு வனை அழிக்கும் மனிதத்தன்மையற்ற கயவனுடைய செய்கை நூதனமானதே. ஆகா! பாம்பு போன்ற குறைனை சொல்லும் கயவன் எவ்வளவு விசித்திரமாகக் கொலைத் தொழில்புரிகின்றான்; ஒருவனுடைய காதிலே ஏதோ முனுமுனுக்கிறேன். மற்றொருவன் உயிர் விடுகிறேன். இப்பளவுதாரம் சென்றபின் என்ன செய்யலாம்? நீ என் சிநேகிதன் என்றமுறையால் உன்னைக் கேட்கிறேன்”.

என்றது. அதற்குத் தமனகன், “இத்தகைய கெட்ட எசமானனிடம்சேவை செய்வதிலும் தேசாந்தரம் போய் விடுவது நன்று; ஏனெனில், அகந்தை கொண்டவனும், நன்மை தீமையை அறியாதவனும், கெட்ட வழியில் நடப்பவனுமாகிய குருவைக் கூடக் கைவிடலாமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது”, என்றது.

சஞ்சீவகன், “என்னிடத்து எசமானன் கோபங் கொண்டிருக்கும்போது போகமுடியாது; அன்றியும், வேறிடத்துக்குப் போனாலும் சுகம் கிடையாது. ஏனெனிற், பெரியவர்களுக்கு ஒருவன் தவறு செய்துகொண்டு நான் தூரத்திலிருக்கிறேன்; எனக்கு ஆபத்து வரா தென்று நினைக்கக்கூடாது. அறிவாளியின் கை நீண்டது. துன்புறுத்தப்பட்டால் அவன் அவர்களைக் கொன்றுவிடுவான். எனவே போரைத் தவிர நன்மைதரக்கூடியது வேறில்லை. ஏனெனில், போர்க்களத்திலே ஒருகணப் பொழுதில் வீரனும் நின்று உயிரைத் துறந்து அடையும் துறக்கத்தைப் புண்ணிய தீர்த்தமாடியும், தானங்கள் நூறு செய்தும், நல்லொழுக்கத்தை மேற்கொண்டும், சாதுக்கள் அடையமாட்டார்கள். தீர்த் தீரந்தாற் சுவர்க்கமடைவர்; உயிரோடிருந்தால் பெரும் புகழையடைவர். இவ்வாரு பதங்களையு மடைவது அவர்கட்கு அரியதன்று. எந்த வீரனுடைய நெற்றியிலிருந்து வடியும் உதிரம் வாயிலே செல்கின்றதோ அது போரென்ற வேள்வியில் விதிப்படி செய்த சோமபானத்துக்குச் சரி.

பலவகையான தட்சினகளைக் கொடுத்துச் செய்யும் வேள்வியினாலும், நல்ல அந்தணர் பலரை வணங்குவதாலும், மிக்க செல்வத்தைக் கொடையாகக் கொடுத்துச் செய்யும் வேள்வியாலும், நல்ல தீர்த்தத்தலங்களில் வசிப்பதாலும், ஒம் நியமங்களாலும், சாந்திராயணம் முதலிய விரதங்களாலும் உண்டாகும் பலனை போர்க்களத்தில் மாண்டோர் ஒருகணத்திலே பெறுவர்”

என்றது. இதைக் கேட்ட தமனகன் சிந்திக்கலாயிற்று:- “இந்தத்துராத்துமா போர் செய்யவே உறுதி பூண்டுள் எதுபோலத் தெரிகிறது. இது தனது கூரிய கொம் பினாற் பெரிய கெடுதி விளைக்கும். எனவே, இதனைத் தேசாந்தரமனுப்பிவிடுவதற்கு மறுபடியும் சொல்லி பார்க்கிறேன்”. இவ்வாறு என்னிக்கொண்டு, “ஓ! நண்பா, நீங்கள் கூறுவது சரிதான். ஆனால் எச்மான அுக்கும் பணியானுக்கும் என்ன சண்டை? ஏனொனில், பலம்பொருந்திய பகைவனைக் கண்டால் ஒருவன் தன்னை மறைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால், தான் மிக்க பலமுள்ளவனைப்பதைக் கண்டால் சரற்காலச்சந்திர னைப்போலத் தனது திறமையைக் காட்டவேண்டும். பகைவனுடைய பத்தை அறியாமல் எவன் போர் தொடுக்கத்தொடங்குகின்றானே அவன், நீர்க்குருவியினால் அவமானமடைந்த சமுத்திரத்தைப் போல அவமானமடைவான்”, என்றது. சஞ்சீவகன் “அஃதெப் படி?” என நரி சொல்லும்:

பன்னிரண்டாவது கதை

நீர்க்குருவியும் சமுத்திரமும்

ஒரு கடற்கரையிலே நீர்க்குருவித் தம்பதிகள் வசித்துவந்தன. பின்னர்க் காலஞ்செல்ல இருது சமய முண்டாயிற்று. அதனாற் பெண் குருவி கருப்பமுற்றது. பிரசவகாலம் அனுசியதையறிந்த பெடை, “ஓ! காத லரே எனக்குப் பிரசவ காலமாய் விட்டது. நான் சுகமாக

முட்டையிடுவதற்கேற்ற ஓரிடத்தைத் தேடும்”, என்று சொன்னது. அதைக்கேட்ட சேவல், “நல்லாய், இந்தக் கடற்கரை மிக அழகுவாய்ந்தது. இங்கேயே முட்டையிடு”. எனப், பெட்ட, “இங்கே பூரணகாலங்களிற் கடலஸை வந்து விடுகிறது. அது பெரிய மதங்கொண்ட யானைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு போகிறது. ஆன படியால் தூரமாகப் பார்த்து ஒர் இடத்தைத் தேட வேண்டும்”. என்றது. இதைக் கேட்ட சேவல் சிரித் துக்கொண்டு, “நல்லாய் நீ சொல்வது சரியன்று; என்னுடைய சந்ததியை அபகரிப்பதற்கு இந்தக் கடலுக்குத் திறமையுண்டா? ஆனபடியால் நம்பிக்கை யோடு இங்கேயே முட்டையிடு; ஏனெனில்.

ஓருவன் தோல்வியடைந்ததும் தனது இடத்தைக் கைவிட்டு வெளியேறுவானுல்ல அவனை நல்ல மகனென்று கூறமுடியாது. அவனைப் பெற்ற தாயும் பிள்ளைப் பெற்றவளானுல் மலடியார்கள்?”, என்றது. இதைக் கேட்ட கடல் நினைக்கலாயிற்று: - “ஓ! இந்தச் சிறு குருவியின் இறுமாப்புத்தான் என்னே? ஆகாயம் தனக்கு மேலே விழுந்துவிடுமென்ற பயத்தினால் அதைத் தாங்குவதற்காக நீர்க்குருவி படுத்திருக்கும் பொழுது தன்னிரு கால்களையும் மேலே தூக்கிக்கொள்ளுமாம். எவருடைய மனத்திலேதான் செருக்கு இல்லை. இதை நான் வேடிக்கைக்காகவாவது பார்த்துவிடவேண்டும். இதன் முட்டைகளை நான் எடுத்தால் என்ன செய்யும்?” இவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டிருந்தது. பின்னர்ப் பிரசவம் முடிந்ததும், உணவுக்காக வெளியே சென்ற பெட்டயின் முட்டைகளைப் பெருக்கை ஒரு சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு, கடல் கவர்ந்து விட்டது. அது திரும்பிவந்து பார்த்தபொழுது பெட்ட முட்டையிட்ட இடம் வெறிதாக இருக்கக்கண்டு. அழுதுகொண்டு, சேவலை நோக்கி, “ஓ! மூடனே, கடலின் திரைகள் எமது முட்டைகளை அழித்துவிட்டன. மூன்னமே நான் உனக்கு

இதைச் சொன்னேன். நாம் தூரம் சென்றுவிடுவோம். மடகமயினால் நீ அகங்காரங் கொண்டு என் சொல் லைக் கேட்கவில்லை; ‘நன்மையை விரும்பும் நன்பருடைய சொல்லை யார் கேட்கவில்லையோ அவன் கெட்ட புத்தியுடைய ஆமையைப் போலத் தழியிலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்து அழிவான்’, என்று நன்றாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது,’ என்றது. சேவல், “ஆஃ தெப்படி”யெனப் பெடை கூறும்:

பதின்மூன்றுவது கதை

தழியிலிருந்து விழுந்த ஆமை

ஓரு குளத்திலே கம்புக்கிரீவ னென்னும் ஓர் ஆமை இருந்தது. அதற்குச் சங்கடன், விகடன் என இரண்டு அன்னங்கள் நல்ல நட்பாயிருந்தன. தினமும் அவை குளக்கரைக்கு வந்து பல தெய்வ விருட்களினதும், மகாவிருட்களினதும் கதைகளைச் சொல்லி மாலையிலே தங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்வதுவழக்கம். இவ்வாறு காலஞ் செல்ல, மழையின்மையாற் குளம் சிறிது சிறிதாகவற்றியது. அதனாற் பெருந்துயரடைந்த அன்னப் பறவைகள், “ஓ! நண்பா, இந்தக் குளத்திலே சேறுதான் மிஞ்சியிருக்கிறது. இனி நீங்கள் எவ்வாறு வாழுப்போகிறீர்கள் என்ற துன்பம் எங்கள்மனத்தை வாட்டுகிறது” என அதைக் கேட்ட கம்புக்கிரீவன், “ஓ நீரில்லாமையால் விரைவில் என்வாழ்வு ஒழிந்துவிடும். ஏதாவது ஓர் உபாயத்தைச் சிந்தியுங்கள், ஏனெனில். ஆபத்துக்காலத்திலும் தைரியத்தைக் கைவிடக்கூடாது; தைரியத்தினாற் சில சமயம் வெற்றிகிடைக்கும். கடலிற் செல்லும் கப்பல் உடைந்தால், வணிகன் அக்கரைசேர் வதை மாத்திரம் நினைக்கிறான். “ஆபத்துக்காலத்தில் நன்பர் பொருட்டும் சுற்றாத்தவர் பொருட்டும் புத்திமான் எப்பொழுதும் முயல்கின்றான். என்பது மனுவாக்கியம்.

ஆனபடியாற் கெட்டியான கயிற்றுத்துண்டை அல்லது சிறுதடியைக் கொண்டு வாருங்கள். நீர்நிறைந்தகுளமொன்றையும் தேடுங்கள். நான் கயிற்றின் அல்லது தடியின் நடுப்பாகத்தைப் பல்லினாற் கெளவிக் கொள்ள நீங்களிருவீரும் இரு கோடியிலும் அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு பறந்து சென்று வேறு குளத்தில் என்னை விடுங்கள்”, என்றது, அன்னப்பறவைகள், “ஓ! நண்பா, அவ்வாறு செய்வோம். ஆனால், நீமௌனவிரதம் அனுட்டிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீ தடியிலிருந்து கீழே விழுந்துவிடுவாய்”, என்றன. பின்னர் அவ்வாறு செல்லுகையிற், கம்புக்கிரீவன் கீழே ஒரு நகரம் கிடப்பதைக் கண்டது. அந்நகரத்தார் இவ்வாறு கொண்டு செல்லப்படும் ஆமையைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு, “ஆகா, இதோ சக்கரம் போன்ற உருவமொன்றை இரண்டு பறவைகள் எடுத்துச்செல்லுகின்றன, பாருங்கள், பாருங்கள்”, என்றனர். இந்தக் கோலாகலத்தைக் கேட்ட கம்புக்கிரீவன் ‘ஓ! இஃதென்ன கோலாகலமென்று சொல்லவிரும்பிப் பாதி சொன்னதும் விழுந்து விட்டது. நகரவாசிகள் அதைக் கண்டதுண்டமாக்கினர். அதனாற்றுன் “நன்மையைவிரும்பும் நண்பருடைய சொல்லை யார் கேட்கவில்லையோ” என்பது முதலிய வற்றைச் சொன்னேன்”, என்றது.

“வருமுன்காப்போன், வருங்காற் காப்போன் என்னுமிருவரும் சுகத்தையடைவர். வந்தபின் காப்போன் அழிந்துபோவான்”, என்று சேவல் கூறப் பெட்ட “அஃதெவ்வா” ரென அது கூறும்.

ஒரு குளத்திலே, வருமுன்காப்போன், வருங்காற் காப்போன், வந்தபின் காப்போன் என மூன்று மீன்கள் வசித்து வந்தன. ஒருநாள் அங்கே வந்த செம்படவர் அக்குளத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “ஆகா! இந்தக் குளத்திலே எவ்வளவு மீன்களுண்டு;

இங்கே நாம் ஒருபோதும் வரவில்லை. இன்று எமக்கு உணவு கிடைத்திருக்கிறது. மாலை வேளையுமாய்விட்டது. காலையில் இங்கே நிச்சயம் வரவேண்டும்”, என்றனர். குலிசத்தினர் குத்தினதுபோன்ற இச்சொற்களைக் கேட்ட வருமுன்காப்போன். எல்லா மீன்களையுமழுத்து, “அந்தோ இந்தச் செம்படவர் கூறியதை நீங்கள் கேட்டார்களன்றோ !, இரவிரவாகவே கிட்ட உள்ள வேளுரு குத்துக்குப் போவோம் ; ஏனெனில், வலி பொருந்திய பக்கவன் முன், வலியற் றவர் ஓடிவிட வேண்டும். அல்லது கோட்டையிலே சரணடையவேண்டும். அவர்களுக்கு வேறு கதி யில்லை. காலையிற் செம்படவர் வந்து எங்களைப் பிடிப் பார்கள் என்பது உறுதி. இதுவே என் கருத்து. இனி இங்கே ஒரு கணமும் இருக்க முடியாது. ஏனெனில்,

வேறிடத்திலே சுகமாக இருக்க வசதியிருக்கும் போது, தாமிருக்குமிடத்தில் இருந்துகொண்டு தமது தேசத்துக்கும் குலத்துக்கும் அழிவுண்டாவதை அறி வாளிகள் பார்த்திருக்கமாட்டார்”, என்றது. இதைக் கேட்ட வருங்காற்காப்போன், “ஆகா! உன்மையைச் சொன்னீர்கள் ; என் விருப்பமும் அதுவே. எனவே, வேறிடத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். ஏனெனில், மிக்க மூடரும், பேடிகளும், காகமும், மானும், சோம்பேறி களும் வேறு தேசத்திற்குப் போகும் பயத்தினால் தந் தேசத்திலேயே இறக்கின்றன.

எங்கும் போய்ப் பிழைப்பதற்கு வசதியுள்ளவன் தன் தேசம் தன்தேசமென்று சொல்லிக்கொண்டு ஏன் அழியவேண்டும். இஃது என் ஆன்றேருடைய கிணறு என்று சொல்லிக்கொண்டு சோம்பேறிதான், உவர்நீரைக் குடிப்பான்”, என்றது. இதைக் கேட்ட வந்த பின்காப்போன், உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு, ‘ஆகா, நீங்கள் கூறுவது நல்லதன்று ; அவர்களுடைய வாய்ச்

சொல்லை மாத்திரம் கேட்டுப் பரம்பரையாக நாமிருந்து வரும் குளத்தைக் கைவிடக்கூடாது. நமக்கு ஆயுள்முடியப்போவதாயிருந்தால் வேறு குளத்துக்குப் போன்ற ஒம் மரணம் வந்தே தீரும். ஏனெனிற், பாதுகாப்பில்லாதது ஊழிகளைப் பாதுகாக்கப்படுகிறது; பாதுகாப்புள்ளது ஊழிகளை தாக்குண்டு அழிகின்றது. காட்டிலே துணையின்றிக் கைவிடப்பட்டது ஊழிவலியால் உயிரோடிருக்கிறது. வீட்டிலே பல மூயற்சி செய்தும் இறக்கக்கடவுது இறக்கின்றது. ஆனபடியால், நான் போகவில்லை; எது சரியென்று உங்களுக்குத் தோன்றுகின்றதோ அதைச் செய்யுங்கள்”, என்றது. வந்தபின் காப்போனுடைய இந்த உறுதியைக் கேட்ட வருமுன்காப்போனும், வரும்போது காப்போனும் தங்கள் பரிவாரங்களோடு வேறு குளத்துக்குச் சென்று விட்டன. காலையில், அந்த வலைஞர் வலையைப் போட்டுக் குளத்தைக் கடைந்த பொழுது வந்தபின் காப்போன் உட்பட எல்லா மீன்களையும் பிடித்துக் குளத்தில் மீனில்லாதபடி செய்துவிட்டனர். அதனால் நான் “வருமுன் காப்போன் வருங்காற்காப்போன் என்னுமிருவரும் சுகத்தை யடைவர்” என்பனவற்றைக் கூறினேன்”, என்றது. இதைக் கேட்ட சேவல் “நல்லாய், என்ன? என்னையும் வந்தபின் காப்போனைப் போலவா நினைக்கிறூய். பார் என்னுடைய அறிவின் திறமையை. இந்தச் சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்கிறேன்”, என்றது. பேடு, “நீயென்கே? சமுத்திரமெங்கே? டடலோடு நீ எவ்வாறு சண்டை செய்வாய்; அதனிடங் கோபங் கொள்வது பொருந்தாது. ஏனெனில்,

வலியற்றவர்களுடைய கோபம் அவர்களுக்கே கெடுதியையுண்டாக்கும். மட்கலம் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கொதிக்குமாயின் தன் பக்கங்களையே பெரிதும் ஏரித்துவிடுகின்றது. மேலும், தன் பலத்தையும் எதிரியின்

பலத்தையுமறியாமல் உற்சாகத்தோடு எதிர்ப்பவன் தீயில் விழும் விட்டில் போல நாசமடைவான்”, என்றது.

அதற்குச் சேவல், “அன்பே! அவ்வாறு சொல்லாதே. எவருக்கு உற்சாகபலமிருக்கிறதோ அவர்கள் சிறியவரானாலும் பெரியவரானாலும் வெற்றிகொள்வார்கள். ஏனெனில்,

உற்சாகமுஞ் சத்தியும் நிறைந்த ஒருவன் தன் சத்துரு பல வகையிற் போருக்கு ஆயத்தமாயிருக்கும் பொழுது ஆத்திரத்தினால் எதிர்த்துச் செல்வான். இராகு பூரணசந்திரனைத்தான் கவ்விக்கொள்கிறது. சிங்கமானது மதநீர் வழிந்தோடும் மத்தகத்தையுடைய பெரிய யானையின் தலையிலேதான் காலைவைக்கும். இளஞ் சூரியனின் கிரணங்கள் மலையுச்சியிலே விழுகின்றன; சிறு குழந்தையின் பாதங்கள் தாழும் அரசன் மார்பிலே பதிகின்றன. பராக்கிரமசாலிகளுக்கு வயதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. என்னுடைய இந்தச் சொண்டினாலே, தன்னீர் முழுவதையும் வற்றச் செய்து. சமுத்திரத்தை வரண்ட தரையாக்கிவிடுகிறேன்”, என்று சொல்லிற்று. அதற்குப்பெட�, “நாதா, தொளாயிரம் உபநதிகளைக் கொண்ட கங்கை தினமும் வந்துகலக்கும்; ஆயிரத்தெண்ணூறு வேறு உபநதி கள் கலக்கும் சிந்துநதி வந்து கலக்கும். இவ்வளவு நீர் நிறைந்த சமுத்திரத்தை ஒரு சொட்டு நிறைமாத்திரம் எடுக்கக்கூடிய உங்கள் அலகினால் எவ்வாறு வற்றச் செய்வீர்கள்? யோசனையில்லாது ஏன் உழறுகிறீர்கள்”, என்றது. அதற்குச் சேவல், “அன்பே! தன்னம்பிக்கையே செல்வத்திற்கு மூலகாரணம்; என் அலகு இரும்புக்குச் சமமானது. இரவும், பகலும், நாளும், வாரமும் என்று வேண்டிய அளவு காலமுமிருக்கின்றது. அப்பொழுது சமுத்தி ரத்தை வற்றச் செய்வது ஒரு பொருட்டா? ஒருவன் ஆண்மையுடன் கருமங்களைச் செய்யாவிட்டால் உயர்ச்சி

பெறுவது அரிது. துலாராசியிற் புகுந்துதான் குரி யன் மேகக் கூட்டங்களைச் சிதற்றிக்கின்றது”, என்றது. அதுகேட்டுப்பெடை கூறும் : “சரி, சமுத்திரத்தோடு சண்டையிடவேண்டுமென்றால் மற்றைக் குருவிகளையுஞ் சேர்த்துச் செய்; ஏனெனில், சாரமற்ற அற்ப பொருள் களானதும், பல வொன்றுமத் திரண்டால் வெல்வது அரிது. புல்லினுலே திரிக்கப்பட்ட கயிறுதான்பெரிய யானையைக் கட்ட உதவுகின்றது. சிட்டு, மரங்கொத்தி, சு, தவளை என்னும் பலவற்றுடன் விரோதங்கொண்ட தால், யானை மரணமடைந்தது”. அதற்குச் சேவல், “ஆஃதெவ்வா”, ரென்று கேட்கப் பெடை கூறும் :

பதின்நான்காவது கதை
யானையும் சிட்டுக்குருவியும்

ஓரு காட்டிலே தமாலமரத்திலே கூடு கட்டிக் கொண்டு சேவலும் பேடுமான சிட்டுக்குருவிகள் வாழ்ந்து வந்தன. நாள்டைவில் அவற்றுக்குச் சந்ததி யுண்டானது. வேறெருநாள் மதங்கொண்ட யானை யொன்று, வெப்பந்தாங்கமுடியாமல் அந்தத் தமால மரநிழலைத் தேடி வந்தது. மதவெறிகொண்ட அது, சிட்டுக்குருவிகள் வாழ்ந்த அந்தக்கிளையைத் துதிக்கையினால் இழுத்து முறித்தது. முறிக்க அவற்றின் முட்டைகளெல்லாம் விழுந்துடைந்தன. ஆயுள் நாள் எஞ்சி யிருந்தபடியால் அந்தச் சிட்டுக்குருவிகள் ஒருவாறு உயிர் தப்பின. பேடு தன் முட்டைகள் உடைந்து போனதை நினைத்துப் பிரஸாபித்தும் ஒருபயனுமில்லை. அப்பொழுது, அதன் அழுகையைக் கேட்டு அதன் சிறந்த சிநேகிதியான மரங்கொத்தி, மிக்க துயரடைந்து அங்கு வந்து அதனை நோக்கி, “ஏன் வீணுக அழுகின்றாய் ?

இழந்ததற்கும் இறந்ததற்கும் கைகடந்ததற்கும் அறிவாளிகள் துயரப்படுவதில்லை. இதுவே பண்டிதர்க்கும் மூடருக்குமுள்ள பேதம் என்று சொல்லப்பட்டது.

இவ்வுலகில் உள்ள எந்தப்பொருளைக் குறித்தும், துக்கப்படுவதில்லை. மூடரே அவ்வாறு துயருறுவர். துயரமடைபவன் அதனால் மீட்டுந் துயருறுகிறுன். இவ்வாறு இரண்டு துண்பங்களுண்டாகின்றன.

தன்வசமற்ற பிரேதம், சுற்றத்தவர் அழும்போது மூக்குநீருடன் கூடிய கண்ணை உண்ணவேண்டி யிருக்கின்றது. ஆதலால், அழுவதைவிட்டுவிட்டு ஒல்லும்வகையாற் செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செய்ய வேண்டும்”, என்றது.

அதைக் கேட்ட சிட்டுகுருவி, “அப்படியானாலும் இந்தக் கெட்ட. யானை மதங்கொண்டு என்னுடைய சந்ததியை அழித்துவிட்டது. நீ என் உண்மையான சிநேகிதியென்றால் இந்த அற்ப யானையைக் கொல் வதற்கு ஓர் உபாயம் காண். அதை அனுசரிப்பதால் எனக்குச் சந்ததியழிவாலுண்டானதுக்கம் நீங்கும்- ஏனைனில், ஆபத்துக்காலத்திலே ஒருவன் தனக்கு உதவிபுரிந்தவனுக்கு நன்மை செய்கின்றுன். தனக்குக் கெட்டகாலம் வந்தபொழுது தன்னை எள்ளி நகையாடிய வனுக்குக்கெடுதி செய்கின்றுன். இவனே மக்களுட் சிறந்தவனென்று நினைக்கின்றேன்”, என்றது. மரங்கொத்திப்புன்” நீ சொல்வது உண்மையே. ஆனால்,

ஆபத்தில் உதவி செய்யவனே நண்பன்; பெற்றுரிடம் உத்தியின்னவனே புதல்வன்; குறிப்பறிந்து செய்யவனே புதல்வன். இன்பத்தைக் கொடுப்பவரே மனைவி. பணமுள்ளவரையில் எல்லாரும் எல்லாருக்கும்- நன்பர்களே. ஆனால், உண்மையான நண்பன் ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுபவனே. அவன் அந்நிய சாதியிலே பிறந்தாலும் காரியமில்லை. என்னுடைய புத்தியின் மகிழமையைப்பார். என் நண்பனுடைய வீழுவன் என்னும் இலையான் இருக்கின்றது, அதனை அழைத்து வருகின்றேன்.

அ தனைக் கொண்டு இந்தத் துட்டயானையைக் கொன்றுவிடவேண்டும்”, என்றது. பின்னர் அம்மரங் கொத்தி தன்பெட்டயை அழைத்துக்கொண்டு இலையானிடஞ் சென்று, “தோழி, இந்தச் சிட்டு என் சினேகிதி; ஒரு துட்ட யானை இதன் முட்டைகளை அழித்து விட்டது. அதைக் கொல்வதற்கு நான் ஓர் உபாயஞ் செய்திருக்கின்றேன். அதற்கு நீ உதவிபுரியவேண்டும்”, என்றது. அதற்கு ஈ, “அதிகம் சொல்லவேண்டாம்; எனக்கெல்லாம் தெரிந்துவிட்டது.

பிரதியுபகாரம் கருதி நண்பனுக்கு நல்லதைச் செய்கின்றேன்; அதே நன்மையை நண்பனின் நண்பனுக்குச் செய்தால் அது நண்பனுற் செய்யப்பட்டதே. சரி, மேகநாதன் என்னும் தவளை நண்பனிருக்கிறது. அதையும் கூட்டி, ஆகவேண்டியதைச் செய்வோம். ஏனெனில்,

நல்லவாழுக்கமும், சாத்திர அறிவும், மதிவளமும் ஸள அறிவாளிகளான நண்பர்களால் நன்கு ஆலோசிக்கப்பட்ட திட்டமானது ஒருபோதும் வீண்போவதில்லை”, என்று சொன்னது. பின்னர் இம்முன்றும் மேகநாதனிடஞ் சென்று முன்னடந்தவற்றை யெல்லாம் சொல்லின. “இந்தப் பாவியான யானை எங்களின் கோபத்துக்கு எம்மாத்திரம்? இனி நான் சொல்வதைச் செய்யுங்கள்; ஈயே! மத்தியான வேளையில் நீ போய் மதங்கொண்ட அந்த யானையின் காதில் வீணை நாதம்போல ஒலியைச் செய். இனிய கானத்தைக் கேட்கும் இன்பத்தினால் அது கண்களை மூடிக்கொள்ளும். பின்னர் மரங்கொத்தி சொன்றினால் அதன் கண்களைக் கொத்திக் குருடாக்கிவிடவேண்டும். நான் நீர்க்கரையிலிருந்து பரிவாரத்தோடு சத்தமிடுவது போலச் சத்தமிடுவேன். தாகங்கொண்ட அந்த யானை

அச் சத்தத்தைக் கேட்டுக் குளம் சமீபத்திலிருக்கிற தென் றெண்ணி, அங்கேயுள்ள பள்ளத்தில் விழுந்து சாகும். இவ்வாறு கூட்டாகச் செய்தாற் பழித்தீர்த்து விடலாம்”, என்று தவணை சொன்னது.

எல்லாம் அவ்வாறு செய்தன. ஈயின் இனிய கானத்தைக் கேட்டு யானை கண்ணை மூடிக்கொள்ள, மரங்கொத்தி கண்களை நன்றாய்க் கொத்திவிட்டது. மத்தியான வேளையில் அலைந்து திரிந்த யானை தவணையின் இரைச்சலைக் கேட்டு, அதுவருந்திசையை நோக்கிச் சென்று, பெரிய பள்ளத்தில் விழுந்து செத்தது. அதனாலேதான் நான் சிட்டுக்குருவி முதலியனவற்றைச் சொன்னேன்”, என்றது.

அதற்குச் சேவல், “நல்லாய்! நீ சொல்லுகிற படியே யாகட்டும். நண்புடையவற்றைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து இந்தச் சமுத்திரத்தை வற்றச்செய் வேன்,” என்று நிச்சயித்து நாரை, அன்னம், மயில் முதலிய பறவைகளை அழைத்து. “ஓ! என் முட்டைகளை அபகரித்து இந்தக் கடல் எனக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கிவிட்டது. இதனை வற்றச் செய்வதற்கு உபாயமென்ன வென்று சிந்தியுங்கள்” என, அவை ஆலோசித்துக் கூறின:- “எங்களாற் கடலை வற்றச் செய்ய முடியாது; வீண் பிரயாசத்துக்குப் பலமற்ற வன், வலி மிக்க பகைவனேடு செருக்கினுற் சண்டை செய்யப்போனால். அவன் பல்லு உடைந்த யானையைப்போலத் திரும்பிவிடுவான். எங்களுக்குக் கருடனே சுவாமி; அதனிடமே எங்கள் அவமானத்தை முறையிடுவோம். தன் பறவை இனத்துக்குண்டான் அவமானத்தையிட்டுக் கோபமுற்றுப், பழிவாங்கும் அகந்தயால் எமது குறையை அது கேட்காவிட்டாலும் காரியமில்லை.

ஒருவன் தனது துக்கத்தை நிலையுள்ள நண் பனுக்கும் குணமுள்ள பணியாளுக்கும், கீழ்ப்படிவுள்ள

மஜைவிக்கும், திறமையுள்ள எச்மானனுக்கும் சொன் னுற் சுகமடைவான். ஆனபடியால், இப்போது கருட னிடஞ் செல்வோம்; அதுவே எங்கள் தலைவன்.” இவ் வாறு செய்ய நினைத்த பறவைகளெல்லாம் வெளிறிய முகத்தினவாய் நீர் மல்கும் கண்களோடு. கருடனை யடைந்து, பரிதாபமான குரவிலே, சத்தமிடத்தொடங் கின. “அந்தோ அடாது, அடாது, நீங்கள் எங்கட் குத் தலைமையாயிருக்கையில் நல்லெலாழுக்கமுடைய நீர்க் குருவியின் முட்டைகளைக் கடல் விழுங்கிவிட்டது. அது பறவைக்குலத்துக்கே பெரிய நட்டம். இந்தக் கடல் தன்னெண்ணப்படி வேறு பறவைகளையும் கொன்று விட்டது.

ஒருவன் செய்வதைப் பார்த்தே மற்றவர்களும் அனுசிதமான கருமங்களைச் செய்கிறார்கள். ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் நடப்பதுதான் உலக இயற்கை. ஒன்றின் உண்மையை ஆராய்ந்து அதன்படி நடப்பதில்லை.

கள்வர், கபடர், தூர்த்தர், சாகசகாரர், மாய வித்தை செய்வோர், வஞ்சலை புரிவோர் முதலியவரிட மிருந்து பிரசைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

குடிகளைக் காப்பாற்றும் அரசன் அவைகளுடைய புண்ணியத்தில் ஆறிலொரு பங்கைப் பெறுகின்றன. காப்பாற்றுத் அரசனுக்குக் குடிகளின் பாவத்தில் ஆறிலொரு பங்கு செல்லும்.

குடிகளை அரசன் வருத்துவதாலுண்டாகும் துய ரென்ற நெருப்பு அவனுடைய செல்வம். குலம், பிராணன் என்பவற்றை ஏரித்துவிட்டபின்னரே அவியும். சுற்றமில்லாதவர்க்கு அரசனே கண். நியாயத்துக் கடங்கி நடப்பவரில்லார்க்கும் அரசனே தாயும் தந்தையும் ஆவன்.

செல்வத்தை விரும்பும் அரசன், குடிகளைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பரிபாலிப்பானுக. தோட்டச் காரன் செடிகளுக்கு நீர் ஊற்றுவதுபோலத்தானம், சன்மானம் என்னும் நிரை ஊற்றிக் குடிகளை வளர்ப்பானுக.

தூண்ணிய விதையின் முனையை முயற்சி செய்து காப்பாற்றினால் உரிய காலத்தில் அது பலனைத் தரும். அவ்வாறே குடிகளும் காப்பாற்றப்படல் வேண்டும்.

போன், தானியம், மாணிக்கம், வாகனம் என்று பலவகைச் செல்வங்களும் வேறு பொருள்களும் குடிகளிடமிருந்தே அரசனுக்குக் கிடைக்கின்றன”.

இதைக் கேட்ட கருடன் பெருந்துயரடைந்து கோபமுற்று நினைக்கலாயிற்று:- “அந்தோ, இந்தப் பறவைகள் கூறுவது உண்மை. இன்றுபோய் அந்தக் கடலை வற்றச் செய்வோம்.” இவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது, அதனிடம் விட்டுணு தூதன் வந்து, “ஓ! கருடனே, பகவான் நாராயணன் என்னை உண்ணிடம் அனுப்பியுள்ளான். தேவகாரியமாக பகவான் அமராவதிக்குப் போகப் போகிறோ. விரைவாக வருக”, என்று சென்னான். அதைக் கேட்ட கருடன் என்னிப் போன்ற அற்ப வேலைக்காரனுற் பகவானுக்கு என்ன ஆகவேண்டும். எனவே, அவரி டம் என்னுடைய இடத்துக்கு வேறொரு பணியாளை வாகனமாக அமைத்துக் கொள்ளுங்கள், என்னுடைய வணக்கங்களைப் பகவானுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். அன்றியும், ஒருவனுடைய குணங்களை அறியாமல் அவனுக்குச் சேவை செய்யக்கூடாது. வறுநிலத்தை அறிவாளி நன்றாக உழுதாலும் அதனுற் பலன் கிடையாது”. என்றது. அதற்குத் தூதன், “ஓ! கருடனே, இவ்வாறு நீ முன் ஒருபோதும் பகவானிடம் பேசியது கிடையாது. பகவான் உனக்கு என்ன அவமானம்

செய்தார் என்பதைக் கூறு”, என்றது. கருடன், “பகவான் பள்ளிகொண்டருளும் சமுத்திரத்தினால் எங்கள் நீர்ப்பறவைகளின் முட்டைகள் அபகரிக்கப்பட்டன. அதற்கு தண்டனை விதியாதிருக்கும் வரையும் நான் பகவானுக்குப் பணியாளாக இருக்க முடியாது என்பது நிச்சயம். இதை நீ அவருக்குக் கூறு. இப்பொழுது பகவானிடம் வற்புறுத்திச் சொல்வாயாக”, என்றது. பின்னர்க் கருடன் அன்பினற் கோபமுற நிருக்கின்றான் என்பதைத் தூதன் மூலம் அறிந்து பகவான் சிந்திக்கலானார்: - “அந்தோ! கருடனுடைய கோபம் நியாயமானதே. நானே சென்று அவனை மரியாதையுடன் அழைத்து வருவேன்.

தன்னுடைய செல்வப் பெருக்கை விரும்புபவன் தன்மீது அன்புள்ளவனும், சத்தியடையவனும் நற்கு லத்திற் பிறந்தவனுமான சேவகனைத் தன் மகன் போலப் பாவித்து நடத்தவேண்டும். அரசன் மகிழ்ச்சி யடைந்தாற் பணியாளருக்குப் பொருளைத்தான் கொடுப்பான். ஆனால், அவர்கள் தமக்குக் காட்டிய அற்ப சன்மானத்துக்காகத் தம்முடிரையே அரசனுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள்.” இவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டு, நாராயணன் உருக்கும்புரத்திலே யிருக்கும் கருடனிடம் விரைந்து சென்றார். கருடனும், இல்லத் துக்குப் பகவான் வந்திருப்பதையுணர்ந்து வெட்கத்தினாலே தலைகுளிந்து வணங்கிக் கூறும்: - “நீங்கள் பள்ளிகொள்ளும் இடம்தானே யென்று செருக்குற்ற சமுத்திரம் என் பணியாளரின் முட்டைகளை அபகரித்து எனக்கு அவமானமுண்டாக்கிவிட்டது. உங்களுக்கு வெட்கக் கேடென்ற காரணத்தால் அச் சமுத்திரத்தைத் தரையாக்காது விட்டுவிட்டேன். எசமானனுக்குப் பயந்து அவனுடைய நாயைக் கூட அடிப்பதில்லை.

எசமானனுக்கு இழிவையோ மனவருத்தத்தையோ கொடுக்கக்கூடிய கருமத்தைப் பரம்பரைச் சேவகன் தனுக்கு உயிர்போகுந் தருணத்திற்குனும் செய்யக் கூடாது". அதைக் கேட்ட பகவான், "நீ சொல்வது உண்மையே. சேவகர் செய்யும் குற்றங்களுக்கு எசமானனே அபராதம் விதிக்கப்படுகின்றன. எனவே, சேவகனுடைய குற்றத்தால் வரும் வெட்கத்தையும் எசமானனே பொறுக்க வேண்டும். ஆனபடியால் வா. சமுத்திரத்திடமிருந்து அந்த முட்டைகளை வாங்கி நீர்க்குருவியிடம் கொடுத்து விட்டு அமராவதிக்குச் செல்வோம்", என்றார். இவ்வாறு சமுத்திரத்தைக் கண்டித்து ஆக்கிநேயாத்திரத்தை அதன்மீது செலுத்தி, "ஓ! துராத்துமாவே! நீர்க்குருவியின் முட்டைகளைக் கொடுத்துவிடு; இல்லையேல் உன்னைத் தரையாக்கி விடுவேன்", என்றார். சமுத்திரமும் பயத்தினால் முட்டைகளை ஆண் நீர்க்குருவியிடம் திருப்பிக் கொடுத்தது. அஃது அவற்றைத் தன்பெடையிடம் சமர்ப்பித்தது. அதனாற்றுன் நான், "சத்துருவின் பலத்தை அறியாமல்", என்பனவற்றைக் கூறினேன். ஆனபடியால், ஆண்மகன் முயற்சியைக் கைவிடக்கூடாது", என்றது.

இதைக் கேட்ட சஞ்சீவகன் அவனை மறுபடியும், "ஓ! நண்பா, அந்தச் சிங்கம் என்மாட்டு வைரமுடையதென்பதை நான் எவ்வாறு அறிவது; இவ்வளவு காலமாக, என்னை மிக்க நட்போடும் கருணையோடும் நடத்தி வந்திருக்கின்றது. அதில் எவ்விதமாற்றமுங் காணப்படவில்லை. ஆதலால், என்னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அதை எவ்வாறு தீர்த்துவிடலாமென்பதைச் சொல்லு", என்றது. "நண்பா, இதிலென்ன சொல்லுவதற்கிருக்கிறது? இவைதாம் அதற்கு அறிகுறி: கண் சிவந்திருக்கும்; புருவம் கோபத்தினால் மூன்று மடிப்பாக மடிந்திருக்கும்; உன்னைக்

கண்டதும் கடைவாயை நக்கிக்கொண்டிருக்கும். அப் பொழுது உன்னைக் கொல்லும் நோக்கமுடையது என் பதையறியலாம். இந்தக் குறிகளில்லாவிட்டால் அஃது உன் மாட்டு அங்புடையதென்று அறிந்துகொள். எனக்குக் கட்டளை கொடு; அதையிட்டு நான் செல்கிறேன். நீ நான் சொன்ன சூழ்ச்சிகளை வெளிவிடாதவாறு கருமங்களைப் பார்த்துக்கொள். மாலை வந்ததும் போகமுடியுமானால் தேசத்தியாகம் செய்யவேண்டும். ஏனெனில், குலத்தின் பொருட்டு ஒருவன் தன் ஜெத் தியாகஞ் செய்வானுக; கிராமத்தின் பொருட்டு குலத்தைத் தியாகஞ் செய்வானுக; நாட்டின் பொருட்டுக் கிராமத்தைத் தியாகஞ் செய்வானுக; நாட்டின் பொருட்டுக் கிறயைத்தைத் தியாகஞ் செய்வானுக. ஆபத்தின் பொருட்டுச் செல்வத்திலும் மனைவியைக் காக்க. செல்வம், மனைவி இரண்டிலும் மேலாகத் தன் ஆன்மாவைக் காப்பாற்றுக.

பலமுள்ள சத்துரு தன்னைத் தோல்வியறச் செய்து விட்டால் ஒருவன், ஒன்றில், வேறு தேசம் போய் விடவேண்டும். அல்லது அவனேடு சமாதானஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும். அதுவே அரசநீதி. ஆதலால் இப்பொழுது வேறு தேசத்துக்குச் செல்வதே நன்று. அல்லது சாமம் முதலிய உபாயங்களாலே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில்,

தன் புதல்வர் மனைவி என்போரைவிடத் தன்னை முதலில் அறிவாளி காப்பாற்றவேண்டும். உயிர் இருந்தால் மறுபடியும் இழந்தனவற்றைத் தேடிக்கொள்ளலாம்.

நல்ல வழியினுலாயினும் தீய வழியினுலாயினும் ஒருவன் தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும்; சத்தியுள்ளவனே ஒழுக்கமுடையவனுயிருக்க முடியும். பொருளைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல மாய

வித்தைகளைச் செய்து உயிரைத் துறப்பவனுடைய உயிருக்கு மீட்சியில்லை. உயிரை இழப்பது பெரிய நட்டமே.”

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தமனகன் கரடகணிடஞ் சென்றது. கரடகன் அது வருவதைக் கண்டு, “நன்பா அங்கே என்ன நடத்தியிருக்கிறோய்” எனத் தமனகன் நான் அங்கே” தந்திரமென்ற விதையை விதைத்திருக்கிறேன். பெறுபேறு விதியின் கையிலிருக்கிறது. ஏனெனில்,

விதி பராமுகமாயிருந்தாலும் அறிவாளி தான் செய்யவேண்டியதைச் செய்வானாக; மற்றவர் தன்னைக் குறைசொல்லாதிருப்பதற்கும், தன் மனவிருப்பங்களைத் தடைசெய்வதற்கும் அவ்வாறு செய்வானாக. அன்றியும்,

ஊக்கமுடையவனும் மனிதருட் சிங்கமுமான ஒரு வனையே திருமகள் அனுகுவாள். விதியின் பயனால் எல்லாங் கிடைக்குமென்று சோம்பேறிகளே சொல்வர். ஆகவே, விதியை எதிர்க்கும் ஊக்கத்தோடு கருமங்களைச் சாதிக்கவேண்டும். முயற்சி செய்தும் பலன் கிடைக்காவிட்டாலென்ன”, என்றது.

கரடகன், “எவ்வளவு தூரம் நீ தந்திரமென்ற விதையை விதைத்திருக்கிறோய். அதைச் சொல்லு” “என அது “பொய்யினுறும் புஜைவினுறும் அவைகளிடையே பிரிவை உண்டாக்கிவிட்டேன். இனி அவை ஓரிடத்திலிருந்து மந்திராலோசனை செய்வதை நீ பார்க்கமாட்டாய்”, என்றது. கரடகன், “நீ நல்லதைச் செய்ய வில்லை. அவையிரண்டும் தம்முள் நட்பென்ற சரமுடைய உள்ளத்தனவாய் இன்பமாக வாழ்ந்தன. இப்போது அவற்றைக் கோபக்கடலிலே தள்ளிவிட்டாய். ஏனெனில்,

விரோதமில்லாதவனும், இன்பமாக வாழ்பவனுமான ஒருவனைத் துக்கவழியில் எவன் உய்த்து விடுகிறார்.

ரூனே அவன் பிறவிதோறும் துன்பத்தையே அனுபவிப்பான். இதிற் சந்தேகமில்லை.

ஆனால், நீ நண்பரைப் பிரிப்பதில் மாத்திரம் மகிழ்ச்சியடைகின்றோ. அது நன்றான்று; எல்லாரும் விரும்பத் தகாத்தைச் செய்வதிலேதான் சமர்த்தர், நன்மை செய்வதிலன்று.

மற்றவருடைய காரியத்தைக் கெடுக்கவே கயவன் அறிவான். அதை நிறை வேற்றுவதை யறியமாட்டான். காற்று மரத்தையடித்து விழுத்துமேயன்றி அதனை நிமிர்த்திவிட மாட்டாது”, என்றது.

அதற்குத் தமனகன், “நீங்கள் நீதி சாத்திரமறியாத படியாலேதான் இவ்வாறு பேசுகிறீர்கள். பகையையோ நோயையோ தோன்றியபொழுதே நின்மூலமாக்கி விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அவன் மிக்க பலமுள்ள வனுயிருந்தாலும், அவை முற்றி விட்டால் அவனையே கொன்றுவிடும்.

இஃது எமக்குரிய மந்திரிபதவியை அபகரித்துக் கொண்டது. ஆனபடியால் எமக்குச் சத்துருவாகி விட்டது.

பிரம்பரையாக வந்த பதவியை எவன் அபகரிக்க விரும்புகிறானே அவன் பிரியமுடையவனுயிருந்தாலும் அவனை உடனே அழித்துவிடவேண்டும். ஏனெனில், அவனே உடன் பிறந்த பகை. எப்பொழுது துநான் அதற்கு அபயமளித்து அலட்சியமாக அதனை அழைத்து வந்தேநே அன்றே எனது மந்திரிப் பதவியிலிருந்து விழுத்தப்பட்டேன்.

நல்லவன் ஒருவன் கெட்டவனைத் தன் பதவியில் இருக்க அனுமதித்தானுயின், அவன் விரும்பினால் அந்த நல்லவனை அழித்துவிடுவான். ஆதலால், அறிவுடைய

வர் அதமருக்குச் சந்தர்ப்பங் கொடுக்கக்கூடாது ஆசைநாயகி கூட வீட்டு எசமானனியாகி விடுவா ளென்று ஒரு பழுமொழியுண்டு. அதனைக் கொல்வதற்கு உபாயங்க் செய்துள்ளேன். இல்லாவிட்டால் அது இந்த நாட்டை விட்டே போய்விடும். இஃது உன்னையன்றி வேறொதற்குந் தெரியக்கூடாது. எங்கள் நன்மையைக் கருதி இது செய்தல் அவசியமே. ஏனெனில், உள்ளத்தை வானுக்கு ஒப்பாகக் கடினமாக்கிக்கொண்டு, பேச்சைக் கருப்பஞ்சாறுபோல இனிமையுடையதாம் வைத்து, எவ்வித சந்தேகமுமின்றிக் கெடுதி செய்பவனைக் கொன்றுவிடவேண்டும். அவன் இறந்தாலும் எங்களுக்கு உணவு ஆகிறது. முதலாவது பழிக்குப்பழி வாங்கப் படுகிறது. இரண்டாவது மந்திரி பதவி கிட்டுகிறது. மூன்றாவது திருத்தியுண்டாகிறது. இவ்வாறு இதில் மூன்று நன்மைகளிருப்பதால் உன்னுடைய மூடத்தனத் தினுலே என்னியேன் தூற்றுகிறோம். பகைவருக்குத் துண்பங் கொடுத்துத் தன் கருமத்தையும் நிறைவேற்றக்கூடியதாயிருந்தால், அறிவாளி, காட்டிலேயிருந்த சதுரகள் போலக் கபடத்தையும் பொருட்படுத்தக் கூடாது,” என்றது.

கரடகன், “அஃதெவ்வா” ரெனத் தமனகன் கூறும் :
பதினைந்தாவது கதை
சிங்கமும் நரியும்

ஒரு காட்டிலே வச்சிரதந்தனென்ற பெயருடைய சிங்கம் வாழ்ந்தது. அதற்குச் சதுரகள், கிழவியமூகன் என்னும் பெயருடைய நரியும் ஓநாயும் அனுக்கத்தொண்டராயிருந்து வந்தன. வேறெருநாள் வனத்தின் ஒரு பகுதியிற் பிரசவ வேதனையாற் தன் கூட்டத்திலிருந்து தவறிய பெண்ணெட்டகமொன்று இருப்பதைச் சிங்கம் கண்டது. அதைக் கொன்று வயிற்றைக் கிழிக்கும்போது

சிறிய ஒட்டகக் கன்று உயிரோடு வெளியே வந்தது சிங்கம் தனது பரிவாரத்துடன் பெண்ணெட்டகத்தின் பிசிதத்தையுண்டு பெருமகிழ்ச்சியடைந்தது. பின்னர் அவ்வொட்டகக் கன்றினிடம் மிக்க ஆன்புடையதாய் அதை வீட்டுக்கழைத்துச் சென்று, “பிள்ளாய், என்னிட மிருந்தோ வேறெந்தனிடமிருந்தோ உனக்கு எவ்வித மரண பயமும் உண்டாக விதியில்லை. ஆனபடியால் விருப்பம் போல இக்காட்டிலே நீ உலாவித் திரியலாம். உனக்குச் சங்குபோன்ற காதுகளிருப்பதால் நீ சங்குகருணன் என்ற பெயரைப் பெறுவாய்,” என்றது.

இவ்வாறு சிங்கத்தினால் அபயமளிக்கப்பட்டபின் நான்கு மிருகங்களும் ஒரே இடத்திலிருந்து, மகிழ்ச்சியுடையனவாய்ப் பலவகையான விடயங்களைப் பற்றிச் சல்லாபஞ்செய்து காலம் போக்கி வந்தன. சங்குகருணன் வாலிபப் பருவமடைந்து சிங்கத்தைக் கண்மு மகலாதி ருந்துவந்தது.

பின்னெருநாட் சிங்கத்துக்கும், மதம்பிடித்த காட்டுயானெயான்றுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. மத யானையின் தந்தங்கள் துளைத்த தேகத்தையடைய சிங்கம் அசையக்கூட முடியாமற் கிடந்தது. பின்னர்ப் பசியினாலே தொண்டை வரண்ட சிங்கம், “ஓ! மிருகம் ஏதாவது அகப்படுமா என்று பார்த்து வாருங்கள். இந்த நிலையிலிருந்தாலும் நான் அதைக் கொன்று எனக்கும் உங்களுக்கும் பசியைத் தீர்ப்பேன்,” என்றது. இதைக் கேட்ட மூன்றுங் காட்டிலே மாலைவரையும் அலைந்தும் ஒரு பிராணியும் அகப்படவில்லை. பின்னர் நாலாவது ஆளான நரி நினைத்தது :- “இந்தச் சங்குகருணனைக் கொன்றால் எங்களொல்லாருக்குஞ் சில தினத்துக்குத் திருத்தியுண்டாகும். ஆனால், நட்பினாலும், அபயதானஞ்செய்ததாலும் எச்மானன் அதைக் கொல்லமாட்டாது. எனவே, புத்திசாதுரியத்தால் எச்மானனுக்கு அறிவு

புகட்டி அதைக் கொல்லும் முயற்சியைச் செய்யவேண்டும்; ஏனெனில்,

இந்த உலகில் அறிவாளிகளுடைய புத்தியாற் கொல்ல முடியாததும் அடைய முடியாததும் செய்ய முடியாததும் இல்லை. ஆதலாற் புத்தியைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.”

இவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டு சங்குகருணனிடம் பின்வருமாறு கூறிற்று : “எசமானன் பத்தியமான உணவின்றிப் பசியினால் வாடுகீன்றது. சுவாமியில்லையா னல்நாமெல்லாம் அழிந்துவிடுவோம். ஆனபடியாற் சுவா மியின் பொருட்டுச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்வேன். அவற்றைகேள்.”

சங்குகருணன், “ஓ! உடனே சொல்லு; உன் வாக்கை நான் நிறைவேற்றுவேன். இவ்வாறு சுவாமிக் காக ஒரு நன்மை செய்தால் நூறு நன்மை செய்தவ குவேன்,” என்றது. அதற்கு நரி, “ஓ! நண்பா, இரு மடங்கு நன்மையின் பொருட்டு உன் சரீரத்தைக் கொடு. இதனால் உனக்கு இருமடங்கு சரீரமும், எசமானனுக்கு உயிர்ப்பிச்சையும் கிடைக்கும்,” என்றது. இதைக் கேட்ட சங்குகருணன், “நண்பா அப்படியானால் என் னுடைய நோக்கத்தை உடனே சுவாமிக்கு அறிவிப்பாய்,” என்றது. இவ்விடயத்தில் நியாயம் வழங்கப்படு மென்று கருதி எல்லாமாக நிச்சயித்துச் சிங்கத்தின் முன்பு சென்றன. சென்றதும், நரி, “தேவரீர் ஒரு பிராணியும் அகப்படவில்லை. சூரியனும் மறைந்துவிட்டான். சுவாமி நீங்கள் இருமடங்கு சரீரத்தை மறுமையிலே சங்குகருணனுக்குக் கொடுப்பதானால் இம்மையில் அது தன் சரீரத்தைக் கொடுக்க முன் வந்துள்ளது. அதற்குத் தருமமே உத்தரவாதம்”, என்றது. சிங்கம், “அப்படியானால் அது மிக நல்லது; இந்த விவகாரத் திலே தருமமே சாட்சி,” என்றது. இவ்வாறு சிங்கஞ்

சொன்னதும், ஒநாயும் நரியும் ஓட்டகத்தின் இரு பக்கத்தையும் கிழிக்க அது இறந்துபோயிற்று. பின்னர் வச்சிரதந்தன் நரியைப்பார்த்து, “ஓ! நரியாரே, நான் ஆற்றுக்குச் சென்று குளித்துப் பூசை முடித்து வரும்வரையும் நீர் இதைச் சாவதானமாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்,” என்று சொல்லி ஆற்றுக்குச் சென்று விட்டது.

அது சென்றபின் நரி, “இதை எவ்வாறு நான் தனியாகவே தின்னலாம்,” என்று எண்ணிக்கொண்டு கிரவ்வியமுகளைப் பார்த்து, “ஓ! நீ பசியாயிருக்கின்றோம். எசமானன் வருவதற்கிடையில் இந்த ஓட்டகத்தின் மாமிசத்தை உண். நான் சுவாமியிடம் உன் மீது குற்றமில்லாதபடி கூறிவிடுகிறேன்,” என்றது. அதைக் கேட்ட ஒநாய், சிறிது மாமிசத்தைச் சுவைத் ததும் நரி, “கிரவ்வியமுகனே, சுவாமி வந்துவிட்டார்.. அதை விட்டுவிட்டுச் சர்றுத் தூரத்தில் நில்; சுவாமி சந்தேகப்படுவார்,” என்றது. அது அவ்வாறே செய்த தும் சிங்கம் வந்து, ஓட்டகத்தைப் பார்த்தது. அதன் இருதயம் எடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு கடுஞ் சொற்களால், “யாதுஇந்த ஓட்டகத்தை எச்சிறப்படுத்தியதோ அதனை நான் இதோ உண்ணுகின்றேன்,” என்றது. இவ்வாறு சொன்னதும், நரியின் முகத்தையும் ஒநாயின் முகத்தையும் பார்த்தது; உடனே கிரவ்வியமுகன் சதுரகனுடைய முகத்தைப் பார்த்தது. “எனக்கு ஆபத்து வாராதவகையில் ஏதாவது கட்டாயம் கூறிவிடுங்கள்,” என்றது. அதைக் கேட்ட சதுரகன் சிரித்துக்கொண்டு, “ஓ! நான் சொன்னதைக் கேளாமல், மாமிசத்தையுண்டுவிட்டு இப்போது என் முகத்தைப் பார்க்கிறோம்; இந்த அநீதியின் பலஜை நீ இப்போது அனுபவி,” என்றது. இதைக் கேட்ட கிரவ்வியமுகன் பிராண பயத்தினுலே தூரதேசங்கு சென்றது.

இந்நேரத்திலே அவ்வழியால் சாத்தர் கூட்ட மொன்று ஒட்டகங்களோடு வந்தது. கூட்டத்திலே முதலிற்சென்ற ஒட்டகத்தின் கழுத்திலே பெரியதொரு மணி கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் சத்தத்தைத் தூரத்தி விருந்தே கேட்ட சிங்கம், நரியைப்பார்த்து “நண்பா, முன்னினாருபோதும் கேளாத கொடிய சத்தம் கேட்கிறது. இஃது என்னவென்று அறிந்து வா,” என்றது. அதைக் கேட்ட சதுரகன் காட்டிலே சிறிது தூரஞ் சென்று திரும்பிவந்து, “சுவாமி, ஓடுங்கள், ஓடுங்கள், ஓடமுடியும் வரையும் ஓடுங்கள்.” என்றது. அதற்கு அது, “நண்ப, ஏன் என்னை இவ்வாறு துயருஷ் செய்கிறோ? அஃது என்னென்று சொல்லு”, என்றது. சதுரகன், ‘சுவாமி எமதருமராசன் உங்கள்மீது கோபங்கொண்டு, “இந்த ஒட்டகம் என்னையே சாட்சியாக வைத்துக் கொல்லப்பட்டது. ஆனபடியால், அதைக் கொன்றவனிடமிருந்து ஆயிரம் மடங்கு ஒட்டகத்தைப் பெற வேண்டுமென்று நிச்சயித்து மானபங்க மடைந்தமையால் முன் செல்லும் ஒட்டகத்தின் கழுத்தில் மணியைக் கட்டிக், கொல்லப்பட்ட ஒட்டகத்தின் சுற்றுத்தை முற்றுயழைத்துக்கொண்டு பழித்திர்க்க வருகிறோ,” என்றது.

சிங்கம் அதைக்கேட்டுக் கண்ணுக்கெட்டிய மட்டும் சுற்றுமுற்றப் பார்த்து, இறந்த ஒட்டகத்தை விட்டுவிட்டுப் பிராணபயத்தினால் ஓடிவிட்டது. சதுரகன், ஒட்டகத்தின் மாமிசத்தைச் சிறிது சிறிதாகப் பலநாள் உண்டது. அதனாலோதான் நான், ‘பகைவனுக்குத் துன்பங்கொடுத்து என்பனவற்றைக் கூறினேன்,’ என்றது.

பின்னர்த் தமனகன் போனபிறகு சுஞ்சீவகன் நினைக்கலாயிற்று: “ஐயோ, புல்மேயும் நான் மாமிச முன்னும் இந்தச் சிங்கத்தை நண்பாகக் கொண்டேன்.

சேர்த் தகாதவரோடு சேர்வதாலுஞ் சேவிக்கத் தகாதவரைச் சேவிப்பதாலும், ஒருவன் ஈன்றவுடன் கோவேறு கழுதை உயிர் நீப்பதுபோல இறப்பான். நான் இப்போது என்ன செய்வேன்? எங்கே செல்வேன்? எனக்கு எப்படி ஆறுதலுண்டாகும்? அல்லது பிங்கலகனிடமே செல்வேன். சரணடைந்த என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றுவான். உயிரைப் பிரித்துவிடமாட்டேன்.

ஏனெனில்,

தந்திரத்தின் பொருட்டு முயல்வோர், ஊழ்வினைப் பயனுக்கத் துன்பத்திலே சிக்கினால் உயர்ந்த தந்திரத் தைப் பயன்படுத்தி அதிலிருந்து விலகிக்கொள்ளவேண்டும். நெருப்பினால் உண்டான புண்ணை நெருப்பிலிருந்து பிறந்த தைலத்தைப் பூசி மாற்ற வேண்டுமென்பது உலகப் பிரசித்தமான பழுமொழியாகும். நன்மையோ தீமையோ, செய்த விளைக்குத் தக்கபடி இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்க்கு எப்பொழுதும் பயன்கிடைக்கும்; எது நடக்குமோ அது நடந்தேதீரும். இதில் விசாரணைக்கு இடமில்லை.

நான் வேறு இடத்துக்குச் சென்றால், மாமிசமுண்ணும் துட்டமிருகங்களினால் மரணம் முண்டாகலாம். அப்படியானால் இந்தச் சிங்கத்தின் கையாற் சாவதே மேலானது. ஏனெனில், பெரியவர்களோடு போட்டியிட்டுத் தோல்வியடைவதுஞ் சிறப்புடையது. யானைகள் மலையைப் பிளப்பதால் அவைகளின் தந்தம் முறியப் படுவதும் சிலாக்கியமானதே. உயர்ந்தவர்களோடு போர் செய்து தோல்வியடைந்த நீசனும் பெருமையடைகின்றன. யானையின் மதநிறை உண்ண ஆசைப்படும் வண்டு அதன் காதினால் அடிக்கப்படுகின்றது.”

இவ்வாறு எண்ணி நடைதளர்ந்து மெல்ல மெல்ல நடந்து சிங்கத்தினுடைய இடத்தையடைந்தது.

“பலவிதமான கெட்ட மனிதராலும், பொய் பேசும் கீழ் மக்களாலும் சூழ்ந்து, சமுத்திரம்போல இருப்பது அரசனுடைய இல்லம். அங்கே பயந்தவர்கள் போய்ச் சரணடைவர். அது உள்ளே பாம்பு மறைந்திருக்கும் வீடுபோன்றது; கொடிய வணவிலங்குகள் சூழ்ந்த காடும் போன்றது; அழகிய தாமரை மலர்கள் மலிந்து முதலை கள் நிரம்பிய சூழமும்போன்றது.”

இவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டு தமனகன் சொன்னது போன்ற தோற்றுத்துடனிருந்த பிங்கலகணப்பார்த்துப் பயங்கொண்டு, உடலைக் காத்தவாறு, வணக்கந்தெரிவியாது உட்கார்ந்தது. பிங்கலகனும் அஃது அவ்வாறிருப்பதைக் கண்டு தமனகன் சொன்னதை எண்ணிக் கோபத்தினால் அதன்மீது பாய்ந்தது.

பின்னர்ச்சஞ்சீவகன் கூரிய நகங்களாற் கிழிக்கப்பட்ட முதுகுடன் சிங்கத்தின் வயிற்றைத் தன் நுடைய கொம்புகளாற் கிழித்துவிட்டுத் தப்பிக்கொண்டது. பின்னர்க் கொம்புகளால் அதைக் கொல்லும் விருப்புடன் நின்றது. இவ்வாறு பூமலர்ந்து நிற்கும் பலாசமரம் போல அவ்விரு மிருகங்களும் ஒன்றையொன்று கொல்லும் நோக்கமாக நிற்பதைக் கண்ட கரடகன், ஆட்சேபித்தவாறு, “ஓ! அறிவில்லாதவனே! இவைகளுக்கு விரோதமுண்டாக்கிவிட்டாய். இது நன்றன்று-உனக்கு நீதிப்பண்பு தெரியவில்லை.

அரச நீதியில் வஸ்லவரான மந்திரிகள் தமது அறிவின் வலிமையால், உயர்ந்த தண்டனைக்குரியதும், மிக்க சிரமத்துடன் நிறைவேற்றவேண்டியதுமான கருமங்களைச் சமாதானமாக நிறைவேற்றி வைப்பார்கள்; சாரமற்ற அற்ப பலனுக்காக ஆர்வத்தோடு சண்டையிட விரும்புகிறவர்கள் கெட்ட நடத்தையும், மூட மதியழுடையவர்களே. அவர்கள் அரசனையும் இராச்சியத்தையும் சங்கடத்திலே மாட்டிவிடுவார்கள்.

எசுமானன் இறந்து போவானாலும், நீ யாருக்கு மந்திராலோசனை கூறப்போகின்றார்கள்? சஞ்சீவகன் கொல்லப்படாவிட்டால் அதுவும் நன்றான்று; ஏனெனில், பிராண பயத்தினுலேயே அது செத்துப்போகும். மூடனே, பின் எவ்வாறு நீ மந்திரிப் பதவிக்கு ஆசைப் படுவது? சாமநீதியை அறியாதிருக்கிறார்கள்? தண்டனை உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்ற உன்னுடைய இந்த மனோரதம் வீணைது. ஏனெனில்,

நீதியென்பது சாமத்தில் ஆரம்பித்துத் தண்டத்தில் முடிகிறதென்று பிரமா கூறிவிட்டார். இவற்றிலே தண்டம் பாவமானது; அதை மற்றை உபாயங்களைப் பயன்படுத்திய பின்னரே பயன்படுத்தவேண்டும்.

சாமத்தினாற் காரியங்களைக்கூடுமானால், தண்டத்தை ஏன் உபயோகிக்க வேண்டும்? பித்தத்தைச் சுருக்கரையாற் போக்க முடியுமானாற் சுரைக்காய் எதற்கு?

முதலிலே சாமோபாயத்தையே விவேகி கடைப்பிடிக்கவேண்டும். சாமத்தாற்கைக்கூடுங் காரியம் ஒரு போதும் கெட்டுப்போகாது.

பகைவரால் உண்டாகும் இருள் சாமத்தினுலே தான் விலகுகின்றது. அது நிலவினுலோ, ஓளடதங்களாலோ, சூரியனுலோ நெருப்பினுலோ நீங்காது. இராசநீதியின் போக்கை நீ அறியாதிருந்து கொண்டு மந்திரிப் பதவியை விரும்புவது நன்றான்று.

அரச நீதி ஐந்து விதமானது: கருமங்களை ஆரம்பிக்கும் உபாயம். இடம், பொருள், ஏவல், காலம், அறிதல்; ஆபத்தைத் தடுத்தல், காரியங்கைக்கூடுதல், என்பன. சுவாமி மந்திரி என்பவரில் ஒருவருக்கோ, இருவருக்குமோ ஆபத்து வந்திருக்கின்றது. இதனைத் தீர்ப்பா

தற்கு ஏதாவது உபாயமிருந்தால் அதை நினைத்துப் பார். நாட்டில் அமைதி குலைந்துவிட்டது. மந்திரியின் திறமையும், சன்னிபாதச் சுரமண்டானவிடத்து மருந்துள்ள சத்தியும் தெரியும்.

நீ அவ்வாறு செய்வதற்குத் திறமையுள்ளாயல்லை. மேலும், மற்றவர்களுடைய காரியத்தைக் கெடுப்பதையே நீசன் அறிவான்; அவன் அதை நிறைவேற்ற அறியமாட்டான். உணவுப் பெட்டியைக் கவிழ்த்துவிடு மளவுக்குத் தான் எவிக்குச் சத்தியுண்டு. அதை உயர்த்த அதற்குச் சத்தியில்லை. அல்லது, இஃது உன் குற்றமன்று; எசமானனின் குற்றந்தான்; அஃது உன்னுடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்ததே, அதைச் சொல்லு.

அறிவாளிகளின் நல்லுரையைக் கேளாது நீசருடைய சொல்லைக் கேட்கும் அரசர் எல்லாப்பக்கங்களிலும் துண்பம் நிறைந்ததும் மீன்வதற்கு வழியில்லாதது மான கெடுதியென்னுங்கூட்டிற் புகுவர். நீ எசமானனின் மந்திரியாயிருப்பாயானால் நல்லவர் எவரும் அதனை அடையமாட்டார்கள். ஏனெனில்,

அரசன் நற்குணங்களின் இருப்பிடமாயிருந்தாலும், கெட்ட மந்திரியை யுடையவனுயிருந்தால் ஒரு வரும் அவனை அடையமாட்டார். தெளிந்த நறும்புள்ளை யுடைய குளத்திலே முதலைகளிருந்தால் அதை எவரும் அனுகமாட்டார். அவ்வாறே நல்லவர்களோடு சேராத எசமரனான் நாசமடைவான்.

விசித்திரமான சுவைகளையுடைய கதைகளைப் பேசித் தமது வில்லைப் பயன்படுத்தாத சேவகருடன் எந்த அரசர் இன்ப மனுபவிக்கிறாரோ. அவருடைய பகைவர் அவர் செல்வத்தை அனுபவிப்பார்.

யீர்க்கனுடைய உபதேசத்தினால் என்ன பயன்? அது குற்றமேயன்றிக் குறையன்று. ஏனெனில், வளைக்க முடியாத மரம் வளையாது; கத்தியாற் கல்லை வெட்ட முடியாது. ஊசி போன்ற மூக்குடையவனே! தகுதி யில்லா மாணக்கருக்கு உபதேசஞ் செய்யக்கூடாது”, என்றது.

தமனகன், “அஃதெப்படி” என்று கேட்கக் கரடகன் கூறும்:

பதினாறும்கதை ஊசிமுகனும் குரங்குகளும்

ஓரு மலைப்பிரதேசத்திலே குரங்குக்கூட்டமொன் நிருந்தது. அஃது ஓரு முறை பனிக்காலத்திலே, கொடிய காற்றின் பரிசத்தால் நடுநடுங்கிய உடலுடன் தாரையாகக் கொட்டிய கடுமைழயினுலேதாக்குண்டு, எத் தகைய ஆறுதலுமின்றியிருந்தது. பின்னர்ச் சில குரங்குகள் நெருப்புப்பொறி போன்ற மஞ்சாடி விதை களைச் சேர்த்து நெருப்புப் பெறும் ஆசையால் நாலு பக்கமும் ஊதத்தலைப்பட்டன. இந்த வீண் முயற்சி யைப் பார்த்த ஊசிமுகன் என்ற பறவை, “ஓ! மூடரே, இவை நெருப்புப் பொறியல்ல. இவை மஞ்சாடி விதை கள். ஏன் வீணைகச் சிரமப்படுகிறீர்கள்? இதனால் குளிர் நீங்காது. காற்றில்லாத காட்டுப்பகுதிக்கு அல்லது குகைக்குப் போங்கள். இன்றும் மேகங்கள் சூழ கின்றன”, என்றது. அவற்றில் ஒரு கிழக்குரங்கு அவற்றைப் பார்த்து, “ஏன் இந்த வேலை, போங்கள்.

தன் செல்வத்தை விரும்பும் அறிவாளி தன்னுடைய காரியத்தை அடிக்கடி குழப்பும் ஒருவனிடமும், சூதாட்டக் காரணிடமும், தோல்வி யடைந்தவனிடமும் பேசாதிருப்பானாக.

வெடநுடனும் பலனற்ற கருமத்திலீடுபெவனுடனும் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்ட மூர்க்கனுடனும் சல்லாபஞ் செய்கின்றுளே அவன் தோல்வியடைவான்”, எவன் என்றது.

அப்பறவைகள் அக்குரங்கின் சொல்லைப் புறக்கணித்து, மறுபடியும் ஓயாமல், அந்த வானரங்களைப் பார்த்து, ‘ஓ! ஏன் வீணைச் சிரமப்படுகிறீர்கள்,’ என்று சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தன. அதைக் கண்ட ஒரு குரங்கு பலனற்ற தன் செய்கையைக் கண்டு கோபங்கொண்டு, அந்தப் பறவையின் பேச்சு ஓயாதிருப்பதை யெண்ணி அதைச் சிறகுகளிற் பிடித்துக் கல்லிலே அடித்துக் கொன்றது. அதனுற்றுன் நான் ‘வளைக்க முடியாத மரம் வளையாது’, என்பது முதலியவற்றைச் சொன்னேன்,” என்றது. மூர்க்கருக்குச் செய்யும் உபதேசம் அவர்களுக்குக் கோபத்தையுண்டாக்குமேயன்றிச் சாந்தத்தை யுண்டாக்காது. பாம்புக்குப் பாலை யூட்டினாலும் அது விடத்தையே வளர்க்கும்.

எப்படிப்பட்டவர்க்கும் உபதேசஞ் செய்யக் கூடாது. நல்ல இல்லத்தையுடையதொன்று மூர்க்கனுன் வானரத்தினுல் வீடில்லாதவாறு செய்யப்பட்டது.

பதினேழாவது கதை

குரங்கும் சிட்டுக்குருவியும்

ஒரு காட்டிலே சமீரமொன்று நின்றது. அதன் தூங்கிய கிளையிற் கூடுகட்டிக்கொண்டு ஒரு சிட்டுக் குருவித் தம்பதிகள் வசித்து வந்தன. இவைகள் இவ்வாறு சுகமாக வாழ்ந்து வருகையில் ஒருநாட் பனிக் காலத்தில் மழையானது மெல்ல மெல்லப் பெய்ய வாரம் பித்தது. அப்பொழுது ஒரு குரங்கு, ஒரு பாட்டம் மழையிலே நஜைந்து நடுங்கிப் பல்லுக்கொட்டிக் கொண்டு அந்த மரத்தினடியில் வந்திருந்தது. அது

அவ்வாறிருப்பதைக் கண்ட சிட்டு, “ஓ! நன்பனே, கை காலோடு கூடிய மனிதவுருவம் பொருந்திய நீ குளிரி னால் நடுங்குகிறுய். நீ ஏன் ஒரு வீடு கட்டிக்கொள்ளக் கூடாது”? என்றது. இதைக் கேட்ட குரங்கு கோபத் தோடு, “தாழ்ந்தவனே, நீ பேசாதிருக்கக் கூடாதா? ஏன் வெட்கமின்றி என்னை ஏளனஞ் செய்கிறுய்”? ஊசிமுகமுடையவனே, கெட்டநடத்தை யுடையவனே, கைம்பெண்ணே, பண்டிதரைப்போலப் பேசுபவனே.

நீ பயமின்றி அதிகப் பிரசங்கம் செய்கிறபடி யால், இதனை நான் ஏன் கொல்லக்கூடாது,” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டு அதை நோக்கிப் “பேதாய், என்மீது உனக்கேன் இவ்வளவு கருத்து?

நம்பிக்கையுடையவனுக்கும் சிறப்பாக விரும்பிக் கேட்பவனுக்குமே புத்திமதி கூறவேண்டும். நம்பிக் கையில்லாதவனுக்குப் புத்தி கூறுவது காட்டில் அழுவது போலாகும்.

அதிகம் பேசியென்ன? இப்பொழுதே உன்னுடைய செருக்கின் பயனை அனுபவிப்பாய்”, என்று சொல்லிக்கொண்டு, கூட்டிலிருந்த அந்தப் பறவை பிரார்த்திக்கவும் பொருட்படுத்தாமல் அந்த மரத்தி லேறி அக்கூட்டை நூறு துண்டாகப் பியத்துவிட்டது. அதனாலோதான் நான் ‘எப்படிப்பட்டவர்க்கும் உபதேசம் செய்யப்படாது’ என்பனவற்றைக் கூறினேன். எவ்வளவுதான் கற்பித்தாலும், நீ கற்கமாட்டேன் என்கிறுய். உன்னிற் குற்றமில்லை; ஏனெனில், நல்லவர்களுக்குப் போதிப்பது நற்பயனைத்தரும்; கெட்டவர்க்கு அவ்வாறில்லை.

தகாத இடத்து ஞானத்தினால் என்ன பயன்? இருளாற் சூழப்பட்ட குடத்தினாலே தீபத்தை மூடவைத் தென்ன பயன்? உன்னுடைய அறிவினாற் பயனில்லை.

என் சொல்லைத்தானும் கேட்கின்றுயில்லை; உனக்கு நன்மையானதைத்தானும் நீ அறிகின்றுயில்லை.

இறர் துண்பத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடையும் ஜியல்புடையவன் தனக்கு வரும் கெடுதியைக் கருதுவதில்லை. போர்க்களத்திலே தலை வெட்டப்பட்ட கவந்தம் அந்தத் தலைக்கு முன்பு நின்று ஆட்டம் போடுவது ஜியல்பு.

தருமபுத்தி, பாவபுத்தி யென்னுமிருவரை நான் அறிவேன். வீண் புத்தியினுலே தந்தையை மைந்தன் நெருப்புட்டிக் கொன்றுன்”, என்றது.

தமனாகன், “அஃதெவ்வா” ரெனக் கரடகன் கூறும்:

பதினெட்டாவது கதை

தருமபுத்தியும் பாவபுத்தியும்

ஓர் ஊரிலே தருமபுத்தி, பாவபுத்தி யென்னும் நண்பர் இருவர் இருந்தனர். ஒரு நாட் பாவபுத்தி “நான் மூடனும்த் தரித்திரமடைந்துள்ளேன். இந்தத் தருமபுத்தியையும் அழைத்துக்கொண்டு வேறு தேசத்துக்குப் போய் அவன் துணையோடு பொருள் தேடி அவனை வஞ்சித்துச் சுகமாக வாழ்வேன்”, என்று எண்ணினுண்மற்றிருந்து நாள் பாவபுத்தி தருமபுத்தியைப் பார்த்து, “இளமையில் நீ செய்த எந்தச் சிறந்த கருமத்தை முதுகையில் நினைப்பாய்; தேசாந்தரம் போகாமல் எந்தநல்லவர்களுடைய நிகழ்ச்சியைப் பேசப்போகிறோய்; ஏனைனில்,

வெவ்வேறு தேசங்களில் உள்ள மொழி, உடை முதலியவற்றை அறியாமல் உலகிலே அலைந்து திரிபவருடைய பிறப்பின் பயன் வீண்.

மகிழ்ச்சியுள்ள மனத்துடன் ஒருவன் தேசாந்தரஞ் செல்லவிட்டால், அவன் கல்வி, செல்வம், சிற்பம் என் பவற்றைச் சரிவரப் பெறமாட்டான்”, என்றார்ஜுன். இவ்வாறு அவன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்தவனுக்த் தருமபுத்தி தாய்தந்தையர் அனுமதி பெற்று நல்ல தினத்திலே அவனேடு வேறு தேசங் செல்லப் புறப்பட்டான். அங்குணம் செல்லுகையிலே தருமபுத்தி யின் திறமையால் அலைந்து திரியும் பாவபுத்தி பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுன். இவ்வாறு பெருஞ் செல்வம் பெற்ற அவ்விருவரும் மனமகிழ்ச்சியடைந்தவராய், உற்சாகத்துடன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். கல்வி, பொருள், சிற்பம் என்பவற்றை யடைந்தவராய் அந்தியநாட்டில் வசிப்போர்க்குத் தம்முர் ஒரு குரோசதூரமிருப்பினும் அது நாறு யோசனை தூரம் போலத் தெரியும்.

இன்னர்ச் சொந்த ஊரையனுகியதும் பாவபுத்தி தருமபுத்தியைப் பார்த்துச் சொல்லுவான்:- “இந்தச் செல்வம் முழுவதையும் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோவது நன்றான்று. ஏனெனிற், குடும்பத்தவரும் சுற்றுத்தவரும் பங்கு கேட்பார்கள்; ஆனபடியால் இந்தக் காட்டிலேயே எங்காவது ஓர் இடத்தில் இதை வைத்துவிட்டு ஒரு சிறுபாகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வீடு செல்வோம். மறுபடியும் தேவை வந்தால் இங்கே வந்து தேவையானதை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு போவோம்.

அறிவாளன் தன்பணத்தைச் சிறிதாயினும் எவருக்குங் காட்டக்கூடாது, முனிவருடைய மனங்கூடப் பணத்தைக் கண்டாற் சஞ்சலப்படும்.

சலத்திலேயுள்ள மீன்களும், தரையிலேயுள்ள காட்டுமிருக்களும், வானத்திற் பறக்கும் பட்சிகளும் மாமிசுத்தை உண்பது போலச் செல்வனும் எங்கும் சூறையாடப்படுகிறன்.”

இதைக் கேட்ட தருமபுத்தி, “நன்பா, அப்படியே யாகட்டும்”, என்றான். அவ்வாறு செய்தபின் இருவரும் வீடு சென்று சுகமாய் இருந்தனர். பின்னெஞ்சு நாட்பாவபுத்தி இருளில் அங்குச் சென்று எல்லாப் பொருளையும் எடுத்துக்கொண்டு குழியை மூடிவிட்டுத் தன்னில்லம் சென்றான். மற்றிருந்தாள் அவன் தருமபுத்தியை யடைந்து, “நன்பா, நான் பெரிய குடும்பகாரன். பொருளில்லாமல் வருந்துகிறேன். அந்த இடத்துக்குப் போய்ச் சிறிதுபோலப் பொருள் கொண்டு வருவோம்”, என்றான். அதற்கு அவன் “நன்பா, அவ்வாறே யாகட்டும்”, என இருவரும் அங்கே சென்று நிலத்தைக் கிண்டிப் பார்த்தபொழுது தாழி வெறுமையாயிருப்பதைக் கண்டனர். உடனே பாவபுத்தி தலையிலடித்துக்கொண்டு “ஓ! தருமபுத்தி, நீதான் இந்தப் புதையலை எடுத்தாய். வேறெந்துவருமல்லர்; எடுத்துவிட்டுக் குழியை மறுபடியும் மூடிவிட்டாய். ஆனபடியால், நீ எடுத்ததிற் பாதியை எனக்குக் கொடு; இல்லாவிட்டால் நீதிமன்றத்தில் முறையிடுவேன்”, என்றான்.

அதற்குத் தருமபுத்தி, “ஓ! கெட்டவனே, அப்படிச் சொல்லாதே. நான் தருமபுத்தி. நான் இப்படிக் கள் எத்தனம் செய்யமாட்டேன். தருமவான்கள் பிறர் மஜை வியரைத் தாயாகவும், பிறர் பொருளை மண்ணங்கட்டியாகவும், எல்லாப் பிராணிகளையும் தம்மைப்போலவும் பாவிப்பார்கள்.”

இவ்வாறு விவாதித்த இருவரும் நீதிபதியையடைந்து, ஒருவரையொருவர் நிந்திக்கத் தொடங்கினர். நீதிபதி திவ்விய சத்தியஞ் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது பாவபுத்தி, “ஐயோ, இந்தத் தீர்ப்பு நியாயமற்றது.

வழக்கிலே முதலாக எழுத்து மூலச் சாட்சியைத் தேடவேண்டும்; எழுத்துப் பத்திரமில்லாவிட்டாற் கண்

ஞேற் கண்டசாட்சிகளைத் தேடலாம். அதுவுகில் ஸாவிட்டாற்றுன் தெய்வப்பரீட்சை. இவ்வாறு அறிஞர் கூறுவர். இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில், காட்டுக்கேவதைகளே எனது சாட்சிகள், எங்களுள் எவன் கள்வன், எவன் நல்லவனென்பதை அவைகளே சொல்லட்டும்”, என்றுன். அப்போது சபையிலிருந்தவர்கள், “நன்று; நீ சொன்னது பொருந்தும்.

கீழ்வகுப்பிலே பிறந்தவன்தானும் வழக்கிலே சாட்சியாய் வரும்போது அவனுக்குத் தெய்வப்பரீட்சை கிடையாது. அப்போது தேவதைகள் வாழுமிடத்திற் தெய்வப்பரீட்சை எதற்கு? இந்த விடயத்திலே எங்களுக்கு நிறைந்த மகிழ்ச்சியுண்டு. காலையில், நீங்களிருவிரும் எங்களோடு அந்தக் காட்டுக்கு வாருங்கள்”. என்றனர். பின்னர்ப்பாவபுத்தி தண்ணில்லஞ் சென்று தந்தையிடம், “தந்தையே தருமபுத்தியிடமிருந்து பெருஞ் சொல்வத்தை நான் திருடிக்கொண்டேன். நீ ஒரு சொல்லுச் சொன்னால் அஃது என்னுடையதாகிவிடும். இல்லாவிட்டால், அச்சொல்வமும் என்னுயிரும் போய் விடும்”, என்றுன். தந்தை, “குழந்தாய், சீக்கிரன் சொல்லு, நான் அதைப் பிரசித்தப்படுத்தி அந்தத் திரவியத்தை நீயே பெறக்கூடியவாறு செய்வேன்”, என்றுன். அதற்குப் பாவபுத்தி, “அப்பா, காட்டிலே ஒரு பெரிய சமீரம் நிற்கிறது. அதிலே பெரியதொரு பொந்து உண்டு. அந்தப் பொந்தில் நீ விரைவாகப் புகுந்துகொள். காலையில் அங்கே நான் சத்தியம் செய்வேன். அப்பொழுது தருமபுத்தி கள்வன் என்று நீ சொல்லவேண்டும்.” என்றுன். அவ்வாறு நிகழ்ந்த பொழுது காலையிலே பாவபுத்தி குளித்துவிட்டுத் தருமபுத்தியுடனும் அரசுவுத்தியோகத்தருடனும் அந்தச் சமீமரத்தையடைந்து பெரிய சத்தத்திலே,

“குரிய சந்திரர்களே! அக்கினியே, காற்றே, ஆகாயமே, பூமியே, நீரே, இருதயமே, இயமனே, இரவு

பகலே, இரு சந்திகளே, தருமமே, மனிதருடைய செய்கையை நீறவிலீர். வனதேவதைகளே, எங்களில் யார் கள்வனென்பதைக் கூறுவிரீர்”, என்றார்கள்.

இன்னர்ப்பாவபுத்தியின் தந்தை சமீரத்துப் பொந்தி விருந்துகொண்டு, “ஓ! கேளுங்கள்! தருமபுத்தியினுல் இந்தச் செல்வம் களவுசெய்யப்பட்டது”, என்றார்கள். அதைக் கேட்ட அரசவுத்தியோகத்தர் எல்லாரும் அதிசயத்தினால் மலர்ந்த விழியுடையவராய்ப் பொருளைக் கவர்ந்த தருமபுத்திக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கலாமன ஆராய்ந்தனர். அப்பொழுது தருமபுத்தி அந்தச் சமீரப் பொந்திலே ஏரியக்கூடிய பொருள்களை நிரப்பி நெருப்பைப் போட்டு ஏரித்தான். ஏரியும் அந்த மரப் பொந்திலிருந்து பாதியிருந்த தேகழும் பிதுங்கிய விழியுடைய பாவபுத்தியின் தந்தை குழநிக்கொண்டு வெளியே வந்தான். அப்பொழுது அங்கேயிருந்தவர்கள் எல்லாரும், “ஓ! இஃதென்ன”, என்று கேட்க அவன், “பாவபுத்தியின் செய்கையிது” என்று கூறி இறந்தான். உடனே அந்த அரசவுத்தியோகத்தர் பாவபுத்தியை அந்தச் சமீரக்கிளையிலே தூக்கிவிட்டனர். தருமபுத்தியைப் புகழ்ந்து பின்வருமாறு கூறனர்.

“உபாயத்தை நினைக்கும்போது அறிவாளி அதனாலுண்டாகக்கூடிய அபாயத்தையும் நினைக்கவேண்டும். அறிவில்லாத நாரையின் கண்ணுக்கு முன்னே மற்றைநாரைகள் கீரியினாற் கொல்லப்பட்டன.”

தருமபுத்தி, “அஃதெவ்வா,” ரென்று கேட்க அவர்கள் கூறுவர்கள்:

பத்தொன்பதாவது கதை
மூடநாரையும் கீரிப்பிள்ளையும்

ஓருகாட்டிலே பல நாரைகளுக்கிருப்பிடமான ஒரு ஆலமரம் இருந்தது. அதன் பொந்திலே கருநாக-

மொன்று வாழ்ந்தது. அது சிறு முளைக்காத பல நாரைக்குஞ்சுகளை எப்பொழுதும் உண்டு காலங்கழித்து வந்தது. ஒருநாள் அந்த நாரை தன்னுடைய குஞ்சுகளைப் பாம்பு தின்றுவிட்டதென அறிந்து அவைகளையிழந்த துக்கத்தினால் குளக்கரைக்குச் சென்று கண் ணீர் நிறைந்த கண்களோடு தலையைத் தொங்கப்போட் கூக்கொண்டு நின்றது. அதைப்பார்த்த ஒரு நண்டு, “மாமா, இன்று ஏன் இப்படி அழுதுகொண்டிருக்கின்று?” என்றது. அதற்கு அது, “அன்பா, நானென்ன செய்வேன். என்னுடைய துரதிட்டம். மரப்பொந்தில் வசிக்கும் பாம்பு என்னுடைய குஞ்சுகளைத் தின்றுவிட்டது. அந்தத்துயர் என்னை வாட்டுகின்றது, அதைத் தொலைப்பதற்கு ஏதாவது உபாயமிருந்தாற் சொல்லு,” என்றது. இதைக்கேட்ட நண்டு சிந்திக்கலாயிற்று: “இஃது என்னுடைய சன்மவிரோதி; உண்மை போலத் தோன்றும் கெட்ட உபதேசத்தைக் கூறி இந்த நாரைகளெல்லாவற்றையும் மழிப்பேன்.

“பேச்சு அமிருதத்தைப்போவிருக்க வேண்டும்- உள்ளம் தயவுதாட்சணியமின்றி யிருக்கவேண்டும்- அவ்வாறே சத்துருவுக்கு உபதேசஞ்ச செய்து அவளைக்குலத்தோடு நிர்மூலமாக்கவேண்டுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.” பின்னர் அது, “மாமா, அப்படியானால் மீன்துண்டுகளைக் கீரிப்பிள்ளையின் புற்றிலிருந்து பாம்பின் பொந்துவரையுந் தூவிவிடு; அப்போது கீரி அந்த வழியாகச் சென்று அந்தத் துட்டப்பாம்பைக் கொன்றுவிடும்,” என்றது. அவ்வாறு நிகழ்ந்த பொழுது மீன்களைத் தின்றுகொண்டு போன கீரி அந்தப் பாம்பைக் கொன்றது. பின்னர் மரத்திலிருந்த நாரைகளெல்லாவற்றையும் நாடோறும் உண்டது. அதனாலேதான் “நாம், உபாயத்தைச் சிந்திக்கும் பொழுது” என்பனவற்றைச் சொன்னாலும். இந்தப் பாவபுத்தியினால் உபாயம் சிந்திக்கப்பட்டது. ஆனால், அவன் அபாயத்-

தைச் சிந்திக்கவில்லை. எனவே, அதன் பலனை யடைந் தான். ஆதலாற் றருமபுத்திபாவபுத்திகளின்கதையைச் சொன்னேன்”, என்றது.

கரடகன், “இது போலும் தீய உபாயத்தை நீ நினைத் தாய்; ஆனால் பாவபுத்தியைப்போல் அபாயத்தை ஆராயவில்லை. நீ நல்லவன் அல்லன். சுவாமியைப் பிராணசங்கடத்தில் விட்டபடியால் நீயும் பாவபுத்தி போன்றவன் என்றே நினைக்கிறேன். உன்னுடைய துட்டத்தன்மையையும், குடிலபாவத்தையும் நீயே பிரசித்தப்படுத்திவிட்டாய். மேகத்தின் இடி முழுக்கத்தைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியினால் மயில்கள் ஆடாவிட்டால், அவை தம்முணவைத் தேடுவதற்குச் செல்லும் மார்க்கத்தை எவ்வளவு பிரயத்தனப்பட்டும் எவரும் அறிந்துகொள்ள மாட்டார்.

எசமானனுக்கு இவ்வாறு செய்த உனக்கு நாங்கள் எம்மாத்திரம்? ஆனபடியால் என்முன் வராதே.

‘எவி, ஆயிரம் இருத்தல் இரும்பைத் தின்னுமானாற் குழந்தையை வல்லூறு எடுத்துச் சென்றதும் உண்மை. அதிற் சந்தேகமில்லை அரசனே, என்றிருப்புமொழியுண்டு’, என்றது.

தமனகன், “அஃதெப்படி” யெனக் கரடகன் கூறும்:

இருபதாவது கதை
இரும்பைத் தின்ற எவி

ஓரு பட்டினத்திலே சிர்வாதவன் என்னும் பெயரையடைய வணிககுமாரன் ஒருவன் இருந்தான். தன் செல்வந்தேயந்து போனபடியால் தேசாந்தரம் போகவேண்டுமென்று எண்ணினான்.

ஓருவன் தன் சொந்த முயற்சியால் எந்தத் தேசத்தில் அல்லது நாட்டிற் சுகவாழ்வு நடத்தினாலே அங்கேயே செல்வமிழந்தவனும் வாழ்ந்தால் அவன் தாழ்ந்தவன் என்றே கூறப்படுவான்.

அகங்காரமுடையவனும் முன்னெல்லாம் நெடும் பொழுது இன்பந் துய்த்தவன் அதே இடத்திலிருந்து கொண்டு ஏழைப்பேச்சுப் பேசினால் அவன் மற்றவர்களின் நிந்தனைக்குரியவன் ஆவான்.

அவனுடைய வீட்டிலே பரம்பரையாக வந்த ஓர் இருப்புத்தராச இருந்தது. அதை அவன் வேறொருவனிகள் வீட்டில் அடைக்கலம் வைத்துவிட்டு வேறு தேசத்துக்குப் பிரயாணமானான். நெடுங்காலந் தேசாந்தரமலைந்து விட்டுப் பின்னர் மறுபடியும் தன்னுடைய நகரத்துக்குத் திரும்பி அந்தச் செட்டியிடம் போய். “ஓ! செட்டியாரே, நான் அடைக்கலம் வைத்த தராசைக்கொடு” மென்று கேட்டான். “ஓ! என்னிடம் உன்னுடைய தராசு இல்லை. அதை எவி தின்றுவிட்டது”, என்றான். சீர்ணதரன், “ஓ! எவி தின்றதானால் அது உம்முடைய குற்றமன்று செட்டியாரே; இதுதான் உலகவியற்கை; இவ்வுலகில் ஒன்றும் நிலையில்லை. நான் ஆற்றுக்கு நீராடப்போகிறேன். உம்முடைய சிறுவனை என் பொருள்களைக் கொண்டுவர என்னேடு அனுப்பும்”, என்றான். அவனும் களவு செய்த பயத்தினால் அவன்மாட்டுப் பயமுற்றவனும்த் தன்மகனைப் பார்த்துப், “பிள்ளாய், இவர் உனது சிற்றப்பனுக்குச் சமானமானவர். குளிப்பதற்கு ஆற்றுக்குச் செல்கிறூர். அவருக்குத் தேவையான பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு அவரோடு செல்”, என்றான்.

பத்தியினால் மாத்திரம் ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு நன்மை செய்வதில்லை; பயம், பேராசை, தன்னலம்

முதலிய வேறு காரணத்தொடர்புகளினுலும் அது நிகழ்வின்றது.

காரணகாரியத் தொடர்பின்றி எங்கே பெரிய மரியாதை காட்டப்படுகின்றதோ அங்கே ஐயப்பட வேண்டும். அஃது ஈற்றில் நன்மையை யுண்டாக்கும்.

பின்னர், அந்த வாணிபச் சிறுவன் குளிப்பதற் குத் தேவையான பொருள்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் அந்த விருந்தாளியுடன் புறப்பட்டான். அவ்வாறு நடந்ததும், வணிகன் குளித்துவிட்டு அச்சிறுவனை ஆற்றினடியிலிருந்த ஒரு குகையில் இட்டு அக்குகைவாசலைப் பெரியதொரு கல்லினால் மூடிவிட்டு வீடு சென்றான். அந்தச் செட்டி இவனைக் கண்டு, “ஓ! விருந்தாளியே, உன்னேடு ஆற்றுக்கு வந்த என் மகன் எங்கே?”, என்று கேட்டான். அதற்கு அவன், “நதிக்கரையில் ஒரு வல்லூறு அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டது”, என்றான். “பொய்யனே! வல்லூறு எப்படி அவனை எடுத்துச் செல்ல முடியும்; என்மகனைக் கொடு; அல்லாவிட்டால் நீதிமன்றத்திலே முறைப்பாடு செய்வேன்”, என்றான். அதற்கு அவன், ‘ஓ மெய்யனே; வல்லூறு எப்படிச் சிறு வனைத் தூக்கிச் செல்லமாட்டாதோ அப்படியே எவியும் இருப்பத் தராசைத் தினனமாட்டாது. தராசைக் கொடு, உன் மகனை விரும்பினால்”, என்றான். இவ்வாறு வாக்குவாதஞ் செய்த இருவரும் நீதி மன்றத்துக்குச் சென்றார்கள். அங்கே செட்டி, உரத்த குரலில், “ஓ கொடுமை! கொடுமை! என் குழந்தையை இந்தத் திருட்டுப் பயல் களவு செய்து விட்டான்”, என்று கூறினான். உடனே நீதிபதிகள் அவனைப் பார்த்து, “எங்கே அந்தச் செட்டிமகன்?” என்றார்கள். அவன், “நானென்ன செய்வேன். நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே ஆற்றங்கரையில் ஒரு வல்லூறு அவனைத் தூக்கிச் சென்றுவிட்டது,”

என்றுன். அதைக் கேட்டு அவர்கள், “நீ பொய் சொல்லு கிறுய்; சிறுவனை வல்லூறு தூக்கிச் செல்ல முடியுமா? என, அவன், “ஓ! ஓ! என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள்.

எவி ஆயிரம் இருத்தல் இரும்பைத் தின்னுமானாற் குழந்தையை வல்லூறு எடுத்துச் சென்றதும் உண்மை. அதிற் சந்தேகமில்லை அரசனே”, என்றுன். அவர்கள் “அஃது எவ்வாறு” என்று கோட்டார்கள். அப்போது அந்தச் செட்டி, சபையோர்க்கு எல்லா விருத்தாந்தத்யையும் ஆதியோடந்தமாயிக் கூறினான். அவர்கள் சிரித்தார்கள். இருவருக்கும் புத்தி புகட்டித் தராசையும் மகளையும் கொடுத்து இருவரையும் சமாதானப்படுத்தினார்கள். ஆனபடியாற்றுன் நான் எவி ஆயிரம் இருத்தல் என்பனவற்றைக் கூறினேன், என்றது. ஆதலால் மூர்க்கனே, சிங்கம் சஞ்சீவனுக்குக் காட்டிய அன்பைப் பொறுக்க முடியாமலே நீ இவ்வாறு செய்தாய். இந்த உலகத்திலே தாழ்ந்த குலத்திற் பிறந்தவர்கள் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவர்களை நிந்திக்கிறுர்கள். அவ்வாறே ஏழைகள் செல்வம் படைத்தவர்களையும் உலோபிகள் வள்ளல்களையும், நேர்மையற்றவன் நேர்மையுடையவனையும் அபாக்கியவான்கள் பாக்கியவான்களையும், அங்கவீனர்கள் அழகுடையவர்களையும், பாவிகள் அறநெறியில் நிற்பவர்களையும், சாத்திர அறி வில்லாதவர்கள் பலவகையான சாத்திரங்களிற் தேர்ந்தவர்களையும் நிந்திக்கின்றார்கள். மூடர்கள் பண்டிதர்கள் மீது வெறுப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். செல்வரை ஏழைகள் வெறுக்கின்றார்கள். பாவிகள் விரதவொழுக் கம் உடையவர்களை வெறுக்கின்றார்கள். குலப்பெண்கள் ஒழுக்கம் கொட்டவர்களை வெறுக்கின்றார்கள்.

ஆனபடியால், மூடனே நன்மையென்று நினைத்து, நீ தீமையையே செய்துவிட்டாய். அறிவுள்ள பகைவன் மூட நன்பனிலுஞ் சிறந்தவன். அரசனை ஒரு குரங்கு

வென்றது. ஒரு திருடன் பிராமணைனக் காப்பாற்றி னன்”, என்றது. தமனகன் “அஃது எவ்வாறு?”, என்று கேட்கக் கரடகன் சொல்லும் :

இருபத்தோராவது கதை அரசனுக்குச்சேவகனை குரங்கு

ஓர் அரசன் ஒரு குரங்கினிடம் மிக்க அங்பு கொண்டு அதைத் தன்னுடைய மெய்காப்பாளனுக நியமித்து, அந்தப்புரத்துக்குத்தானும் அஃது எவ்வித தடையுமின்றிஅது சென்று வரக்கூடிய அத்தகைய நம் பிக் கையுடையவனுயிருந்தான். ஒரு நாள் அரசன் நித்திரயாயிருக்கும்பொழுது, குரங்கு விசிறியை எடுத்து வீசிற்று. அப்பொழுது ஓர் ஈ அரசனுடைய மார்பில் வந்து இருந்தது. குரங்கு விசிறியினால் அடிக்கடி கலைத்தும் அது மீண்டும் மீண்டும் வந்து அங்கேயே உட்கார்ந்தது. அந்த மூடக்குரங்கு, இயற்கையான குறும்புப்புத்தியினால் கோபமுற்றுக் கூரிய வாளை எடுத்து அதன் மீது ஒரு வெட்டுப்போட்டது. ஈ எழுந்து பறந்துவிட்டது. ஆனால், அந்தக் கூரிய வாளி னால் அரசருடைய மார்பு இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டு, அவன் இறந்துபோனான். நீண்டகாலம் வாழவிரும்பும் அரசன் மூடனான பணியாளை நியமிக்கக்கூடாது.

மற்று, ஒரு நகரிலே ஓர் அந்தனை, மிக்க அறி வாளியாக இருந்தான். ஆனால், முற்பிறப்பிலே அவன் செய்துகொண்ட தீவிளையின் பயனுக்க் கள்வனுயிருந்தான். அந்நகரில் வேற்றுநாட்டிலிருந்து வந்த அந்த ணர் நால்வர் பல பண்டங்களை விற்பதைக் கண்டு, “ஆகா எவ்வாறு இவர்களுடைய பணத்தை அபகரிக்கலாம்”, என்று எண்ணிச் சாத்திரங்களிலே சொல்லப்பட்ட மிகப்பிரியமான இனிய வாக்கியங்களை வாயிலே சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் முன்பு சென்றுன்.

இவ்வாறு அவர்களுடைய மனத்திலே விசுவாசத்தை யுண்டாக்கி அவர்களுக்குச் சேவை செய்யத் தொடங்கினான். ஏனெனில்,

தூர்நடத்தையுள்ள பெண் நாணமுடையவள் போலக் காட்டிக்கொள்வாள். உப்புநீர் குளிர்மையுடையதாயிருக்கும். பாசாங்குக்காரன் மிக்க விவேகிபோலத் தோன்றுவான், கயவன் இனிமையாகப் பேசுவான்.

பின்னர் அவன் சேவித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அந்த அந்தணர் எல்லாப் பொருள்களையும் விற்று மிக்க பணத்தையும் விலையாகப் பெற்ற இரத்தினங்களையும் தொடையிலே அவன் முன்பு கட்டிக் கொண்டு தங்கள் ஊருக்குப் போகப்புறப்பட்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்து அந்தத் தூர்த்தன் பெரிய வேதனையடைந்தான். “இந்தப் பணத்திற் சிறுபாகத்தையாவது நான் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. இப்போது நான் இவர்களோடு செல்வேன்; வழியிலே இவர்களுக்கு விடத்தைக் கொடுத்துக் கொள்ளுவிட்டு இரத்தினங்களைல்லாவற்றையும் கைப்பற்றுவேன்”, என்று நினைத்து அவர்கள் முன்பு கதறியமுது. “நண்பர்களே, தனியான என்னைக் கைவிட்டுவிட்டு நீங்கள் போகின்றீர்கள். என் மனம் உங்களுடைய சிநேக பாசத்தினாற் கட்டுப் பட்டுவிட்டது. நீங்கள் போகின்றீர்கள் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் துன்பமுற்றது. எவ்வகையிலும் ஆறு தலடைகின்றதுவில்லை. நீங்கள் அருள்புரிந்து என்னையும் கூட்டிச் செல்லுங்கள்”, என்றான். இதைக் கேட்ட கருணை நிறைந்த உள்ளமுடைய அவர்கள் அவனையும் உடனமூத்துச் சென்றனர். பின்னர் வழியில் அவர் ஜவரும் வேடர் நகரமொன்றுக்கூடாகச் செல்லும்போது காகங்கள் பேசத் தொடங்கின. “அடே வேடர்களே! வாருங்கள்! வாருங்கள்! ஓன்றேகால் இலட்சாதிபதிகள் போகின்றார்கள்; அவர்களைக் கொள்ளு பணத்தை யெடுங்கள்.”

பின்னர் வேடர், இவ்வாறு காகங்களின் பேச்சைக் கேட்டு விரைந்து ஓடிவந்து, அந்தப் பிராமணரைத் தடியால் அடித்து உடையைக் களைந்து சோதித்துப் பார்த்தனர். ஆனால் பணம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. பின்னர் அவ்வேடர், “ஓ! வழிப்போக்கரே! முன்னரெப் போதும் காகத்தின் பேச்சுப் பிழைத்ததில்லை. ஆன படியால் உங்களிடத்திற் பணமிருக்கவேண்டும். அதைக் கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் எல்லாரையும் கொன்று, தோலை உரித்து ஒவ்வோர் அங்கத்தையும் பரிசோதனை செய்து செல்வத்தைத் தேடுவோம்”, என்றனர். இத் தகைய வார்த்தையைக் கேட்ட திருட்டுப்பிராமணன் மனத்திலே, “இந்தப் பிராமணரைக் கொன்று அவர் களுடைய அங்கங்களைச் சோதித்து இரத்தினங்களை எடுப்பார்கள். அப்போது நானும் கொல்லப்படுவேன்; ஆனபடியால், இரத்தினமில்லாத நான் முதலில் என்னைச் சமர்ப்பித்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவேன். ஏனொனில்,

‘குழந்தாய், நீ எதற்காக மரணத்துக்குப் பயப்படுகிறாய்? பயப்படுவரை மரணம் விட்டுவிடுமா? இன்று அல்லது இன்னும் நாறு வருடங்களின் பின்பாயினும், மரணம் என்பது நிச்சயம், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எவ்வினாருவன் பகுவின் பொருட்டும் அந்தணன் பொருட்டும் உயிரைத் தியாகஞ் செய்கின்றாலே அவன் சூரியமன்டலத்தைப் பியத்துக்கொண்டு சென்று பெருநிலையடைவான்”, என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, “ஓ! வேடரே, அப்படியானால் முதலில் என்னைக் கொன்று சோதித்துப் பாருங்கள்”, என்றார். அவ்வாறே செய்த பொழுது அவனிடம் பணமில்லாததைக் கண்டு மற்றை நால்வரையும் விடுதலை செய்தார்கள். அதனாற்றுன் ‘அறிவுள்ள பகைவன் மூடநன்பனிலுஞ் சிறந்தவ னென்பனவற்றைக் கூறினேன்’, என்றது.

இவ்வாறு இரண்டும் பேசிக்கொண்டிருக்கையிற் சஞ்சிவகன் கணநேரம் பிங்கலகனேடு சன்டெசய்து சிங்கத்தின் கூரிய நகங்களாலே தாக்கப்பட்டுப் பூழியில் விழுந்திறந்தது.

அது விழுந்திறந்ததைக் கண்ட சிங்கம் அதன் நற்குணங்களை யெல்லாமெண்ணிப், “பாவியான நான் செய்யத்தகாததைச் செய்துவிட்டேன். சஞ்சிவகனைக் கொன்றுவிட்டேன். நம்பிக்கைத் துரோகஞ் செய்தல் போன்றதொரு பாவம் இந்த உலகில் இல்லை.

நன்பனுக்குத் துரோகஞ் செய்தவன், செய்ந்நன்றி கொன்றவன், நம்பிக்கைத் துரோகஞ் செய்தவன் ஆகிய இவர்கள் நரகத்தையடைந்து அங்கே சந்திர சூரியரிருக்கும் வரையுந் தங்குவர்.

நான் சபையில் அதனை எப்பொழுதும் புகழிந்து வந்துள்ளேன். இனிச் சபையோர் முன் என்ன சொல் லப்போகிறேன். சபையிலே முன்னர் இது குணம் நிறைந்ததென்று சொல்லிவிட்டுப் பின்னர் அதனுடைய குற்றத்தைக் கூறுவது முன் செய்த பிரதிக்கினைக் குப் பங்கமுண்டாக்கும்”, என்றுபெரிதும் வருந்தியது.

இவ்வாறு பிரலாபித்துக்கொண்டிருக்கும் பிங்கலகனைத் தமனகன் அனுகி மகிழ்ச்சியுடன் கூறும் “தேவரீருக்கு இச்செயல் அடாது; இது மிக்க கோழைத் தனம். உங்களுக்குத் துரோகஞ் செய்த அந்தப் புல் வுத்தின்னும் மாட்டைக் கொன்று விட்டுத் துயரடைவது. இஃது அரசர்க்குச் சால்புடையதன்று, ஏனென்னில்.

கூருணையுள்ள அரசன், பேராசை பிடித்த பிராமணன், அடக்கமில்லாத மனை வி, துர்ப்புத்தியுள்ள தோழன், விருப்பத்துக்கு எதிராகச் செல்லும் பணி

யாள், கடமையிற் கருத்தில்லாத உத்தியோகத்தன், செய்ந்நன் றியற்றியாதவன் ஆகிய இவர்கள் கைவிடப் படவேண்டியவரே ஆவர்.

உண்மையுடையவனுயிருத்தல், வேண்டுமானந் போய்ம்மையுடையானுயிருத்தல், இன்சொற் கூறல், கொடுஞ் சொற் பேசுதல், கொடுமையுடையனுயிருத்தல், சல சமயம் கருளை காட்டுதல், சிக்கனமுடைமை, வள்ளன்மை, வரையாது செலவு செய்தல், நிறையப் பொருளைச் சேகரித்தல், ஆகிய இவைகளே அரசதந்திரங்கள். அவை விலைமாதரைப் போலப் பல தன்மை களையுடையன”.

ஆங்கனம் அறிவுறுத்தப்பட்ட பிங்கலகன் சஞ்சீ வகைக் கொன்றது யர் நீங்கப்பெற்றுத் தமனகளை மந்திரியாக்கி அரசபுரிந்து வரலாயிற்று.

இவ்வாறு மித்திரபேதம் என்ற இந்த முநலாந் தந்திரம் முற்றும்.

அருங்சொல்லகராதி

- வணக்கம்.
- திறமையற்றவன்.
- முடியாதது.
- சுவாமிகள்
- நெருங்கிய தொண்டன், அந்தரங்க நண்பன்.
- விருந்தினன்.
- அடைக்கலம், பயமற்ற நிலை.
- அடைக்கலம் அளித்தல்.
- முன்னில்லாதது, புதியது, நூதன மானது.
- தீக்கடையும் கோல்
- விருந்தினர்க்கு உபசாரம் செய்யும் பொருள்களான நீர், ஆசனம், பால், பழம் முதலியன.
- வேள்வித் தீயிற் சொரியும் நெய முதலியன.
- தணிதல்
- கூந்தல்
- தூக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடையிலுள்ள நிலை.
- மன்மதன்.
- பொருத்தமற்ற
- முத்துமாலை
- சில்லின் அச்சிலிருந்து சில்லு வளையத்துக்குச் செல்லும் தண்டு.
- தழுவுதல்
- தீ மூட்டி அழிக்கும் அத்திரம்
- எருதைத் தானமாகக் கொடுத்தல்
- நன்மையான
- இலக்குமி மனுள்ளுன விட்டுனு

- இருதுசமயம்
இருமை
இறை
சமக்கிரியை
- ஊழ்
எள்ளி
ஒப்புரவு
ஒல்லும் வகை
ஓனடதம்
கஞ்சகி
கபோலம்
கருடாருடராய்
- கவசம்
கனகமாலை
காந்தருவ முறை
- காபாலிகள்
- குடிலபாவம்
குண்டசர நியாயம்
- குவிசம்
குரோசம்
- கருப்பந் தரிக்கத் தகுந்த காலம்
  - இவ்வுலகும் மறுவுலகும்
  - வரி
  - அந்தியக்கிரியை, செத்தவர்க்குச் செய்யும் தீக்கடன், நிர்க்கடன்
  - விதி
  - இகழ்ந்து
  - உபகாரஞ் செய்தல்
  - இயன்ற அளவு
  - மருந்து
  - காவற்பெண்
  - கன்னம்
  - கருட+ஆருடர்; கருடாருடர், கருடனில் ஏற்றியவர்.
  - மூடி
  - பொன்மாலை
  - கந்தருவ சாதியாருக்குரிய களவு மனை முறை
  - எலும்புமாலை அணிந்து மண்டை யோட்டிற் பிச்சையெடுத்துண் னும் சந்தியாசிகள்.
  - கோணற்றன்மை
  - மரப்புழு மரத்தைக் குடையும் பொழுது சில சமயம் அக்குடைவு எழுத்து வடிவத்தில் அமையும். அவ்வெழுத்தைத் தப் புழுவே நினைத்து உண்டாக்கவில்லை. தற் செயலாக உண்டானது. அது “காகமிருக்கப் பனம்பழும் விழுந் தவாறு” என்பதைப் போல ஒரு நியாயம். தற்செயலாயுண்டாவது.
  - வச்சிராயதம்
  - கூப்பிடு தூரம்

- கொலைக்கல்லு.
- மீன்களை வைத்துக் கொத்தித் தின் னும் கல்லு.
- மகாராணி
- கெளத்துவமென்ற துளசிமணியை அணிந்தவர்.
- உரோகிணி நட்சத்திரம்
- பழக்கம், கூடிவசித்தல்
- துர்க்கை
- உபசாரம்
- ஒருவகை நோய்
- சஞ்சலமான புத்தி
- நேரத்துக்கேற்றது
- திறமையுள்ளவன்
- சிவன்
- இலையுதிர் காலம், கூதிர்ப்பருவம்
- படுக்கையறை
- வீரசீசயல், கொடுமை,
- கடல்
- உடம்பின் எட்டு அங்கமும் நிலத்திலே பட விழுந்து வணங்குதல்.
- வியாபாரக் கூட்டம்.
- வியாபாரிகள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.
- ஒரு திங்கள் இருக்கும் விரதம். இது பூரணை தொடங்கி அமா வாசை வரையும் ஒவ்வொரு பிடியன்னம் குறைத்தும், அமா வாசை தொடங்கி ஒவ்வொரு பிடியன்னம் கூட்டியம் புசித்து அனுட்டிக்கும் ஒரு விசேட விரதம்.

- சாமம்
- சாளரம்
- சுக்கில பட்சம்
- சீதனோபசாரம்
- செவ்வதரம்
- சென்னி
- சேமம்
- தண்டம்
- தத்துவம்
- தளை
- தராதரம்
- தாழி
- தில்விய சத்தியம்
- திரணம்
- திரணமாக மதித்தல்
- தீரன்
- துவாரபாலகர்
- துராத்துமா
- துறக்கம்
- துறத்தல்
- தூதி
- தூர்த்தர்
- தேசத்தியாகம்
- தேசாந்தரம்
- தேவாமிசம்
- நலித்தல்
- நள்ளிரவு
- நாட்டம்
- நாபி
- சமாதானம்
- காலதர் (யன்னல்)
- வளர்பிறைப் பக்கம், அமாவாசை முதற் பதினான்கு நாள்
- குளிர்ந்த பொருள்களாற் களை நீங்குதற்குச் செய்யும் செயல்
- சிவந்த சொண்டு
- தலை
- சுகம்
- தண்டனை வழங்கல், தண்டநீதி
- இயற்கை, தன்மை, உண்மை
- கட்டு
- உயர்வு தாழ்வு
- குடம்
- தெய்வப் பரீட்சை
- புல்
- ஒரு பொருட்டாகக் கருதாதிருத் தல்,
- தெரியமுடையவன், திண்ணியன்
- வாயில் காப்போர்,
- கெட்டவன், கெட்டது
- சுவர்க்கம்
- கைவிடுதல்
- கூட்டிக் கொடுப்பவள், தூதாகச் செல்பவள்
- கெட்ட நடையுடையவர்
- தேசத்தைக் கைவிடுதல்
- வேறு தேசம்
- தெய்வத்தன்மை,
- வாட்டுதல்
- நடு இரவு
- விருப்பம்
- கொப்புழு

- நிரை மீட்டல் - பகைவர் கவர் ந்த பசுக்களை மீட்டல்
- நின்மூலமாக்குதல் - வேரோடு களைதல்
- நீசர் - கெட்டவர்
- பச்சிம திசை - மேற்குத் திசை
- பரத்தை - விலைமாது
- பரபுருடன் - தன் கணவன் அல்லாதவன்
- பரமபதம் - மேலான நிலை
- பராக்கிரமம் - வீரம்
- பராமுகம் - கருத்தின்மை,
- பரிபாலித்தல் - காப்பாற்றுதல்
- பரிவாரம் - தொண்டர்
- பன்னசாலை - இலையால் வேய்ந்த குடிசை
- பாண்டம் - தாழி, கலம்
- பிசிதம் - இறைச்சி
- பிண்டம் - இறந்தவரை நினைத்துக் கொடுக் கும் அரிசிப்பிடி
- பிதிரார்ச்சிதம் - தந்தைவழிக்கிடைத்தது.
- பிரதாபம் - புகழ்
- பிரதிக்கிளை - பொருத்தம், வாக்குறுதி
- பிரதிபலிக்கும் - வெளிக்காட்டும்
- பிரதியுபகாரம் - கைம்மாறு
- பிரமாணம் - அளவு, கட்டளை, விதி
- பிரலாபம் - துயரினால் அழுதல்
- பிரமாண்டம் - உலகம், பிரமாவின் முட்டை யெனக்கருதப்படும் விசவம்.
- பிராண சங்கடம் - உயிருக்கு ஆபத்து
- பிராயச்சித்தம் - சாந்தி, நிவிர்த்தி, கழுவாய் தீர்திறன்
- பிருகற்பதி - தேவ குரு
- புளகாங்கிதம் - மயிர் சிலிர்த்தல்
- புனைவு - கட்டிச் சொல்வது, இல்லாதது.
- பெடை - பறவைகளுட் பெண்

பெருக்குதல்	- கூட்டுதல், சுத்தங் செய்தல்
மகவுகள்	- பிள்ளைகள்
மலினம்	- அழுக்கு
மகாமாத்திரர்	- யானைப் பாகர், மந்திரி
மட்கலம்	- பானை
மனேரதம்	- விருப்பம், நினைவு
மன்று	- நீதிமன்றம், சபை
மிருதி நூல்	- தருமநூல்
மிகுதி	- செருக்கு
முறுவல்	- புன்சிரிப்பு
மெய்காப்பாளன்	- உற்ற காவற்காரன்
மென்னி	- கழுத்து
யாசகன்	- யாசிப்போன்
யோசனை	- நான்குகல் தூரம்
வராகிமிகிரர்	- ஆரும் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த சோதிட நிபுணர்.
வாசதேவன்	- விட்டுநூல்
வாளா	- வீணே
வாற்சாயனர்	- வடமொழியில் காமகுத்திரம் என் நூம் இன்பநூல் எழுதியமூனிவர்
விடர்	- முழைஞ்சு, மலைப்பிளவு
விநயம்	- அடக்கம், பணிவு
விபரிதம்	- மாறுபாடு
விவகாரம்	- முயற்சி, தொழில்
வியாகுலம்	- துன்பம்
வியூகம்	- நிரை
வேதனம்	- சம்பளம்
வைகுண்ட பதம்	- திருமால் உலகம்
வைரம்	- பகை

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	28	பலத்தில்	பணத்தில்
5	12	இவனுடைய	சிவனுடைய
6	21	தபசிகள்	தபதிகள்
7	27	கிடங்கை	கூடங்கை
7	28	நிரப்பிவிடும்	நிரம்பிவிடும்
11	6	பொன்டுமிக்கும்	பொன்கொழிக்கும்
12	13	போலவும்.....	போலவும், அரசனின் மனைவியரை வெறும் பொம்மைகள் போலவும்
12	18	சம்மதத்தை	சம்மானத்தை
16	2	அவர்கள் செல்ல	அவர்கள் அடைய
17	12	அச்சுக்கு ஆதாரம்	அச்சுக்கு ஆதாரம் ஆடை, ஆரக்கு ஆதாரம் அச்சு.
19	6	வீட்டிலே பிறந்த தனுவும்	எவி வீட்டிலே பிறந்ததனு வும்
21	3	இச்சத்திலிருந்தே	இச்சத்தத்திலிருந்தே
21	10	பிதுராச்சிதமாக	பிதுரார்ச்சிதமாக
23	11	சிரித்து...முன் னமே	இப்படித்தானிருக்கு மென்று முன்னமே
23	25	சிறப்பின்மையோ	சிறப்பின்மையையோ
23	27	நீ.....நிற்பாயாக	நீர் அங்கே நிற்பீராக
25	12	பின்னர்ப் பிரிந்து	பின்னர்ப் பிரித்து
27	28	எல்லையையும் பெற்று	எல்லையையுங் கண்டு
<u>27</u>	30	எவ்வாருயினும்	எவ்வாருயினுங்
		பெற	காண
28	18	எனது கவாமி	எனது சுவாமி
28	29	இதைக் சொல்லி	இதைச் சொல்லி

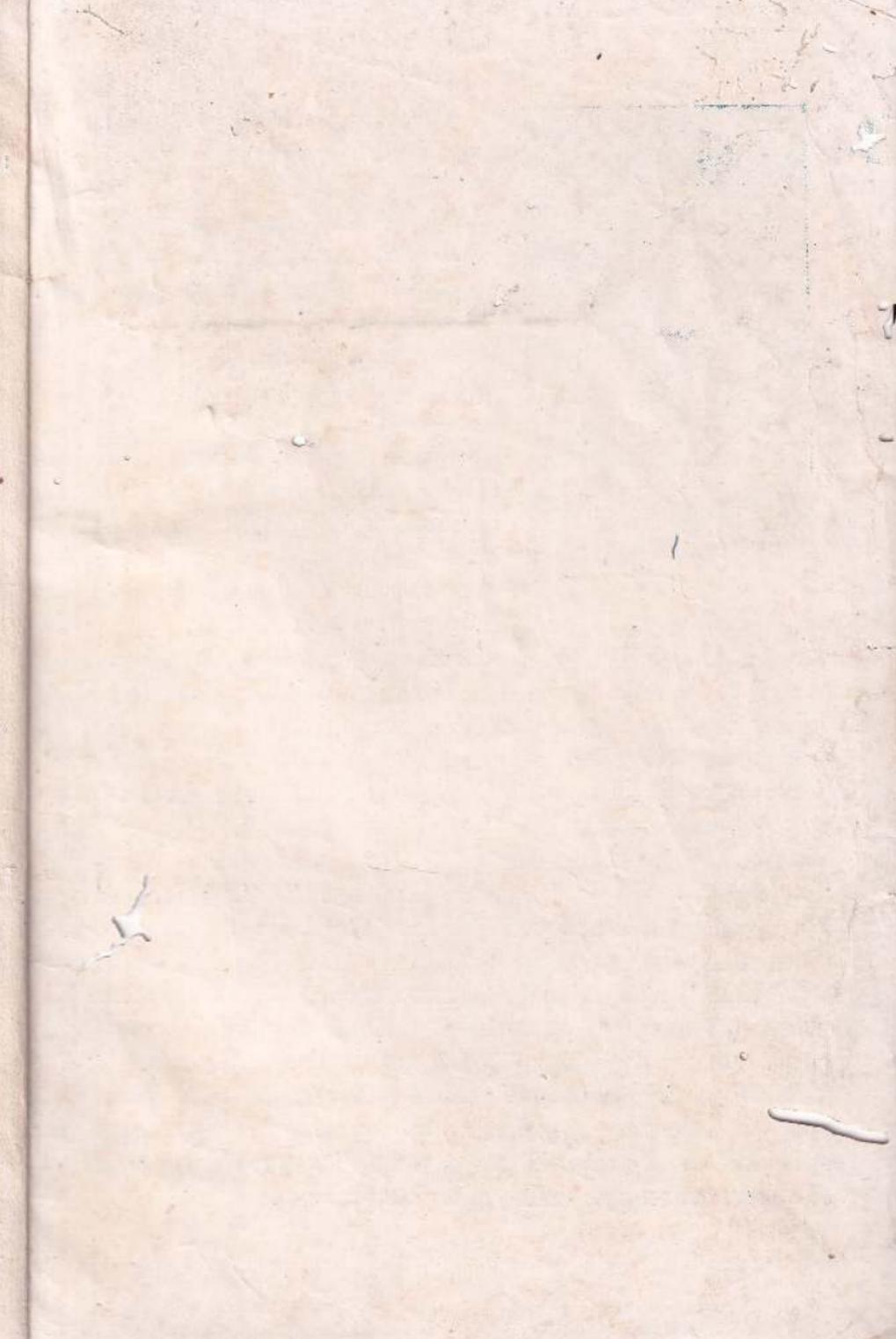
பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
30	18	பெருது தவறிவிடு வான்	பெருது வீழ்ச்சியடைவான்
31	14	அரசன் தனது	அரசனை அவனது
	15	சகிதம் அவனை	சகிதம்
	20	அவன்	கோரம்பன்.
	31	முடியுமா?”,	முடியுமா?”, என்று எண்ணி ஞன்.
32	8	செய்தான்”,	செய்தானு?”,
33	8	ஓ! நாதரே,	ஓ! நாரதரே
41	1	நாலாங்கதை	நாலாங்கதை தேவசன்மா வும் ஆசாடபூதியும்
44	2	அல் விடத்தை	அல்லது விடத்தை
46	14	சத்காரம்	சற்காரம்
49	10	அந்தப் பாலின்	அந்தப்பாலி
51	3	நீக்கிவிடுங்கள்	நீருக்கி விடுங்கள்
52	12	ஆடவருடைய	ஆடவர் அவர்களுடைய
53	27	எவ்வறு	எவ்வாறு
54	14	காப்பாற்றுங்கள்	காப்பாற்றுங்கள் என்றார்
	16	நிலத்தபின்	நிலிந்தபின்
	28	மறு மீட்டும்	மீட்டும்
55	17	பின்னர் நாவிதன்	பின்னர் நாவிதனை
	24	இம்முன்றும்	இம்முன்று பேரும்
	25	கெட்டன	கெட்டனர்.
57	2	குணை் நியாயம்	குணை்சர நியாயம்
	2	நியாயத்தால் நீதி	நியாயப்படி தந்திரத்தால்
	2	கூட அடையும்	கூட அடையலாம்
	22	ஒரு வண்ணுறும்	ஒரு தச்சனும்
58	13	வண்ணேன்	தச்சன்
	13	அவன் அன்பாலே	அவன் துயர்கண்டு
	28	வண்ணேன்	தச்சன்
	31	செய்யக் முடிய	செய்ய முடிய

க்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
59	10	வண்ணேன்	தச்சன்
	28	வலிந்து	வலித்து
60	1	வண்ணேன்	தச்சன்
	9	பார்க்கிறுய்",	பார்க்கிறுய்", என்றுள்
	9	.....என்று	"நண்பா என்னறிவின் மகிமையைப் பார்ப்பாய்"
			என்று
62	27	மகளிருக்கும்	மகளிரிருக்கும்
63	6	சாட்சாத்	கண்ணூரக் காண
	9	ஞகிய	ஆகிய
	24	ஞடையவராய்	ஞடையவராய்ப் பகவான்
86	15	சபலபுத்தியடையைன்	சபலபுத்தியடையை
90	15	நல்லவாகுக	நல்வரவாகுக
92	24	பரிபாரங்களுக்கும்	பரிவாரங்களுக்கும்
97	8	குன்றியதாள்	குன்றியதால்
111	12	பதின்நாண்காவது	பதினாண்காவது
112	1	குறித்தும்	குறித்தும் பண்டிதர்
	24	செய்பவனே	செய்பவனே பணியாள் புதல்வன்
113	10	பிரதியுபாரம்	பிரதியுபகாரம்
132	3	சல்லாபஞ் செய் கின்றுகே	எவன் சல்லாபஞ் செய் கின்றுகே
	4	எவன் என்றது	என்றது
138	20	கூறனர்	கூறினர்

குறிப்பு:- நூலைப்படிக்குமுன்பு பிழைகளைத் திருத்திக் கொள்க.

அச்சுப் பதிவு :

கலைவாணி அச்சகம்
10, மெயின் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். 193 — 62.

ஈழத்துக் கவிஞர் திலகமாக விளங்கும் நவாலியூர் சோ. நடராசன், செந்தமிழ்ப் பெரும் புலவராக விளங்கிச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அமரநிலை அடைந்த சோமாந்தரப் புலவரின் இரண்டாவது மூந்தன். “மணிக்கொடி” காலத்திற் காலஞ்சென்ற வ. ரா. வுடன் “வீரகேசரி”யில் தொண்டாற்றினார். பின்னர் இலங்கை வானினுயிற் சில காலம் நிகழ்ச்சி அதிகாரியாகக் கடமை புரிந்த பின்னர் கல்வி இலாகாவில் பரிட்சைப் பகுதியில் அத்தியட்சகராக இருந்தார். யுத்த காலத்திற் சமாசாரப் பகுதியிற் பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் கடமை புரிந்தார். இப்பொழுது அரசாங்க மொழிப்பகுதியில் அத்தியட்சகராக இருக்கிறார். இவர் கவிதை உருவில் ஆக்ஷிய தாகூரின் “கீதாஞ்சலி”யும், காஞ்தாசரின் “மேகதூத”மும் இவருடைய புகழை நிலைநாட்டின் நாடகத் துறையில் அரங்கில் நடிப்பதற்காக இவர் “மிருச்சகடிகம்”, “சொப்பன வாசவத்தம்” முதலிய வடமொழி நாடகங்களையும் “போலி அதிகாரி”, “கல்யாணத் தரகர்”, “ஆனந்தமே ஆனந்தம்” முதலிய மேனுட்டு நாடகங்களையும், தாகூரின் “மாலினி”, “சித்திரா”, “தபாற்கந்தோர்”, “சந்தியாசி” முதலிய நாடகங்களையும் தமிழில் யாத்திருக்கிறார். சிங்க இலக்கியத்திலே சிறந்ததொரு காவியமாக விளங்கும், “செலவினி சந்தேசம்” என்ற நூலை இலங்கைக் கலாசார இலாகாவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கித் தமிழ்ச் செய்யுளில் யாத்துள்ளார். இவர் எழுதிவரும் மற்றிருக்கு நூல் சயதேவரின் “கீத கோவிந்தம்”. இலங்கைக் கலைச் சங்கத்தின் கலை வெளியீட்டுக்குக் கௌரவ ஆசிரியராகவும் கடமை புரிந்து வருகிறார். இவருடைய கீதாஞ்சலி தமிழாக்கத்தின் இரண்டாம் பதிப்பும் சில நாடகங்களும் விரைவில் வெளிவரும்.